

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

לפני: כבוד השופט מנחם פינקלשטיין – אב"ד
כבוד השופטת ליאורה ברודי, סג"נ
כבוד השופט רמי אמיר

המאשימה מדינת ישראל
על ידי ב"כ עו"ד גל רוזנצוויג, פמ"מ

נגד

הנאשם סיאון-יאיר בינימינוב ת"ז 310648019
על ידי ב"כ עו"ד אבי כהן, עו"ד פרידה וול ועו"ד יפה זמיר

הכרעת דין

השופט מנחם פינקלשטיין (אב"ד):

כללי

1. הנאשם, יאיר סיאון בינימינוב, הואשם ברצח של בוריס בוטרשווילי ז"ל (להלן: "בוריס" או "המנוח") ובעבירות נוספות. כתב האישום הוגש ביום 28.6.2018, וביום 8.8.2018 הוגש כתב אישום מתוקן. הרקע לכך יפורט בהמשך.

כתב האישום המתוקן

2. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום הייתה היכרות ממושכת בין הנאשם לבין בוריס, יליד 1961, על רקע עיסוקם בתכשיטנות.
3. באותם המועדים, היה הנאשם נתון במשבר כלכלי, והוא חב לבוריס כספים שאותם נדרש להחזיר לידי.
4. בתאריך 30.5.2018 בשעה 9:00 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לקרבת ביתו של בוריס בלוד, שם נפגשו השניים. ברשותו של בוריס היה תיק, שבו נשא כסף, תכשיטים ויהלומים.
5. הנאשם ביקש מבוריס להסיעו לדירתו המצויה ברח' שבט 28 במודיעין (להלן: "בית הנאשם"), ובוריס נענה לבקשתו. השניים נסעו ברכב יונדאי השייך לבוריס (להלן: "הרכב"), כאשר בוריס נוהג לכתובת נוספת בלוד, שם יצא בוריס מהרכב וחזר אליו כשברשותו 2,000 ₪ במזומן.
6. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, לא יאוחר מיום 30.5.2018, על רקע המפורט בפסקה 3 לעיל, וכן על רקע מתיחות שנוצרה בין השניים וכוונתו של הנאשם לשדוד את בוריס, גמלה בליבו של הנאשם ההחלטה לגרום למותו של בוריס (להלן: "ההחלטה"). הנאשם הצטייד במועד

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בנימינוב

ובאופן שאינם ידועים במדויק למאשימה באקדח שקוטרו 7.65 מ"מ ובכדורים תואמים (להלן: **"האקדח"**).

7. הנאשם ובוריס נסעו ברכב מלוד למודיעין, כשבוריס נוהג והנאשם לציידו. בהגיעם נכנסו עם הרכב לחניון תת קרקעי של הבית (להלן: **"החניון"**). שם, לשם מימוש ההחלטה, ביקש הנאשם לצאת מהרכב באמתלה שברצונו לאפשר לבוריס להחנות את הרכב בנסיעה לאחור, ובוריס עצר לבקשתו את הרכב ואִפשר לנאשם לצאת.
8. הנאשם צעד סביב חלקו הקדמי של הרכב וכשהגיע לחלון מושב הנהג, שהיה פתוח, שלף את האקדח, כיוון אותו לעבר פלג גופו העליון של בוריס, וירה לעברו, מטווח קצר, במטרה לגרום למותו, מספר קליעים, שארבעה מתוכם פגעו בחזהו של בוריס.
9. לאחר מכן העביר הנאשם את המנוח ממושב הנהג למיקום אחר ברכב, נטל את תכשיטיו וכספו של בוריס והסתיר אותם בתיק שלו (של הנאשם) במתחם נעול בחניון, כיבה את הטלפון הנייד של בוריס והסתיר אותו בחניון, שטף את החניון, עלה לביתו, התקלח והחליף את בגדיו.
10. בהמשך נסע הנאשם עם הרכב ליער מודיעין, שם עצר, יצא מהרכב וגרר את גופתו של בוריס אל מחוץ לרכב תוך שהוא אוחז ברגליו, עד שהעביר את גופתו לשוחה טבעית וכיסה אותה באבנים.
11. לאחר מכן שב הנאשם לרכב, ונהג לכיוון תחנת הדלק הסמוכה ליער מודיעין, שם עצר את הרכב במיקום שאינו ידוע במדויק למאשימה, הלך לתחנת הדלק הסמוכה כשבידו מיכל פלסטיק, מילא אותו בדלק ושב לרכב.
12. הנאשם נהג ברכב לרחוב בנימין בלוד, נכנס עם הרכב לתוך מבנה נטוש והצית כליל את הרכב בתוכו. משם צעד רגלית, עלה לאוטובוס ושב לביתו עד שנעצר.
13. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו לבוריס ארבעה פצעי כניסת קליע בחזה ובגב משמאל (בגב פצע שנוצר מכניסת קליע חוזרת מזרוע שמאל). הוא נפטר כתוצאה מנזק חמור ללב ולריאה הימנית בעקבות מעבר קליעים דרך החזה והגב משמאל.
14. הנאשם הואשם כי במעשים המתוארים גרם למותו של אדם בכוונה תחילה, שילח אש במזיד בדבר לא לו, גנב דבר ובשעת מעשה או בתכוף לפניו או לאחריו ביצע מעשה אלימות באדם כדי להשיג את הדבר הנגנב לעכבו אצלו או למנוע התנגדות לגניבתו או להתגבר עליה כשהוא מזוין בנשק חם והוא נוקט אלימות, ועשה מעשה בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי בין בהעלמת ראיות או בדרך אחרת.
15. העבירות והוראות החוק שלפיהן הואשם הנאשם:

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

א. **רצח** – עבירה לפי סעיף 300(א)(2) [בנוסחו דאז] לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

ב. **הצתה** – עבירה לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין.

ג. **שוד בנסיבות מחמירות** – עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין.

ד. **שיבוש מהלכי משפט** – עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

16. ביום 8.8.2018 תוקן כאמור כתב האישום. כתב האישום המקורי שהוגש ביום 28.6.2018 לא קלל עבירה של שוד בנסיבות מחמירות. באותו יום (28.6.2018) גילתה המשטרה מחסן פיראטי השייך לנאשם, שנמצא בחניון הבית (להלן: "**המחסן הפיראטי**"). בפריצה למחסן זה נמצאו תכשיטים וכסף שהנאשם לקח מבוריס והחביא במחסן. כחודש לאחר מציאתם, תוקן כתב האישום בדרך של הוספת עבירה של שוד בנסיבות מחמירות.

17. ביום 14.3.2019, בפתח פרשת התביעה, הודיע ב"כ המאשימה כי לנוכח חוק העונשין (תיקון מס' 137), התשע"ט-2019 (להלן: "**תיקון מס' 137 לחוק העונשין**"), או "**תיקון מס' 137**") שעתיד היה להיכנס לתוקף ביום 10.7.2019, ביצע הנאשם לפי הוראות התיקון עבירה של **רצח בנסיבות מחמירות** לפי סעיף 301(א)(1) בנוסחו החדש, שכן מחומר הראיות ומעובדות כתב האישום עולה שהמעשה בוצע לאחר תכנון ולאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית. ביום 12.5.2019 הבהיר התובע כי המאשימה רואה באירוע ועובדות כתב האישום רצח בנסיבות מחמירות "**וזאת גם בהיבט התכנון וגם בנסיבות של עבירת רצח תוך ביצוע עבירה**" (הכוונה, גם לפי סעיף 301(א)(2) לחוק בנוסחו החדש).

המענה לכתב האישום

18. ביום 26.2.2019 ניתן מענה לכתב האישום, שבמסגרתו הודיע ב"כ הנאשם כי הנאשם כופר בכל העבירות המיוחסות לו. אושר דבר קיומה של היכרות מוקדמת עם המנוח, וכן אושר שהנאשם והמנוח נפגשו בבוקר יום 30.5.2018. צוין כי המנוח נורה על ידי אדם שזהותו אינה ידועה לנאשם ולהגנה. עוד נמסר כי הנאשם כופר ביתר העובדות המיוחסות לו, ושאין לו טענת אליבי. באותו מעמד נמסר גם כי ההודאות שמסר הנאשם במשטרה, שלפיהן רצח את בוריס, הן הודאות שווא, שנמסרו מאחר שאוים על ידי אחרים (לא על ידי המשטרה) כי יפגעו בבני משפחתו.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

19. ביום 7.4.2019, בעיצומה של פרשת התביעה, ולבקשת הפרקליטות ובית המשפט, נמסר מענה מעודכן ומפורט לכתב האישום, כדלקמן: הייתה היכרות מוקדמת בין הנאשם לבין המנוח על רקע עיסוקם בתכשיטנות. לטענת הנאשם, הייתה מחלוקת כלכלית מסוימת בינו לבין המנוח. ביום 30.5.2018 בשעה 9:00 בבוקר לערך, נפגשו השניים בקרבת ביתו של המנוח בלוד. הנאשם, בשום שלב, לא החזיק בנשק, לא התכוון לפגוע במנוח ולא ירה במנוח. אדם שזהותו אינה ידועה ירה במנוח. שני אנשים רעולי פנים איימו בנשק על הנאשם ועל המנוח, ואחד מהם ירה במנוח וגרם למותו. הירי בוצע כאשר הנאשם נמצא בצמוד ליורה. שני רעולי הפנים איימו על הנאשם שיפגעו ברעייתו ובילדיו אם יספר את שהתרחש, והורו לו לקבור את גופתו של המנוח, שאם לא כן יהרגו את רעייתו ואת ילדיו. הנאשם חשש מאוד מאותם אנשים, וזאת לאחר שבעבר נשדד ונחטף על ידי אנשים שזהותם אינה ידועה לו (וגם אז לא התלונן במשטרה, מחמת איומים על חייו ועל חיי בני משפחתו). לכן הוא קבר את המנוח, חזר לביתו, ואז נעצר.

גרסאות הנאשם במשטרה – בתמצית

20. המשטרה הגיעה אל ביתו של הנאשם כבר ביום 30.5.2018, יום האירוע, בשעת אחר הצהריים (זאת לאחר שבשעה 15:00 התקבל במשטרה דיווח כי בוריס נעדר, ובשעה 16:00 התקבל דיווח על רכב שעולה באש במבנה נטוש בלוד – ת/25, ת/26). הנאשם מסר באותו שלב כי נפגש עם בוריס באותו בוקר, אך הוא אינו יודע מה אירע לו בהמשך אותו יום (ת/28, 30.5.2018). בחלוף פחות מיומיים, ולאחר שנאמר לו כי נמצאו בביתו בגדים ונעליים שעליהם דמו של המנוח, הודה הנאשם כי ירה במנוח בחניון הבית במודיעין וקבר את גופתו ביער, אך כפר עדיין בהצתת הרכב. בהודעתו מסר הנאשם כי לא תכנן את הרצח, וכי את האקדח ששימש אותו מצא בתא הכפפות ברכבו של בוריס באותו בוקר (ת/33א, 1.6.2018). באותו לילה בוצע שחזור שבמסגרתו הוביל הנאשם את המשטרה אל גופתו של המנוח ביער מודיעין (ת/34, ת/34א, 1.6.2018). בהודעה נוספת ציין שלא פעל למטרת שוד (ת/36א, 3.6.2018). בהודעותיו חזר ואמר כי לא לקח דבר מהתיק של בוריס שנשאר ברכב.

21. בשלב מאוחר יותר חזר בו הנאשם מהודאתו, טען כי לא הרג את בוריס, והוסיף כי סיפר את אשר חוקרי המשטרה רצו שישפר. לשאלה המתבקשת מי הרג את בוריס, השיב שזו "עבודתה" של המשטרה לגלות זאת (ת/40א, ת/40ב, 25.6.18).

22. ביום 5.8.2018, כחודש לאחר הגשת כתב האישום המקורי, מסר הנאשם גרסה נוספת, ובה סיפר לראשונה כי שני אלמונים ירו בבוריס בחניון הבית, בנוכחותו, ואילו הוא רק קבר את הגופה. לאחר שנאמר לנאשם כי נתגלה המחסן ובתוכו התכשיטים והמזומנים שהוסתרו, סיפר הנאשם, לראשונה, כי שני האלמונים נתנו לו את התיק של בוריס, והוא הוציא ממנו את התכשיטים (ת/44א, 5.8.2018).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

עמדות הצדדים בסיכומים

23. המאשימה טענה בסיכומיה כי התשתית הראייתית הנסיבתית בתיק היא מוצקה, ומלמדת מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם רצח ושדד את המנוח על פי תכנון מראש.

24. ההגנה טענה בסיכומיה מספר טענות:

א. לא הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם הוא האדם אשר ירה במנוח.

ב. אם ייקבע כי הנאשם הוא האדם אשר ירה במנוח, יש להרשיע אותו בעבירת הריגה בהתאם לסעיף 298 לחוק העונשין לפי נוסחו טרם תיקון מס' 137, ולא בעבירת הרצח. זאת, בטענה כי מדובר באירוע ספונטני, שבו איבד הנאשם את עשתונותיו וביקש להכאיב למנוח, אך לא חפץ במותו.

ג. לחלופין, אם תידחה הטענה האחרונה, מבקשת ההגנה להרשיע את הנאשם בגרימת מותו של המנוח כאשר היה נתון במצוקה נפשית קשה עקב התעללות חמורה ומתמשכת, בהתאם לסעיף 301ב(א) לחוק העונשין, בנוסחו החדש לאחר תיקון מס' 137.

ד. לחלופי חלופין, נטען כי אם תידחינה הטענות דלעיל, יש להרשיע את הנאשם בביצוע עבירת הרצח ה"בסיסית", בהתאם לסעיפים 300(א) ו-311א לחוק העונשין.

יריעת המחלוקת והעובדות המוסכמות

25. הנאשם הודה כאמור במפגש עם המנוח בבוקר יום 30.5.2018 בקרבת ביתו, ובכך שנכח בזירת הרצח בעת ביצועו וקבר את הגופה. הוא כפר בכך שירה במנוח, שדד את רכושו, הצית את רכבו ושיבש מהלכי משפט.

26. יצוין כבר עתה, ועל כך יורחב בהמשך, כי עדותו של הנאשם הייתה בלתי מהימנה באופן ברור ומובהק, ואף סנגוריו ציינו כי הוא שיקר פעמים רבות, וכי קשה לקבוע ממצאים על סמך גרסאותיו (ע' 3 לסיכומי ההגנה). אוסיף ואומר, כי עדותו של הנאשם בפנינו ניתנה בסיוע פרשת ההגנה ולא בתחילתה (הסיבה לכך תפורט בהמשך), וכי היה ברור שגם בבית המשפט וגם במסגרת חקירת המשטרה, מתאים הנאשם את גרסתו למידע שנחשף בעניינו עד אותו שלב. הדברים מובאים עתה בתכלית הקיצור, אך מן הראוי לציין בעניינו כבר בשלב זה את המסקנה המתבקשת בעניינו של הנאשם, והיא כי אין לתת אמון בדבריו, אלא אם כן יש להם תימוכין בראיות חיצוניות.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בנימינוב

27. אמנה להלן את עיקרי העובדות המוסכמות בענייננו :

א. **הייתה לנאשם ולמנוח היכרות ממושכת על רקע עיסוקם המשותף בתכשיטים.** עובדה זו

מופיעה במענה לכתב האישום מיום 7.4.2019.

ב. **הנאשם היה נתון במשבר כלכלי, והיו לו חובות לגורמים שונים.** כך עולה מעדותו של הנאשם

(ח"נ, ע' 2519, 2566). גם גרושתו של הנאשם, נליה בנימינוב, העידה כי לאחר מעצרו גילתה שקיימות חריגות בחשבון הבנק, ושהנאשם הסתיר ממנה חובות (ע' 2155). גם בסיכומי ההגנה צוין כי הנאשם היה חסר כול (ע' 6).

בכלל זאת, הנאשם היה חייב גם למנוח סכום מסוים. אשר לגובה החוב, הנאשם העיד כי חוב זה עמד על 1,800 ₪ (ח"ר, ע' 2284). כך עולה גם מהודעתו של מר שלי זך, חברו של בוריס, שעל פי הודעתו היה עם בוריס בערב שקדם לאירוע. מדובר בעד תביעה שנפטר במהלך ההליך. התובע הסכים להגשת הודעתו במשטרה וציין את השורות שאינן קבילות לטענתו (נ/41, ע' 2, ש' 49 – שורה זו אינה מופיעה בין השורות שציין התובע; עדותה של רס"ר בר פלד, ע' 547-546).

ג. **המנוח נהג להסתובב עם תיק ובו כסף ותכשיטים, לרבות טבעות.** כך עולה מהודעתה של של

מדונה בוטרשווילי, אלמנתו של בוריס (ת/365, ע' 2). גם הנאשם העיד כי המנוח נהג תמיד להסתובב עם תיק, וכי השניים נהגו למכור ולקנות תכשיטים אחד מהשני. לעיתים בוריס היה מוכר לו, ולעיתים הוא היה מוכר לבוריס. עוד תיאר הנאשם סיטואציה שבה נפגש במפעל שלו ברמת גן עם בוריס, שנשא כהרגלו את התיק שלו, ובתיק היו שקיות עם תכשיטים (ח"ר, ע' 2280). כמו כן אפרים זנא, קרוב משפחה ושכן של המנוח, העיד כי בוריס היה מגיע לעבודה עם תיק (ח"ר, ע' 1036). ניסן ניסנוב, יהלומן שניהל עסקים עם בוריס, העיד כי בוריס היה מסתובב עם סחורה רבה בתיק שלו (ע' 1640). שלי זך מסר בהודעתו במשטרה כי למנוח היו מזומנים ותכשיטים בתיק (נ/41).

ההגנה טענה כי המאשימה לא הביאה כל ראיה לכך שהנאשם ידע כי שהמנוח נושא בתיקו תכשיטים וכסף. נטען כי הדבר נודע לנאשם רק בדיעבד, לאחר שהמנוח מצא את מותו. אתייחס לטענה זו בהמשך (ראו פסקה 109).

ד. **בבוקר יום 30.5.2018 הגיע הנאשם לקרבת ביתו של המנוח, שם נפגשו השניים כשברשות**

המנוח התיק שלו שבו נשא כסף, יהלומים ותכשיטים. לפי המענה לכתב האישום מיום 26.2.2019 והמענה מיום 7.4.2019, השניים נפגשו ליד ביתו של המנוח באותו בוקר. הנאשם העיד כי הוא נסע באוטובוס אל ביתו של בוריס בלוד, כדי לתת לו שלוש טבעות בגין החוב בגובה 1,800 ש"ח (ח"ר, ע' 2284-2285). השניים קבעו מראש להיפגש (ח"נ, ע' 2339). מעדותו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

של הנאשם עולה כי התיק של בוריס היה עמו (ח"ר, ע' 2339-2340), וכי בתיק היו כסף, תכשיטים ויהלומים (לפי עדותו בבית המשפט, כפי שתפורט להלן, שני אלמונים מסרו לו אותם מתוך התיק, לאחר שאחד מהם ירה במנוח – ח"ר, ע' 2291; ח"נ, ע' 2344, ע' 2497, 2600-2601). הנאשם תועד יוצא מביתו בשעה 55:06 כשהוא נושא תיק גב "פומה" (ת/308, עדות הנאשם ח"נ, ע' 2495). המנוח נצפה נוהג לבדו ברכב בשעה 08:20 בלוד (עדות אהרון דנין, שכן של המנוח, ע' 1022-1025, ת/371).

ה. **המנוח הסיע את הנאשם לביתו במודיעין. בדרך עצר המנוח ברח' אלי כהן 7 בלוד, יצא מהרכב ועלה לבדו למספר דקות כדי לאסוף סכום כסף (2000 ₪) מקרובי משפחה, בעבור שרשרת שקנו ממנו. המנוח לקח את התיק שלו עמו. הנאשם חיכה לו ברכב. כך עולה מעדויותיהם של קרובי המשפחה, לאה מוגרשווילי (ת/353, 13.6.2018, עדות ע' 220-222), משה מוגרשווילי (ת/354, 13.6.2018, עדות ע' 231-232). מצלמת אבטחה תיעדה את המנוח מגיע לכתובת האמורה בשעה 09:09 כשהוא נושא תיק שחור עם רצועה, ובשעה 09:19 יוצא מהבניין עם התיק בידו, הולך לכיוון הרכב ומתחיל בנסיעה (ת/279). הנאשם העיד כי חיכה לבוריס ברכב ואישר שבוריס לקח עמו את התיק (ח"נ, ע' 2496-2497).**

ו. **כששב המנוח לרכב נסעו השניים לביתו של הנאשם במודיעין, כאשר המנוח נוהג ברכב ומסיע אותו אל תוך חניון הבית. הנאשם יצא מהרכב והמנוח תימרן את הרכב כדי להסתובב אל כיוון היציאה. כך עולה מעדות הנאשם (ח"ר, ע' 2287-2288).**

ז. **המנוח נורה בעודו יושב ברכב בחניון, כאשר חלון הנהג פתוח, וכאשר היורה שאחז בידו אקדח כיוון אותו לעברו וירה יותר מפעם אחת. בסיכומי ההגנה (ע' 8) צוין כי אין מחלוקת שזירת האירוע היא החניון. נאמר כי ממצאי מז"פ תומכים בכך, וכי גם הנאשם מעולם לא טען כי האירוע התרחש במקום אחר. הממצאים העיקריים בנוגע לירי הם כדלקמן:**

1. מותו של בוריס נגרם מנזק חמור ללב בעקבות מעבר קליע דרך בית החזה. בנתיחתו אותרו שלושה פצעי כניסת קליע בחזה משמאל, וכן פצע כניסת קליע בצד החיצוני של הזרוע השמאלית, פצע יציאת קליע, ופצע כניסת קליע חוזרת בגו משמאל. נמצאו בגופה ארבעה קליעים שלמים (ד"ר קונסטנטין זייצב מהמרכז הלאומי לרפואה משפטית – ת/55 מיום 12.6.2018, ת/55א מיום 11.10.2018). ד"ר זייצב אישר בעדותו שהירי היה מצד שמאל של המנוח (ע' 666). מתיאור המיקום של פצעי הכניסה (בדגש על שלושה פצעי כניסת קליע בצד שמאל של החזה ופצע כניסה בגו משמאל) וכן מתצלום גופת המנוח שעליו סומנו חיצים המורים לעבר פגיעות הנראות כפצעי כניסת קליעים (ת/25 תצלום מס' 18), עולה כי הקליעים פגעו **במקבץ קרוב**.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

2. הירי בוצע מטווח קצר, כשהמרחק בין היורה למנוח הוערך ב-30-150 ס"מ לערך (רויטל וייס מהחטיבה לזיהוי פלילי במטה הארצי, ת/56, ע' 632, 651).
3. ארבעת הקליעים נורו מאקדח חצי אוטומטי גלוק-הלק (Glock-Hulk), קליבר 7.65 מ"מ (רפ"ק רפי סיסו, קצין מעבדת נשק, ת/50, ת/50א, ת/50ב). התוצרת והמודל של האקדח לא זוהו. הועלתה סברה כי האקדח יוצר בטורקיה, אך אין הוכחה לכך (ע' 755). מדובר בנשק קל יחסית לתפעול (781, 783). האקדח אינו רשום (ת/368 ו-ת/369 – ניסיונות לאתר רישום של האקדח).
4. בשלב מסוים בהליך התעוררה שאלה האם בוצע הירי בחניון ביתו של הנאשם, או שמא במקום אחר. זאת לאור הערכה מסוימת של רפ"ק עופר שלוש. ואולם עתה אין כאמור מחלוקת בין הצדדים שהירי בוצע בחניון. ההגנה טענה כי הדבר מעיד על כך שהנאשם אינו משנה גרסתו גם אם נחשפו ראיות חדשות, ולכך אתייחס בהמשך (להלן בפסקה 71).
- ח. **הנאשם העביר את גופת המנוח לתא המטען של הרכב.** כך מסר הנאשם בעדותו בבית המשפט (ח"ר, ע' 2302, 2306; ח"נ, ע' 2508, 2547-2549).
- ט. **הנאשם נטל את התכשיטים והכסף של המנוח והסתיר אותם במחסן הפיראטי.** כך עולה מדו"חות פעולה בנוגע לפריצת המחסן בקומה מינוס 2 בסמוך למעלית (ת/17 ו-ת/161 מיום 28.6.2018); תיעוד וידאו של התפיסה במחסן (ת/338); הודעת הנאשם מיום 5.8.2018, אז נחשף בפניו לראשונה דבר איתור הרכוש הגנוב במחסן הפיראטי (ת/44, ע' 98-99); עדות הנאשם, ח"נ, ע' 2326-2327, 2344-2345, 2387-2388, 2448, 2562.
- י. **הנאשם כיבה את הטלפון הנייד של המנוח והסתיר אותו בחניון.** הנאשם מסר בהודעתו מיום 10.6.2018 ובשחזור מיום 1.6.2018 כי הניח את הטלפון הנייד של בוריס בחניון (ת/39א, ע' 38; ת/34א, ע' 16). בעדותו ציין כי כיבה את הטלפון (ח"ר, ע' 2307). הטלפון הנייד של המנוח נתפס לפי הצבעת הנאשם בחניון ביתו של הנאשם (דו"ח תפיסת מוצגים ת/58א), דו"ח בדיקת זירה ת/25, חוות דעת רפ"ק עופר שלוש ת/26.
- יא. **הנאשם עלה לביתו והחליף בגדים, וכן הניח בתא המטען חולצה מגואלת בדם שנשרפה עם הרכב.** הנאשם מסר בעדותו כי לאחר הירי בבוריס, הוא עלה להחליף בגדים, ואת החולצה המגואלת בדם שם בתא המטען של הרכב של בוריס (ח"ר, ע' 2314-2315).
- יב. **הנאשם לא הצליח להתניע את רכבו של המנוח, ולכן יצא לקרוא לחשמלאי רכב אשר הגיע וניתק את הקודן של הרכב.** זאת לפי הודעת הנאשם מיום 5.8.2018, לאחר שנאמר לו כי ניתן

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

לראות מתי יצא מהבנין ומתי נכנס אליו (ת/44, ע' 74-75), לפי עדותו של הנאשם (ח"ר, ע' 2302-2303), ולפי הודעתו של החשמלאי דימיטרי לויטן (ת/376 מיום 6.8.2018, ועדותו בבית המשפט, ע' 1507-1516). לויטן ראה "צילייה" מבד על מושב הנהג ורצה להזיז אותה משום שהפריעה לעבודתו, אך הנאשם אמר לו: "אל תיגע, זה דברים שלי". העד מסר כי לא הבחין בדם או בזכוכיות בחניון או ברכב, ולא שם לב אם שטפו את החניון.

יג. **הנאשם נסע ברכב המנוח ליער מודיעין. ביער יצא מהרכב וגרר את גופת המנוח מחוץ לרכב תוך שהוא אווזז ברגליו, עד שהעביר את הגופה לשוחה טבעית וקבר אותה תחת אבנים.** הנאשם הוביל את חוקרי המשטרה והצביע על גל אבנים ביער, מערבית למודיעין, ולאחר הסרת מספר אבנים התגלתה גופת המנוח (תמלול ההובלה וההצבעה ת/34א; דו"ח פעולה של רס"ר יבגני צ'ודנוביץ – ת/4; דו"ח בדיקת זירה וחווות דעת מומחה שנערכו על ידי רפ"ק עופר שלוש - ת/25 ו-ת/26). הנאשם העיד כי לקח את גופתו של בוריס ליער וכיסה אותה באבנים רבות, כדי שלא יאונה לה רע על ידי חיות (ח"ר, ע' 2304; ח"נ, ע' 2374, 2394, 2418).

יד. **הנאשם שב לרכב, נהג לתחנת דלק הסמוכה ליער מודיעין, עצר את הרכב במרחק מסוים מהתחנה, הלך רגלית לתחנת הדלק, מילא מיכל פלסטיק בבנזין ושב לרכב.** כך לפי עדות הנאשם (ח"ר, ע' 2304-2305, ח"נ, ע' 2374, 2511), ולפי הודעתו ועדותו של עדי זגייר, הקופאי בתחנת הדלק (ת/372 ועדות ע' 1030-1032), והקבלה בגין הקנייה (ת/372א).

טו. **הנאשם נהג ברכב עד למבנה נטוש שמצוי בחיבור הרחובות בית"ר, החלוץ ונורדאו בעיר לוד. אין מחלוקת כי הרכב הוצת ונשרף, ואולם הנאשם כפר בהצתתו. הנאשם צעד משם רגלית, עלה לאוטובוס ושב לביתו עד שנעצר זמן קצר לאחר מכן.** הנאשם העיד כי נסע ללוד והשאיר את הרכב על יד המבנה הנטוש, ולא הכניס את הרכב פנימה (ח"נ, ע' 2512, 2404, 2437). הרכב הוצת ונשרף במבנה זה (כך לפי דו"ח פעולה ת/6, חוות דעת מומחה ת/51א, דו"ח בדיקת הרכב השרוף ת/57, דו"ח מסכם חקירת מז"פ ת/61). הנאשם טען כי אינו זוכר ששרף את הרכב, אך הודה (בשלב מאוחר) כי מפתחות הרכב נשארו בכיס שלו (ח"נ, ע' 2404-2406). משם צעד הנאשם לאוטובוס עם שקית בידו, עלה לאוטובוס ונסע לביתו (ח"נ, ע' 2514).

טז. **במהלך הנסיעה באוטובוס ביקש הנאשם רשות מאדם שנסע באוטובוס לבצע שיחת טלפון מהטלפון הנייד שלו, ושוחח קצרות עם אשתו.** כך לפי עדות הנאשם (ח"ר, ע' 2306; ח"נ, ע' 2514-2517). מר עאמר כפונה, בעליו של מכשיר הטלפון, מסר כי שיחת הטלפון בוצעה סביב השעה 16:30, וכי לאחר השיחה ביקש ממנו הנאשם למחוק את המספר שאליו התקשר (הודעה ת/357 הוגשה בהסכמה חלף חקירה ראשית). שיחת הטלפון בין הנאשם לאשתו הוקלטה על ידי העד (דיסק שמע ת/340).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

יז. **ביום שקדם לאירוע, 29.5.2018, ביצע הנאשם שיחות טלפון ובירורים באינטרנט מול סוכנויות נסיעות, בחיפוש אחר כרטיס טיסה לקייב. על עניין זה יורחב בהמשך (להלן בפסקה 106).**

האם ירה הנאשם במנוח?

28. המאשימה טענה כי הראיות מוכיחות מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם ירה במנוח. ההגנה ציינה כי אין חולק שהראיות הנסיבתיות נגד הנאשם הן חזקות ומצטברות (ולכך נוספת הודאת הנאשם בחקירתו במשטרה), אך טענה כי קיימת שורה של תמיהות וספקות, שמא אחרים, ולא הנאשם, הם שביצעו את הירי וגרמו למותו של בוריס.

ראיות התביעה

29. ראיות התביעה לכך שהנאשם הוא האדם אשר ירה במנוח כוללות את הודיות הנאשם במספר חקירות במשטרה, העובדה כי הוא מי שהוביל את המשטרה אל הגופה, ראיות פורנויות משמעותיות ביותר, מקום מציאת האקדח, מציאת הכסף והתכשיטים במחסן הפיראטי, איתור מפתחות רכבו של בוריס והטלפון הנייד שלו בדירתו ובחניון ביתו של הנאשם, ועוד. עיקרי ראיות אלה יפורטו להלן.

30. **הודאת הנאשם** – הנאשם הודה בחקירה בתאריך 1.6.2018 ברציחתו של בוריס. באמרתו ביקש הנאשם להדגיש שהרצח לא היה מתוכנן. נושא התכנון או היעדר תכנון הוא סוגיה מרכזית בעניינו, אשר תיבחן בהמשך הדברים. בשלב זה יושם הדגש על עצם הודאתו של הנאשם בכך שהוא מי שירה בבוריס למוות.

בהודעתו (ת/33א) מסר הנאשם כי בבוקר ה-30.5.2018, בלוד, כשישב ברכבו של בוריס והמתין לו בעת שהאחרון עלה לקרובי משפחתו לקבל סכום כסף, פתח את תא הכפפות של הרכב וראה שם אקדח. הוא התלבט אם לקחת את האקדח ולבסוף לקח אותו והכניס אותו לתיק שלו (ע' 8). הירי בבוריס בוצע במודיעין, ליד ביתו, כשבוריס ישב בכיסא הנהג. הוא אינו יודע כמה פעמים ירה, וגם לא ידוע לו היכן פגעו היריות משום שעצם לטענתו את עינו. לאחר הירי נפל הנאשם לרגלי קורבנו, ולדבריו "חצי שעה התחלתי להגיד סליחה". לאחר מכן לקח את הגופה ליער מודיעין ברכבו של בוריס. לשאלה מה עשה עם האקדח, השיב כי אינו יודע, וכי זרק אותו ביער. לאחר מכן נסע ברכב והשאיר אותו בלוד. הוא חזר באוטובוס לביתו, ולאחר חמש דקות התקשרה המשטרה.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

בשחזור (ת/א34 מיום 1.6.2018) ובהודעות נוספות שמסר (ת/א36 מיום 3.6.2018, ת/א37 מיום 6.6.2018) חזר הנאשם על עיקרי הדברים והוסיף שהירי בוצע מצד שמאל, כשחלון הנהג היה פתוח.

31. גם לאחר מכן, ביום 25.6.2018, בשלב שבו חזר הנאשם מהודאתו וכפר ברצח, אמר הנאשם לרפ"ק וקנין דברים שמהם משתמעת הודאה ברצח (הדברים נאמרו מחוץ לחדר החקירות, כשהשיחה בין הנאשם לרפ"ק וקנין מוקלטת כל העת, ראו עדות רפ"ק וקנין ע' 1374-1376):

[וקנין] : ... אני מחזיר אותך אחורה, אתה עושה את זה עוד פעם? ...
[הנאשם]: הייתי עושה אחר.
[וקנין] : מה?
[הנאשם]: לוקח כל הלא טוב, לכל האנשים.
...
[וקנין] : היית הורג אותו עוד פעם?
[הנאשם]: לא.
[וקנין] : אז מה היית עושה?
[הנאשם]: הייתי לוקח אנשים.
[וקנין] : מה זה אנשים?
[הנאשם]: חברים שלו. מה שיהיה יהיה.
[וקנין] : שהם יהרגו אותו?
[הנאשם]: אולי הוא היה עושה וי, היו הורגים אותו. אולי הוא היה עושה זה, יהיה מאה אחוז, לא היו שואלים ממשטרה. שמה אין חוקים של משטרה.
[וקנין] : איפה זה שמה?
[הנאשם]: שמה, בעולם אחר.
[וקנין] : בלוד? אבל אתה לא היית הורג אותו.
[הנאשם]: אני לא.
(ת/א40, ע' 37-38).

הדברים רלוונטיים גם לשאלת התכנון, אשר תידון בהמשך.

32. ההובלה אל הגופה – הנאשם השתתף בהובלה והצבעה, והוביל את המשטרה אל גופתו של בוריס ביער מודיעין (ת/א34).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

33. ראיות פורנזיות

א. דנ"א של המנוח, שהופק מכתמי דם, נמצא על מכנסיים שחורים וחולצה ארוכת שרוולים אפורה של הנאשם, שאותרו בשקית במרפסת ביתו של הנאשם, וכן על נעל של הנאשם שאותרה מאחורי דלת הבית (ת/1, ת/5, ת/9, ת/10, ת/25, ת/26, ת/48-ת/49, ת/59, ת/59א, ת/65, עדות רפ"ק נפתלי עינות, קצין מעבדת דנ"א וביולוגיה).

ב. הימצאות שרידי ירי על תיק "פומה" ועל חולצה כחולה של הנאשם, שנמצאו במחסן הפיראטי הנעול (ת/17, ת/52, עדות פקד יגאל צידון מחטיבת זיהוי פלילי במעבדת סימנים וחומרים במשטרה).

34. מקום מציאת האקדח – האקדח שבו בוצע הירי אותר ביום 16.9.2018 בשטח מיוער ליד אולמי "הרמוזו", ובסמוך לתחנת הדלק שבה תועד הנאשם כשהוא ממלא מיכל פלסטיק בבנזין. אולמי "הרמוזו" הם מקום מוכר לנאשם, אשר שקל בעבר לערוך שם את חתונתה של בתו (דו"חות פעולה ת/20, ת/167, ת/206, ת/263; מזכרים ת/130, ת/247, ת/50ג; דו"ח מסכם חקירת מז"פ ת/219; דו"ח תפיסת מוצגים ת/249; חוות דעת מומחה ת/50-ת/50ב; עדות הנאשם, ח"נ, ע' 2474).

האקדח נמצא כשהוא עטוף בשקית של בית מאפה בשם "ליז בית הפיתה" (ת/219 תצלומים 10-7; ע' 2574, 2582). הנאשם אישר שקנה אוכל ב"ליז בית הפיתה" בלוד בלילה שקדם לרצח (2018.5.29) (ח"נ, 2573-2574). בית המאפה נמצא בקרבת ביתו של המנוח (ת/358).

35. מציאת הכסף והתכשיטים במחסן הפיראטי של הנאשם – במחסן הפיראטי, בתוך תיק ה"פומה" של הנאשם, נמצא כסף מזומן ישראלי בסך 35,270 ₪ ומטבע זר בסך 3,655 דולר, וכן תכשיטים ויהלומים – כל הרכוש ארוז יחד עם דרכונו של הנאשם (ראו פסקה 27ט. לעיל; דו"חות פעולה ת/17 ו-161; צילום הרכוש ת/151, פירוט התכשיטים ת/162; תיעוד וידאו ת/338). על חלק מהתכשיטים נמצא דנ"א של המנוח ושל רעייתו (חוות דעת מומחה ת/449). כמו כן, תמונותיהם של חלק מהתכשיטים אותרו בטלפון הנייד של המנוח ונמצאו מתאימות לפי חוות דעת מומחה לתכשיטים שנתפסו (חוות דעת מומחה ת/54).

36. איתור מפתחות רכבו של בוריס בביתו של הנאשם (בסמוך למחסן שנמצא במרפסת הדירה) – דו"ח פעולה ת/8; ת/10-ת/9; חוות דעת מומחה ת/53).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

37. איתור הטלפון הנייד של בוריס בחניון הבית – ראו לעיל פסקה 27.
38. הנאשם נמנע מעשיית שימוש בטלפון הנייד שלו ביום הרצח – משעות הבוקר ועד השעה 15:17 אין פעילות במכשיר (למעט הדלקתו פעמיים בבוקר בשעות 10:15 ו-10:28), תוך שימוש בטלפון נייד של עובר אורח חָלֵף שימוש בטלפון הנייד הפרטי (ת/75, ת/287, פסקה 27טז לעיל). בהודעתו במשטרה מסר הנאשם כי כיבה את הטלפון באותו בוקר (ת/37א). בעדותו בבית המשפט ציין תחילה כי אינו זוכר שכיבה את המכשיר, אך לאחר מכן ציין כי אינו זוכר **מתי** כיבה את המכשיר (ח"נ, ע' 2591-2592). נושא שעת הכיבוי יידון בהמשך, בחלק שיעסוק בשאלת התכנון.
39. תיעוד הנאשם במצלמות אבטחה – תיעוד יציאתו מביתו בבוקר הרצח עם תיק הפומה, חולצת תכלת בהירה ונעלי סאקוני בשעה 06:55, וכניסותיו ויציאותיו בין השעות 10:15 ל-10:45 כשהוא לובש חולצות שונות (אדומה, אפורה) (ת/284, ת/308); תיעוד תדלוק מיכל הפלסטיק בתחנת הדלק ביער מודיעין בשעה 13:13 (ת/283, ת/283א); תיעוד הנאשם נוהג ברכב ולאחר מכן צועד רגלית בקרבת זירת הצתת הרכב (ת/277, ת/278).
40. פלט שיתוח ואיכון – אלה מלמדים על הקשר הטלפוני בין הנאשם והמנוח ביום שקדם לרצח מספר פעמים (בבוקר ואחר הצהריים), ובלילה שלפני הרצח בשעה 21:22 (שיחה שקדמו לה 11 ניסיונות חיוג מבוריס אל הנאשם). כמו כן, בבוקר הרצח אוכנו השניים בלוד (ת/75, ת/76, ת/286, ת/287).
41. מחיקת שיחות – הנאשם מחק את הרישומים של שלוש השיחות אל המנוח מיום 29.5.2018 (שלוש השיחות נמחקו ושוחזרו בזמן השחזור של המכשיר במשטרה, ת/287). בעדותו הכחיש הנאשם את מחיקת השיחות (ח"נ, ע' 2533, 2536-2437), ובהמשך, כשנשאל פעם נוספת, אישר שמחק את השיחות אך לא נתן הסבר לכך (ח"נ, ע' 2596-2599).
42. המאשימה טענה כי גרסת הנאשם, שלפיה אחרים ביצעו את הרצח, היא גרסה תמוהה, שקרית וכבושה, שיש לדחותה לנוכח שלל הראיות הנסיבתיות נגדו, הודייתו במשטרה בביצוע הרצח, חוסר אמינותו הכללית, הסתירות המרובות שנפלו בגרסתו הכבושה, והיעדר כל ממצא נסיבתי שיכול היה להתיישב באופן ממשי עם הגרסה. לטענתה של המאשימה, אין לקבוע כל ממצא על יסוד גרסתו של הנאשם, כשהיא לעצמה, וזאת לנוכח חוסר מהימנותו הכללית. שונה הדבר כאשר מדובר בעובדות מוכחות, כגון עצם ביצוע הרצח ומקום קבורת הגופה.
- ראיות ההגנה
43. בעדותו בפנינו חזר הנאשם על הגרסה הכבושה שמסר במשטרה ביום 5.8.2018 (ת/44א), שלפיה שני אלמונים הם שירו בבוריס. יוזכר כאמור, כי עדותו של הנאשם ניתנה, לדרישתו, בסיום

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

פרשת ההגנה ולא בראשיתה (הגם שמלכתחילה לא ניתן אישור לכך). עניין זה יפורט בהמשך, כשאדון במהימנותו של הנאשם.

44. הנאשם העיד כי ביום שקדם לרצח התקשר אליו בוריס מספר פעמים וביקש 3-4 טבעות בדחיפות. לנאשם היה חוב של 1,800 ₪ לבוריס. הנאשם הגיע ללוד בבוקר האירוע כדי למסור לבוריס את הטבעות. כשביקש לחזור לביתו, הציע בוריס להסיעו, וכשהנאשם סירב, שכנע אותו בוריס להסכים.

לאחר העצירה בלוד, שבמהלכה המתין הנאשם לבוריס ברכב, נסעו השניים לביתו של הנאשם במודיעין. כשנכנסו לחניון צפר בוריס בצופר הרכב, ולאחר כ-100-50 מטרים הוא צפר פעם נוספת, לדבריו בטעות. הנאשם הרגיש שמשהו אינו כשורה. הוא יצא מהרכב, ובוריס נכנס לחניה כדי להסתובב לכיוון היציאה.

באותו שלב הגיעו מאחור שני אנשים עטויי מסיכות. הם הורידו את הנאשם על ברכיו, ואחד מהם אחז בשערו והורה לבוריס לכבות את הרכב. אותו אדם אמר לבוריס שיספר לנאשם, כל עוד הנאשם חי, "איך אנחנו פירקנו אותו". בוריס השיב כי כבר סיפר הכול, שהנאשם יודע, וביקש שיהרגו כבר את הנאשם. האדם השני נכנס לרכב והתיישב מאחורי בוריס, תפס אותו מאחור והורה לו שוב לספר. האדם שהחזיק את הנאשם הניח את ידו של הנאשם על ידו שלו וירה בבוריס.

הנאשם חשב תחילה שהוא עצמו נורה. נורו מספר יריות. ראשו היה כלפי מטה. לאחר מכן האדם שאחז בו שחרר אותו והוא נפל מטה. הנאשם ראה שבוריס מת והחל לבכות. האדם השני לקח את התיק של בוריס, הסתכל בתוכו, והאחר אמר: "זה כל מה שצריך, זה הכול פה". הוא הכניס את ידו לתיק ונתן לנאשם תכשיטים. את התיק עצמו לקחו השניים. השניים השאירו אותו עם בוריס ואמרו לו ש"ייקח את התיק" על עצמו, ואם לא, יהרגו את כל משפחתו. את שקית התכשיטים שם הנאשם "בחניה" (נראה כי הכוונה למחסן הפיראטי), משום שהוא היה "בשוק" ולא ידע מה לעשות (ח"ר, 2292-2984).

45. טענתו של הנאשם למעשה היא כי המנוח יחד עם אחרים ניסו לעשות לו "כיפה אדומה", דהיינו להובילו לחניון ביתו ושם לרצוח אותו, ואולם כשהגיעו לחניון התהפכו משום מה היוצרות; האחרים גרמו למותו של המנוח, בעוד שהנאשם ניצל וקיבל מהם הנחיות להעלים את המנוח ואת רכבו, ואם יתגלה הדבר – "לקחת את התיק" [הפלילי] על עצמו.

46. ההגנה טענה כי קיימות מספר אינדיקציות לכך שיתכן שאדם אחר ירה או היה מעורב במותו של בוריס. האינדיקציה הראשונה היא מציאת האקדח במיקום שונה מהמיקום שעליו הצביע הנאשם, וזאת כשלושה חודשים וחצי לאחר מעצרו של הנאשם. ההגנה הדגישה כי נמנעה ממנה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

האפשרות לדעת מה מקור המידע שהוביל למציאת האקדח מכיוון שנדחתה עתירתה לגילוי ראיה בעניין (על כך ראו החלטה מיום 12.3.2019). עוד הודגש כי אין טביעות אצבע או דנ"א של הנאשם על האקדח ועל המחסנית. גם על השקית שעטפה את האקדח אין טביעות אצבע של הנאשם, אלא טביעות אצבע של אחרים שזהותם אינה ידועה. נטען כי המאשימה לא הציגה כל ראיה המצביעה על כך שהנאשם יצא מביתו עם אקדח, וכי בני משפחתו העידו כי מעולם לא ראו אותו עם אקדח, כולל ביום הרצח. צוין כי מדובר בנשק שעלותו אינה נמוכה, ובאותם ימים היה מצבו הכלכלי של הנאשם קשה ביותר. עוד נטען כי הנאשם לא ידע לתאר במשטרה דריכה של נשק, דבר המלמד על כך שהודאתו הייתה הודאת שווא. המאשימה חזרה וטענה כי המסקנה המתבקשת ממיקום מציאת האקדח היא כי הנאשם הטמין את הנשק מיד לאחר ביצוע הרצח, וכי הנשק התגלה באותו מקום בחלוף כשלושה חודשים.

47. אינדיקציה נוספת היא שקית שנמצאה ביום 17.7.2018, כחודש וחצי לאחר מעצרו של הנאשם (ת/24). השקית נמצאה על ידי אזרח שהגיע אל סביבת ביתו ברח' עמק האלה במודיעין, בקרבת ביתו של הנאשם, והבחין בשקית כשהיא צמודה לפח בכניסה לבניין. בשקית היו תעודת הזהות של בוריס, רישיון הנהיגה שלו, כרטיסי אשראי וכרטיס קופת חולים שלו, כובע קסקט בצבע ירוק, וכן מספר פריטים נוספים (ת/24, ת/19). ההגנה טענה כי המשטרה נמנעה מלחקור אותו אזרח ונמנעה מלתפוס את המצלמות הקיימות באותו אזור, כדי לברר את זהות האדם שהניח את השקית. לטענת ההגנה, מציאת השקית באותו מועד מחזקת את טענת הנאשם כי אדם אחר המהלך חופשי הוא שירה במנוח, או למצער כי אדם נוסף היה מעורב ברצח. המאשימה טענה בין היתר כי הנאשם הודה שאחז בארנק בסמוך לרצח, וכי ממילא נמצא בתוכה גם כובע עם דנ"א של הנאשם. נטען כי בנסיבות אלה עיתוי מציאתה אינו פוגם בתזה המפלילה, ואף אם העניין נותר ללא הסבר, אין בו כדי לפגוע בתזה המפלילה.

48. אינדיקציה שלישית היא הימצאות דנ"א התואם לדנ"א שאותר על אחד מהתכשיטים שנמצאו במחסן הפיראטי של הנאשם, על אקדח אוויר שנמצא בביתו של אדם בשם מוניר דרבאשי ברמלה ביום 21.5.2019 (מקור הדנ"א אינו ידוע) (מוצגי ההגנה נ/9 – נ/14). לטענת ההגנה, הדבר מחזק את האפשרות כי אדם אחר המהלך חופשי ירה במנוח, או למצער היה מעורב בגרימת מותו. המאשימה טענה בעניין זה כי תכשיט הוא חפץ בעל ניידות גבוהה שמעצם טיבו עובר מיד ליד, ואין בו כדי לבסס, ולו ראשית ראיה ביחס למעורבות אפשרית של אדם אחר ברצח.

49. יצוין כי במהלך שלב ההוכחות היינו עדים למה שהתברר כ"מסע דיג", שבמסגרתו השקיעה ההגנה מאמצים רבים כדי להצביע על חשוד אפשרי אחר בביצוע הרצח – אך זאת ללא הצלחה. כך למשל נעשה ניסיון לבדוק רלוונטיות של סכסוך כלכלי בין המנוח לבין אדם בשם ניסן ניסנוב שהיה חב לו כספים. הטענה נגד ניסנוב הופרכה באיכון הטלפון הנייד של ניסנוב הרחק מאזור הרצח (ת/98, ת/275). שמענו גם עדויות בנושא זה, ולא נמצא קשר בין הדברים.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

50. במהלך עדותו ובמהלך החקירה במשטרה העלה הנאשם טענות בדבר מקרי שוד שעבר, שכללו גם איומים על חייו ועל חיי משפחתו. לטענתו – **שלא הובאו לה תימוכין** – המנוח הוא מי שעמד מאחורי מקרים אלה.

האירוע הראשון התרחש לפי עדותו בשנת 2015, עת סגר לפעילות את חנות התכשיטים וה-change שהייתה לו במודיעין ועסק בפינוי תכולתה. אז הגיעו לדבריו רעולי פנים חמושים אשר שדדו ממנו סחורה בשווי 3 מיליון ₪, ואיימו עליו כי אם יתלונן במשטרה יהיו חייהם של בני משפחתו בסכנה (ח"ר, ע' 2229-2230).

האירוע השני התרחש לדברי הנאשם מספר שבועות לפני אשפוזו (ידוע כי אושפז ביום 28.4.2018, ועל כך בהמשך). הנאשם העיד כי הואשם על ידי מספר לקוחות, ביניהם אנשים שבוריס הכיר לו, כי מכר להם מטבעות זהב מזויפים. הם איימו עליו והחליטו להטיל עליו "קנס" של מיליון ש"ח, שאותו הפחיתו בסופו של דבר ל-200,000 ₪. כשהבחינו שהנאשם מקליט אותם, החלו להכותו. הם שברו ופתחו את הכספת שלו ולקחו את כל תכולתה. הנאשם הוחתם על מסמך שלפיו לא ילך למשטרה. הם חזרו כעבור מספר ימים ודרשו שישלם סכום של כ-150,000 ₪. הנאשם נאלץ לתת להם 4 המחאות, בסכום של כ-130,000 ₪. את הסחורה לא השיבו לו, ולכן ביטל את המחאות. כתוצאה מכך החלו להתקשר אליו ולאיים כי יגיעו אליו לביתו (ח"ר, ע' 2245-2251).

האירוע השלישי התרחש לדברי הנאשם כחודש לפני הרצח, במהלך שבוע חגיגות בר המצווה של בנו. הנאשם העיד כי נחטף כשיצא מביתו, בחניון התת קרקעי של הבניין. שני אנשים הגיעו מאחור, והיו להם מסיכות. הם לא דיברו אתו, והחזיקו בו יום או יומיים. לאחר מכן הוחזר הנאשם לחניון ביתו (ח"ר, ע' 2254-2257). לפסיכיאטר שאליו פנה ביום 24.5.2018 מסר הנאשם שחוטפיו גם שדדו אותו (נ/32). יצוין כי ההגנה התייחסה בסיכומיה אל המקרה האחרון, שבו נעלם הנאשם מביתו ונעדר מחגיגת בר המצווה של בנו, כאל ניסיון התאבדות (ראו ע' 42 לסיכומי ההגנה: "העובדה שיאיר ניסה לשים קץ לחייו ונעדר מביתו במשך יומיים"; וכן בע' 36 לסיכומי ההגנה: "ניסה להתאבד, ייתכן שנחטף...").

התייחסות זו למקרי השוד והחטיפה הנטענים נוגעת לטענות ההגנה החלופיות בדבר עבירות של רצח ספונטני או המתה בנסיבות של אחריות מופחתת (על רקע התעללות), להבדיל מרצח מתוכנן. להלן אדון גם בעניין זה. מכל מקום, יושם אל לב מה גדול הפער בין הטענה שהמנוח הוא מי שעומד מאחורי מקרי השוד הקשים הנטענים של הנאשם, לבין התשובה של ההגנה לאישום ביום 7.4.2019, שלפיה לנאשם הייתה "**מחלוקת כלכלית מסוימת**" עם המנוח. הא ותו לא.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

51. ההגנה טענה כי רוב ראיות התביעה שצוינו לעיל עולות בקנה אחד גם עם גרסת הנאשם בדבר שני היורים האלמונים. כך, גם אם אחרים ירו בבוריס, הגיוני כי ימצא על בגדיו ונעליו של הנאשם דנ"א של המנוח, באין מחלוקת כי הנאשם העביר את גופתו של בוריס לתא המטען וקבר אותה ביער. כמו כן, לפי חוות דעתו של רפ"ק צידון (ת/52), הממצאים בדבר שרידי ירי על התיק ועל החולצה הכחולה מתיישבים גם עם האפשרות שהתיק והחולצה היו בסמוך לאדם אחר בעת שזה ירה, או שהם היו במגע עם אדם או עם חפץ שהיו מזוהמים בשרידי ירי. עוד נטען כי גם ידיעת הפרטים שלא היו ידועים באותה עת למשטרה אינה סותרת את גרסת הנאשם כי אדם אחר הוא היורה.

52. כן טענה ההגנה, לעניין שרידי הירי שנמצאו על חולצה כחולה של הנאשם, כי היחידה החוקרת והתובע ייחסו לנאשם את לבישת החולצה הכחולה בזמן הירי, בעוד שהראיות מראות אחרת. בצילומי מצלמת האבטחה של הבניין אין תיעוד לכך שהנאשם לבש חולצה זו באותו בוקר. הנאשם היה לבוש חולצת תכלת בהירה בשעה 06:55 כשיצא מהבניין (כך לפי סרטון מצלמת האבטחה ת/358א), ואותה הניח ברכב (עדות הנאשם, ח"ר ע' 2317), דבר המתיישב עם העובדה כי לא נתפסה כל חולצה בצבע תכלת. נטען כי החולצה הכחולה הכהה שנתפסה במחסן הפיראטי אינה קשורה לאירוע, וניתן לשער כי שרידי הירי מהתיק עברו אל החולצה.

דיון והכרעה בשאלה האם הנאשם הוא מי שירה בבוריס

53. ראיות המאשימה הן ראיות מובהקות וחזקות להוכחת טענתה כי הנאשם ירה בבוריס. **בראש ובראשונה, הודה הנאשם בחקירה במשטרה, מספר פעמים, בכך שירה במנוח.** אמרת ההודאה כללה פרטים שלא היו ידועים למשטרה בזמן מסירת ההודאה – כשבראשם מקום הקבורה, וכן העובדה שהנאשם נורה, ושהירי בוצע מצד שמאל. ההגנה לא העלתה כל טענת קבילות בעניין ההודאה, אך טענה כי מדובר בהודאת שווא, שניתנה משום שהיורים האלמונים הורו לנאשם "לקחת על עצמו את התיק", ואיימו בפגיעה במשפחתו אם לא יעשה כדבריהם. טענת ההגנה תידון להלן במסגרת הדיון בגרסה בדבר היורים האלמונים, אך יצוין כבר עתה, כי גרסת היורים האלמונים היא גרסה כבושה, שקרית ופנטסטית ויש לדחותה.

יצוין כי גם בשלב שבו חזר הנאשם וכפר בביצוע הירי, הוא הודה במשתמע בביצוע הרצח בפני רפ"ק וקנין, הואיל ומדבריו עולה כי בדיעבד לא היה יורה בעצמו בבוריס, אלא היה "לוקח אנשים" לשם כך.

54. בנוסף להודאה, הדגים הנאשם כיצד ירה בבוריס בחניון הבית. לאחר מכן הוביל את המשטרה אל גופתו של בוריס, שאותה הסתיר וכיסה באבנים ביער מודיעין.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

55. אשר לראיות הפורנזיות הקושרות את הנאשם אל הירי – המדובר בראש ובראשונה בדנ"א של המנוח שהופק מכתמי דם בדגימות שניטלו מהנעל של הנאשם ומבגדיו. אלה ראיות חזקות הקושרות את הנאשם לרצח המנוח.

כמו כן, נמצאו שרידי ירי על תיק "פומה" שנשא הנאשם באותו בוקר ועל חולצה כחולה השייכת לו, שהוטמנו במחסן הפיראטי שלו. ההגנה טענה כי הממצא הנוגע לחולצה הכחולה אינו בעל משמעות לענייננו, הואיל והחולצה הכחולה אינה החולצה שאותה לבש הנאשם באותו בוקר. אכן, הנאשם יצא מביתו לבוש חולצה תכלת בהירה ולא חולצה כחולה כהה. חולצת התכלת הבהירה לא נמצאה, והדבר עולה בקנה אחד עם עדות הנאשם שלפיה הייתה חולצה מלאת דם שאותה שם בתא המטען והיא נשרפה עם הרכב (ח"נ, ע' 2506). הנאשם נשאל אם החליף חולצות לפני שהעביר את הגופה לתא המטען, והשיב כי אינו זוכר (ח"נ, ע' 2507).

יצוין כי כשנשאל הנאשם במהלך החקירה במשטרה מה היה בתיק הגב שעמו יצא באותו בוקר, הוא השיב שהיו בו בגדים וכובע, ולשאלה מדוע היו לו בגדים, השיב כי הוא מזיע. לשאלה האם החליף בגדיו לבגדים שהיו לו בתיק, השיב "יכול להיות לא זוכר" (ת/42 א מיום 27.6.2018, ע' 4). ייתכן כי בשלב כלשהו של אותו בוקר החליף הנאשם חולצות, עוד בטרם עלה לדירה והחליף לחולצה אדומה ולאחר זמן קצר לחולצה אפורה (פעולה שנראית כפעולה לטשטוש ראיות). על כל פנים, אינני רואה חשיבות בכך שהנאשם נצפה יוצא את ביתו באותו בוקר לבוש בחולצה אחרת, והימצאות שרידי ירי על חולצתו הכחולה של הנאשם, שהוחבאה במחסן הפיראטי, מהווה ראיה לכך שירה בנאשם.

56. מציאת כסף ותכשיטים של המנוח במחסן הפיראטי של הנאשם היא ללא ספק ראיה חשובה בענייננו, שכן היא מלמדת על נטילת רכושו של המנוח בעקבות הירי שהביא למותו. לכאורה, וכפי שטענה ההגנה לגבי רבות מן הראיות, מציאת התכשיטים והכסף במחסן עשויה לעלות בקנה אחד גם עם הגרסה בדבר היורים האלמונים שמסרו כביכול לידי הנאשם את השלל (מסירה נטענת זו של תכשיטים על ידי אלמונים היא כמובן משוללת כל היגיון בפני עצמה). ואולם, את הגרסה בדבר היורים האלמונים יש לדחות מכול וכול. ובנוסף, העובדה שהנאשם עטף את התכשיטים והכסף במסקינג טייפ יחד עם דרכונו שלו, והחביא אותם במחסן נעול, מלמדת על כך שהוא לא היה במצב של הלם מירי בלתי צפוי שבוצע לנגד עיניו בידי אלמונים, אשר מצאו לנכון "לדחוף לידיו" רכוש רב ערך של המנוח, אלא במצב של תפקוד מחושב וקר רוח, בין ביחס לירי במנוח, ובין ביחס לשוד רכושו.

57. ראיות נוספות נוגעות לאקדח שבו בוצע הירי – האקדח אותר ליד אולמי "הרמוזו" המוכרים לנאשם, ובסמוך לתחנת הדלק שבה הוא תועד כשהוא ממלא מיכל פלסטיק בבנזין. האקדח נמצא כשהוא עטוף בשקית של בית מאפה שבו רכש הנאשם אוכל בלילה עובר לאירוע. מדובר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

בראיות נסיבתיות הקושרות את הנאשם אל האקדח. מנגד, ההגנה ביקשה ללמוד מכך שלא נמצאו טביעות אצבע של הנאשם על האקדח או על השקית שעטפה אותו, ומכך שעל השקית נמצאו טביעות אצבע של אחרים שזהותם אינה ידועה. ואולם, כידוע, ניתן ללמוד מה"יש" הראייתי בלבד, ולא מן ה"אין", ולכן לא ניתן ללמוד דבר מהיעדר טביעות אצבע של הנאשם (ראו ע"פ 5459/09 שוורץ נ' מדינת ישראל (20.7.2015), פסקה 45). השקית מקורה בבית מאפה, וסביר כי יהיו עליה טביעות אצבע של אנשים שונים.

ההגנה טענה כי אין הוכחה לכך שהנאשם יצא מביתו באותו בוקר כשהוא מצויד באקדח, ואולם איני סבור כי ניתן לדרוש הוכחה כזו, במיוחד כאשר הנאשם נשא עמו תיק, וכאשר אקדח בלתי חוקי בנסיבות המתוארות אינו פריט אשר סביר להחזיק בו באופן גלוי. עוד טענה ההגנה טענות נוספות בעניין האקדח, הנוגעות למיקום ועיתוי מציאת האקדח, ולכך שהנאשם לא תיאר בדבריו פעולה של דריכה. אתייחס לטענות אלה בהמשך, לאחר בחינת מהימנותו של הנאשם ובחינת גרסתו.

58. ראיות נסיבתיות נוספות לכך שהנאשם הוא זה שירה שבוריס הן איתור מפתחות רכבו של בוריס בביתו של הנאשם; איתור הטלפון הנייד של בוריס בחניון ביתו של הנאשם; העובדה שהנאשם נמנע מעשיית שימוש בטלפון הנייד שלו באותו יום, תוך כיבוי הטלפון הנייד, עשיית שימוש בטלפון נייד של אדם זר שנסע עמו באוטובוס ומחיקת שיחות אל בוריס שנערכו יום קודם לכן; תיעוד הנאשם יוצא מהבניין ונכנס מספר פעמים תוך החלפת חולצות; תיעוד התדלוק של בקבוק בבניין בתחנת הדלק ביער מודיעין; תיעוד הנאשם באזור זירת ההצתה.

59. ראיות נוספות הן פלטי שיחות המלמדים על שיחות הטלפון בין הנאשם לבוריס יום לפני הרצח – שלוש שיחות ביום 29.5.2018 בשעות הבוקר ואחר הצהריים (שבהן הנאשם התקשר לבוריס – ת/75), ושיחה נוספת בערב בשעה 21:22 (שבה בוריס התקשר לנאשם – ת/75). יצוין כי באותו ערב נרשמו גם 11 ניסיונות חיוג מבוריס אל הנאשם (ת/286). ניתן לראות אפוא כי השניים היו בקשר במהלך היום שלפני האירוע, והדבר עולה בקנה אחד עם הקביעה להיפגש למחרת (לפי עדות הנאשם – לצורך העברת הטבעות (ח"נ, ע' 2339)).

60. ההגנה טענה כי ממצאים רבים אינם מצביעים בהכרח על כך שהנאשם ירה בבוריס. לדידה, כאמור, הממצאים הפורנזיים עשויים להצביע על כך שהנאשם עמד בסמוך לאלמונים שירו בבוריס, ולאחר מכן נגע בגופתו כשהעביר אותה לתא המטען וכשקבר אותה. גם לגבי הראיות האחרות, לרבות ההובלה, מציאת הכסף והתכשיטים במחסן, איתור המפתחות והטלפון הנייד של בוריס אצל הנאשם, הימנעותו של הנאשם מעשיית שימוש בטלפון שלו, תדלוק הבקבוק ופלטי השיחות, טענה ההגנה כי ראיות אלה עולות בקנה אחד גם עם האפשרות שאנשים אחרים,

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

ולא הנאשם, הם שירו בבוריס. ואולם, הגרסה כי הירי בוצע על ידי היורים האלמונים היא מופרכת, כפי שנראה, וממילא יש משמעות רבה למכלול הראיות דלעיל – ישירות ונסיבתיות – המצביעות על כך שהנאשם הוא מי שירה במנוח.

61. ראיות התביעה הן כאמור ראיות איכותיות להוכחת הטענה כי הנאשם ירה בבוריס. כשכל חומר החקירה פרוס בפניו, העלה הנאשם את הטענה, הכבושה, כי לא הוא ירה בבוריס, אלא אחרים שזהותם אינה ידועה לו. אפנה כעת לבחינת מהימנותו של הנאשם וגרסתו בפניו, הלוא היא הגרסה בדבר היורים האלמונים.

62. אדרש בשלב זה לשתי נקודות מרכזיות בעניינו שאין לגביהן מחלוקת. האחת, גרסת הנאשם היא גרסה כבושה. בעניין זה אין צורך לפרט רבות, ואסקור רק את העובדות הרלוונטיות הבסיסיות. הנקודה השנייה היא הקונצנזוס הרחב הקיים בעניינו לגבי שקריו הרבים של הנאשם.

גרסה כבושה והתנהלות יוצאת דופן מצד הנאשם

63. כפי שנאמר לעיל, עדותו של הנאשם, שלפיה אחרים ירו במנוח, באה בהמשך לגרסתו הכבושה בעניין זה במשטרה מיום 5.8.2018, שנמסרה למעלה מחודשיים מאז נעצר והודה ברצח, וכחודש לאחר הגשת כתב האישום. הנאשם טען כי כבש את גרסתו לנוכח האיום שהפנו האלמונים כלפי משפחתו, וכי סבר שהמשטרה תמצא אותם בעצמה. לשאלה כיצד תאטר המשטרה את היורה, השיב: **"יש מצלמות, יש הכול היום"** (ח"ר, 2313). בחקירה הנגדית אמר שקיווה שהמשטרה תגיע בעצמה אל היורים באמצעות הטלפון הנייד של בוריס, כשתחפש עם מי היה בוריס בקשר (ח"נ, ע' 2354). ואולם דבריו אלה אינם מסבירים את השינוי שחל מבחינתו – מדוע חרף האיומים הנתענים כלפי משפחתו החליט הנאשם למסור את גרסתו? הנאשם טען בעניין זה כי הוא עדיין פוחד, אך שבנותיו אמרו לו לספר את אשר אירע באמת (ח"ר, ע' 2312). אין לקבל הסבר זה. לטענה כי בנותיו של הנאשם אמרו לו לספר את "האמת" אין זכר בעדותה של בתו עדינה, שהעידה כי אביה כלל לא אמר לה שהודה בביצוע הירי ולא סיפר לה שאיימו עליו שלא יתלונן במשטרה, והוסיפה שלא שאלה את אביה שאלות (ע' 2066-2072, 2089-2090). עוד אציין כי הנאשם העלה טענה זו בשלב שבו לא ניתן היה עוד לשאול בעניין זה את בתו, לנוכח העובדה שהנאשם העיד אחרון.

בהתאם להלכה הפסוקה, ערכה של עדות כבושה הוא מועט, אלא אם כן ניתן הסבר מתקבל על הדעת על שום מה נכבשה העדות ומדוע הוחלט למסור את הגרסה עתה (ע"פ 677/84 דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(4) 33, 45 (1987)). בעניינו אין כל מקום לקבל את הגרסה הכבושה והמופרכת בדבר היורים האלמונים.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

64. זאת ועוד. בפתח פרשת ההגנה הודיע ב"כ הנאשם כי הנאשם עותר לאפשר לו להעיד בתום פרשת ההגנה, ושללא החלטה כמבוקש לעניין שינוי סדר העדים, לא יסכים הנאשם להעיד. המאשימה התנגדה לבקשה. בהחלטתנו מיום 15.9.2019 דחינו את הבקשה, ומשמעות ההחלטה הייתה שהנאשם יעיד בתחילת פרשת ההגנה או שלא יעיד כלל. הנימוקים מפורטים בהחלטה, ואינני רואה מקום להביאם כאן פעם נוספת. הבהרנו את מצב הדברים לנאשם, ולאחר התייעצות ארוכה עם סנגוריו, הוא שב ואישר כי הוא מבין הכול, וכי החליט שלא להעיד. לאור זאת, החלה פרשת ההגנה ונשמעה עד תום, כאשר הנאשם אינו מעיד.

ואולם, לאחר תום פרשת ההגנה, ביקש הנאשם להעיד למרות החלטתנו, שאותה הבין כאמור. ב"כ המאשימה התנגד כמובן לבקשה, וטען לשימוש לרעה בהליכי משפט. הנאשם קרא ושמע את כל העדויות בתיק, והובע החשש שאם נתיר את עדותו באותו שלב, הוא יתאים את עדותו לעדויות שנשמעו. הוזכר כי הנאשם שינה כבר את גרסתו בעבר. הבענו את מורת רוחנו מהבקשה ומהתנהלות הנאשם, וציינו כי הדבר נראה כמהלך טקטי וכשימוש לרעה בהליך מצידו של הנאשם עצמו. ואולם, בשים לב לחומרת העבירה, ראינו לנכון לאפשר לנאשם להעיד. ציינו כי כל נימוקי ההתנגדות שהעלה ב"כ המאשימה יישקלו במסגרת שיקולי הערכת משקל ומהימנות העדות בסוף ההליך (החלטה מיום 8.12.2019).

חשש המאשימה בדבר התאמת העדות לעדויות שנשמעו אכן התממש, כפי שיפורט בהמשך (להלן בפסקה 70). כך נהג הנאשם כבר בשלב החקירה במשטרה, כאשר צמצם את גרסתו למינימום והתאים את דבריו לראיות שנחשפו בפניו. יצוין עוד כי במהלך חקירותיו במשטרה שמר הנאשם לסירוגין במשך מספר חקירות על זכות השתיקה, בייחוד בשלב שבו חזר מהודאתו, ובאופן שמנע את האפשרות לברר עמו את גרסתו. לנאשם לא היה הסבר לכך (ראו ת35א, ת/40 וכן עדות הנאשם, ח"נ, ע' 2463-2466).

שקרי הרבים של הנאשם בחקירותיו במשטרה ובעדותו בבית המשפט

65. אפנה כעת לסוגיה מרכזית בענייננו – שקריו הרבים של הנאשם. המקרה שלפנינו הוא מקרה מיוחד שבו קיימת תמימות דעים בין התביעה לבין ההגנה כי הנאשם הוא שקרן בלתי נלאה. במהלך שלב ההוכחות וכן במסגרת הסיכומים נרשמו התבטאויות רבות בעניין מפי ההגנה. יצוין כי ההגנה ביקשה לערוך לנאשם בדיקת CT כדי לברר אם קיימת בעיה אורגנית הקשורה לשקרי הרבים. ביום 6.2.2020 הודיע הסנגור כי נערכה לנאשם בדיקת MRI, וכי ההגנה לא תגיש את תוצאותיה ולא תעלה כל טענה לפגיעה אורגנית על יסוד הבדיקה.

השקרים היו כה מובהקים, עד כי בסוף פרשת ההגנה, פנה הסנגור אל הנאשם והציע לו למעשה להודות ברצח בלתי מתוכנן. דברי הסנגור, בהתחשב בנסיבות המיוחדות דנן, נאמרו באומץ,

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

שכן אין מדובר במחזה נפוץ, ויש להעריכו על כך. ואולם, הנאשם דחה את ההצעה (ע' 2628). במסגרת סיכומי ההגנה בכתב צוין: **"אין חולק כי שקריו הרבים של [הנאשם] מקוממים כל אדם באשר הוא"** (ע' 29, ראו אמירה דומה ביחס לדברי הנאשם במשטרה לפני הודאתו, בע' 24 לסיכומי ההגנה).

66. הנאשם חזר ואמר בעדותו כי סיפר שקרים רבים במשטרה (כך למשל, **"הרבה שיקרתי, לא רק זה שיקרתי..."** ח"נ, ע' 2549; לאמירות דומות, ראו ח"ר ע' 2307, ע' 2313; ח"נ, ע' 2349, 2375, 2399, 2412, 2438). **בכלל זאת העיד הנאשם כי אמרתו שלפיה מצא את האקדח בתא הכפפות של הרכב היא שקרית ובגדר המצאה** (ח"ר, ע' 2309, 2311), כי שיקר כשאמר למשטרה שכעס על בוריס ולכן ירה בו (ח"ר, ע' 2310), וכן ששיקר גם כשטען כי זרק את האקדח ביער (ח"ר, ע' 2329). לצד זאת ציין כי בעדותו בבית המשפט הוא דיבר אמת. ואולם, ניתן היה להיווכח בנקל כי גם בעדותו בבית המשפט סיפר הנאשם שקרים רבים, וגם ההגנה אינה חולקת על כך. שקרים אלה יפורטו להלן.

67. המאשימה טענה כי הנאשם שיקר בנושאים מהותיים המצויים בלב גרסתו, ושינה את גרסאותיו פעם אחר פעם, בניסיון להתאים אותן לראיות ולשינויים שחלו במשפט, וזאת בהתאם לאינטרס שלו. כמו כן העלתה המאשימה תמיהות שונות ועניינים שבהם גרסתו של הנאשם אינה הגיונית.

68. אכן, מאמציו של הנאשם לתעתע במשטרה, למנוע גילוי ראיות, ולהתאים את גרסתו לראיות שנחשפו – עוברים כחוט השני לכל אורך ההליך במשטרה ובבית המשפט. עדותו של הנאשם וכן דבריו במשטרה מובילים למסקנה חד משמעית – **הנאשם הוא בלתי מהימן באופן ברור ומובהק**. אין צורך בעניינים לעמוד על כל השינויים והשקרים בדברי הנאשם. אתאר בקצרה את הבולטים והמשמעותיים שבהם.

69. ראשית יש לומר כי הגרסה שהציג הנאשם היא "גרסה מתפתחת", אשר התאימה את עצמה למצב הראייתי העדכני שאליו נחשף הנאשם. בתחילת החקירה במשטרה טען הנאשם כי פגש את בוריס ליד ביתו במודיעין בבוקר האירוע למספר דקות, ולאחר מכן בוריס נסע משם למקום בלתי ידוע. לאחר שהוטח בו כי ידוע שהיה בלוד באותו בוקר, הנאשם אישר זאת (ת/28).

אשר לערב שקדם לרצח, הנאשם מסר כי טייל במודיעין, אך כשאמר לו שקיימת אינדיקציה לכך שהיה בלוד, השיב שהדבר "יכול להיות". תחילה אמר שאינו זוכר איפה היה ואת מי ראה, אך לאחר מכן אמר שלא נפגש עם איש ושעישן סמים לראשונה באותו לילה, בלוד (ת/29). לאחר שהוטח בו כי נמצא דם של המנוח על בגדיו ונעליו, טען הנאשם כי הוא אינו זוכר ואינו רוצה לזכור מה אירע באותו בוקר. בהמשך, לאחר ששהה בתא עם מדובב אשר הסביר לו כי עדיף לו לגלות את מקום הימצאה של הגופה, הודה בהמתת המנוח, אך טען שלא תכנן את הדבר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

(ת/33א). לאחר מכן נועץ עם עורך דין וחזר להכחיש את המיוחס לו, ולאחר שנחשף בפניו כל חומר הראיות עם הגשת כתב האישום, ביקש לשוב ולמסור גרסה וטען שאלמונים ביצעו את הרצח, תוך כדי שהוא מסתיר את נושא התכשיטים. רק לאחר שהוטחה בו העובדה כי נמצאו התכשיטים, טען שקיבל אותם מהאלמונים. עד אותו שלב השיב בשלילה בכל פעם שנשאל אם לקח דבר מה מהתיק של בוריס.

70. גם את עדותו בסיום פרשת ההגנה ניסה הנאשם להתאים לממצאים שעלו במהלך ההליך ובדרך זו "לשפר" אותה. אדגים זאת באמצעות שלוש דוגמאות:

א. **האם נגע הנאשם באקדח?** בגרסתו במשטרה מסר הנאשם שנגע באקדח כשהיורים האלמונים נתנו לו להחזיק אותו (ת/44א, ע' 170-171), ואילו בעדותו טען כי לא נגע בנשק (ח"נ, ע' 2307; ח"נ, ע' 2376-2378, 2384). כשנשאל לגבי הפער, טען כי שיקר במשטרה. זאת, כשמספר שניות לפני כן, שאל התובע את הנאשם אם אמר למשטרה רק את האמת כשמסר את הגרסה הכבושה ת/44א, והנאשם ציין שלא שיקר כשמסר גרסה זו במשטרה. המאשימה טענה כי בזמן מסירת הגרסה במשטרה טרם נמצא האקדח, אך בעת העדות כבר ידע הנאשם שהאקדח נמצא ללא טביעות אצבע שלו. סבור אני כי יש ממש בטענת המאשימה. לנאשם לא היה כל הסבר פרט לטענה כי שיקר גם באמרתו זו במשטרה.

ב. **האם הכניסו היורים יד לתיק, ולמעשה, האם נגעו היורים בתכשיטים?** בגרסתו במשטרה מסר הנאשם שהיורים האלמונים מסרו לידי את התיק, ולאחר מכן הוא הניח את התיק בתוך הרכב (ת/44א, ע' 98-99), בעוד שבעדותו שלל זאת הנאשם והעיד כי לא קיבל מהיורים את התיק, אלא רק את מה שהיה בתוכו, כלומר לאחר שהאלמונים נגעו בתכשיטים עצמם (ח"נ, ע' 2387-2391). מן הראוי להדגיש כי ביום מסירת הגרסה במשטרה עומת הנאשם לראשונה עם דבר מציאת התכשיטים במחסן הפיראטי, ואילו בזמן עדותו בתום פרשת ההגנה כבר נחשף לכל הראיות, לרבות הראיה בדבר מציאת דני"א של אדם שלא זוהה על אחד התכשיטים שנמצאו במחסן ועל אקדח אוויר ברמלה. כשהתבקש הנאשם להשיב לטענה כי ביקש להתאים את עדותו לראיה זו, השיב הנאשם כי אין לו מה להגיד (ח"נ, ע' 2391).

ג. **האם שטף הנאשם את החניון?** בגרסתו במשטרה אמר הנאשם כי שטף את החניון באמצעות צינור כיבוי אש (ת/44א, ע' 123 ו-182). ואולם, בעדותו אמר שאינו זוכר אם שטף את החניון (ח"נ, ע' 2396). כשנאמר לו שקודם לכן, בחקירה הראשית אמר שלא שטף את החניון, השיב שגם דימה (דימיטרי החשמלאי) היה במקום כחצי שעה לאחר מכן ואמר שהוא לא ראה מים. בהמשך התייחס פעם נוספת לדימה, ועמד על כך שלא שטף את החניון וששיקר בדבריו במשטרה (ח"נ, ע' 2397, 2399). נראה אכן כי הנאשם ניסה ליישב בין דבריו במשטרה, שלפיהם שטף את החניון, לבין עדותו של דימיטרי אשר העיד כי לא זכור לו שהחניון היה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

רטוב. הנאשם עמד על כך ששיקר בדבריו במשטרה, והוסיף: "אמרתי מההתחלה שהרבה במשטרה שיקרתי" (ע' 2399).

הגרסה בדבר שני היורים האלמונים התיימרה להיות גרסת האמת של הנאשם, ומן הדברים המתוארים כאן עולה, כי גם גרסה זו היא רצופת שקרים.

71. ההגנה טענה כי הנאשם לא שינה מגרסתו, שלפיה אירע הירי בחניון, גם לאחר שהתגלה כי מומחה המז"פ, רפ"ק עופר שלוש, אשר חיווה דעתו כי הירי בוצע בחניון, שינה דעתו בעניין וגרס כי החניון אינו זירת הירי (נ/1). אכן, הנאשם לא שינה את גרסתו בנושא זירת הירי, ואולם אין בכך כדי להפחית מיתר הנושאים שבהם אין ספק כי עשה כן. בנוסף, בהתחשב בכך כי הנאשם שינה את גרסתו בהתאם לאינטרסים שלו, ניתן להבין מדוע לא שינה מגרסתו בעניין שעומד ביסוד גרסתו העדכנית (גרסת היורים האלמונים).

72. לאורך הודעותיו של הנאשם במשטרה ועדותו במשפט נמצאו בדבריו סתירות מהותיות בנושאים שונים:

א. המועד שבו חשד הנאשם שהמנוח מעורב במקרי השוד – האם באמצע מאי 2018 (ח"ר, ע' 2232) או בחודש מרץ 2018 (ח"ר, ע' 2279-2283)?

ב. מנין הגיעו לידי הנאשם המטבעות המזויפים שנשדדו ממנו לטענתו בפברואר 2018? האם רכש אותם ברוסיה (ת/39א) או שבוריס מכר לו אותם (ח"ר, ע' 2245)?

ג. היכן הותירו החוטפים את הנאשם בתום אירוע החטיפה הנטען מאפריל 2018? בכביש בכיוון אזור התעשייה מודיעין (ת/28א, ע' 12), ביער (ת/44א, ע' 61), או בחניון ביתו (עדותו, ח"ר, ע' 2255)?

ד. מי יזם את הסעת הנאשם מלוד למודיעין ביום האירוע? האם היה זה הנאשם שביקש מהמנוח להסיעו (ת/29א מיום 30.5.2018), או שהמנוח התעקש להסיע את הנאשם והפציר בו עד שהסכים (ת/44א; ח"ר, ע' 2286)?

ה. לאן הזיז הנאשם את גופת המנוח? האם למושב הנוסע על יד מושב הנהג (ת/36א) או שהעביר אותה לתא המטען (ח"ר, ע' 2306)?

ו. האם שטף הנאשם את החניון? ראו לעיל פסקה 70ג.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

ז. מדוע יצא הנאשם מהבית לאחר הרצח? כשנשאל לראשונה במשטרה מדוע יצא מהבניין לאחר הירי, בשעה 10:15, וחזר כעבור שתי דקות פנימה, השיב הנאשם שאינו זוכר, ושאוּלִי יצא להתאווּר (ת/37א). כשנשאל באותו עניין בעדותו, מסר שיצא מהבית משום שרצה ללכת למשטרה ולספר על כך ששני אלמונים ירו בבוריס, אך הוא פחד ולכן חזר (ח"נ, ע' 2501 ע' 2557-2558).

ח. היכן הותיר הנאשם את האקדח לאחר הרצח? הנאשם מסר שזרק את האקדח ביער, ובשחזור סימן לעבר האזור שבו נמצאה הגופה (ת/33א, ת/34א). מאוּחַר יותר מסר שהשאיר את האקדח באזור הגופה או בלוד (ת/36א). רס"מ שי פלס, שנכח בשחזור, העיד כי המשטרה חיפשה ביער לפי התיאור שמסר הנאשם בזמן השחזור, אך לא מצאה שם את האקדח (ע' 834). בסופו של דבר אותר האקדח, כאמור, במקום אחר, ליד אולמי "הרמוזי".

ט. האם הותיר הנאשם את המפתחות ברכב? הנאשם מסר שהשאיר את מפתחות רכבו של בוריס ברכב (ת/36א) ומאוּחַר יותר מסר שהמפתחות נותרו בכיסו (ת/40ג).

י. האם ירה הנאשם אי פעם בנשק? הנאשם טען בעדותו כי לא ירה אי פעם בנשק (ח"נ, ע' 2488). במשטרה נשאל אם ירה בעבר, לפני האירוע, באקדח, והשיב בשלילה (ת/33א, ע' 18). בהמשך מסר ששירת בצבא ברוסיה, ללא נשק, אך כשנשאל אם ביצע אי פעם ירי, השיב "בגדול" (ת/37א, ע' 26). מאוּחַר יותר טען כי החזיק נשק למשך שבוע אך לא ירה בו כלל (ת/39א, ע' 7-8). הנאשם הופנה בעדותו לדברים אלה, ואישר כי בטירונות ברוסיה, שנמשכה 10 ימים, ירה בנשק (ח"נ, ע' 2488-2493).

יא. האם תכנן הנאשם לעזוב את הארץ? כשנשאל הנאשם לראשונה בעניין הניד בראשו לשלילה (ת/41, ע' 23), ואילו בהמשך השיב בחיוב (ת/41, ע' 31).

כאמור, הסתירות הן רבות מספור, ולא אפרט כאן את כולן (הן מפורטות בעמודים 17-19 לסיכומי התביעה).

הגרסה בדבר היורים האלמונים

73. אשר לגרסת היורים האלמונים, קיימים פערים בינה לבין הממצאים הפורנזיים והראיות האובייקטיביות. אביא מספר דוגמאות לכך:

א. הנאשם טען שקיבל את שקית התכשיטים מהיורים ושם אותה במחסן כפי שהיא, בעוד הוא נתון בהלם, ואף אישר שתכנן להחזיר את התכשיטים למשפחת המנוח (ח"נ, ע' 2344-2346).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

- ואולם, התכשיטים נמצאו כאמור ארוזים בתיק של הנאשם, עטופים ביחד עם דרכונו ועם כספו של בוריס, במחסן הפיראטי (ח"נ, ע' 2599-2608).
- ב. הנאשם טען שהאלמונים הצמידו אזיקון לצווארו של המנוח (בין היתר ח"נ, ע' 2431), ואולם בבדיקה הפתולוגית לא נמצאו ממצאים התומכים בכך (ת/א55).
- ג. הנאשם טען שהאלמוני ירה במנוח בעת שהנאשם על ברכיו וידו על ידו של האלמוני, ואולם ההדגמה שביצע עמו רפ"ק וקנין הראתה שלא ניתן היה לירות כך במנוח מבחינת קו הירי (ת/א44, ע' 78, 83-85). לנאשם לא היה הסבר לכך במהלך עדותו בבית המשפט (ח"נ, ע' 2483-2482, 2495).
74. במהלך עדותו טען הנאשם כי שיקר אומנם רבות במשטרה, אך בגרסתו בדבר היורים האלמונים לא שיקר. ואולם, התברר במהלך עדותו כי גם בגרסה זו קיימות סתירות מהותיות, וזאת מעבר להיותה עדות כבושה זמן רב, כמפורט להלן:
- א. האם אחז הנאשם באקדח? – ראו לעיל בפסקה 70א.
- ב. מה אמרו היורים האלמונים לנאשם לאחר הירי? – במענה לכתב האישום מיום 7.4.2019 צוין כי היורים הורו לו לקבור את גופתו של בוריס. ואולם, בעדותו אמר הנאשם כי היורים הורו לו לשרוף את גופתו של בוריס ביחד עם הרכב. הוא לא רצה לעשות זאת, ולכן לקח את הגופה ליער וכיסה אותה באבנים "שאיזה זאב לא יבוא" (ח"ר, ע' 2300-2301, 2303-2304; ח"נ, ע' 2391). הנאשם עמד על גרסתו החדשה, השונה מהאמור במענה לכתב האישום, והעיר כי יש לשאול את הסנגור מדוע אמר מה שאמר במענה... (ח"נ, ע' 2394-2396).
- ג. האם לקח הנאשם את תכשיטיו של המנוח? – הנאשם טען מספר פעמים כי לא לקח דבר מהמנוח. הוא נאלץ להודות כי לקח את התכשיטים, רק כשהתחוויר לו שהמשטרה איתרה את התכשיטים במחסן הפיראטי (ת/א44).
- ד. האם קיבל הנאשם את התיק של המנוח בשלמותו מידי האלמונים? – ראו לעיל בפסקה 70ב.
75. דבריו של הנאשם העלו תמיהות רבות. בטרם אפנה לפרט את התמיהות לגבי גרסת היורים האלמונים, אציין מספר תמיהות שאינן נוגעות ישירות לגרסה זו:
- א. מדוע נסע הנאשם להיפגש עם המנוח כדי להחזיר לידי חוב כספי של 1800 ₪, לאחר שלפי טענתו התוודה בפניו המנוח על כך ששדד ממנו 3 מיליון ₪ (השוד של החנות במודיעין)?

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

הנאשם נשאל בעניין וטען שהדברים אינם קשורים זה בזה (ח"נ, ע' 2557). תשובה זו אינה משכנעת כלל.

ב. מדוע לא התלונן הנאשם במשטרה על השוד הנטען של 3 מיליון ₪?

ג. הנאשם העיד שהיה בלחץ בליל הרצח, עד כי לטענתו לראשונה בחייו עישן סמים מדוע היה בלחץ? הנאשם נימק את הלחץ בריב עם אשתו ובכאבים בשל נטילת תרופות, אך לאחר מכן הוסיף שהוא אינו יכול להסביר את הדברים (ח"נ, ע' 2412-2415).

76. אשר לתמיהות שעלו לגבי גרסת היורים האלמונים :

א. כיצד תוכנית לרצוח את הנאשם הסתיימה במותו של בוריס, וברכוש יקר ערך ובלתי צפוי שהחליטו האלמונים להעניק לנאשם לאחר הרצח?

ב. אם האלמונים באו כביכול מטעמו של בוריס כדי לחסל את הנאשם – כיצד ידעו בכלל להגיע למקום ביצוע הרצח?

ג. הנאשם מסר כי היורה האלמוני אחז בשערו של הנאשם ביד אחת והחזיק אקדח בידו השנייה, ואז לקח את ידו של הנאשם והניח אותה על ידו שלו שהחזיקה באקדח. לפי תיאור זה לאותו אלמוני יש שלוש ידיים... כשנשאל על אודות כך, אמר הנאשם שזה מה שהרגיש, ושהוא היה בהלם (ח"ר, ע' 2297).

ד. הנאשם טען שבזמן הירי ישב אחד האלמונים ברכב מאחורי המנוח ואחז בו. כלום ירה האלמוני בעת שחברו מצוי בקו האש?

ה. איך המשיך הנאשם לאחוז בידו של היורה אחרי הירייה הראשונה? לשאלה האם בזמן שנורתה ירייה קפצה ידו, השיב בחיוב. לשאלה כמה פעמים, השיב שאולי פעמיים (זאת כשידוע שנורו ארבע יריות). כשנשאל האם החזיר את ידו בחזרה לידו של היורה, השיב בשלילה. נאמר לו שבמקרה כזה היה צריך להרגיש "קפיצה" אחת. לכך השיב שהרגיש "קפיצה" של היד פעם או פעמיים (ע' 2324).

ו. אם הנאשם היה בהלם, מדוע לקח את התכשיטים והחביא אותם במחסן עטופים יחד עם דרכונו?

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

ז. כשפעל לטענתו לפי הוראותיהם של היורים האלמונים, מדוע הפריד בין מקום קבורת הגופה לבין מקום נטישת הרכב? כשנשאל מדוע לא לשרוף את הרכב ביער, השיב "לא יודע", והוסיף שהיה בשוק. יחד עם זאת המשיך לטעון כי אינו זוכר שהצית את הרכב (ח"ר, ע' 2319-2320).

ח. אם האלמונים איימו על הנאשם כדי ש"ייקח את התיק" על עצמו – מדוע לא עשה זאת מיד כשהגיעה המשטרה? ומה השתנה והביא להחלטתו לספר? האם כבר אינו חושש לשלום ילדיו? הנאשם טען כאמור כי הוא עדיין פוחד, אך שבנותיו אמרו לו לספר את מה שאירע (ח"ר, ע' 2312, ראו לעיל, פסקה 63).

ט. האקדח נמצא ביער הסמוך למקום שבו מילא הנאשם מיכל פלסטיק בבנוזין, ובשלב שבו היה לבדו. כיצד הגיע האקדח שהיה לטענתו בידי האלמונים, דווקא למקום שבו שהה הנאשם? הנאשם אישר ששני היורים, שעזבו לטענתו עם הנשק, לא ידעו מה התכניות שלו ושהוא עתיד לנסוע ליער (ח"נ, ע' 2479). הוא סירב להשיב על השאלה כיצד ידעו היורים לזרוק את האקדח בדיוק בקרבת המקום שבו שהה הוא עצמו (ח"נ, ע' 2481).

לתמיהות השונות, בנושאים שצוינו לעיל בפסקה 75 ובפסקה זו, לא נמצאו הסברים מניחים את הדעת בעדות הנאשם.

הערות נוספות בעניין אי-מהימנותו של הנאשם

77. הנאשם ניסה, ללא הצלחה, להציג את עצמו כאדם בעל מצפון. באמרת הודאתו במשטרה סיפר שלאחר הירי נפל לרגליו של בוריס ואמר "סליחות" במשך חצי שעה (ת/א33, ת/א34). ואולם, השניים יצאו מלוד בשעה 9:19, מבדיקת המשטרה עולה כי הנסיעה בשעות אלה אורכת כ-18 דקות (ת/א147), ובשעה 10:15 כבר נראה הנאשם יוצא מפתח הבניין. כלומר, הירי בוצע לכל המוקדם בשעה 9:37 לערך, דבר שמשאיר כ-38 דקות לביצוע כל הפעולות עד ליציאה הנאשם מהבניין: העברת הגופה לתא המטען, עטיפת הכסף והתכשיטים ביחד עם הדרכון והטמנתם במחסן הפיראטי, עלייה לבית והחלפת חולצה, וייתכן גם שטיפת החניון. אין לקבל אפוא כי הנאשם בכה במשך חצי שעה על ברכיו.

בהמשך, בעדותו בחקירה ראשית, שבה דבק כאמור בגרסת היורים האלמונים, סיפר הנאשם שלאחר הירי היה בלחץ, נפל כחצי שעה על ברכיו, בכה ודיבר עם בוריס ואמר לו "למה עשית זה דבר" (ח"ר, ע' 2302). גם דבריו אלה אינם הגיוניים כמובן. יש בהם כדי להציג עצמו כקורבן ולהשחיר את דמותו של בוריס (על כך עוד בהמשך).

זאת ועוד, בעדותו סיפר הנאשם כי היורים הורו לו לשרוף את גופתו של בוריס, אך הוא התנגד לכך, והחליט שלא לשרוף את הגופה, אלא לכסותה באבנים – כדי שחיות לא יפגעו בה. בדברים

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

אלה, שהם חסרי שחר כמובן, ביקש הנאשם להאיר עצמו באור חיובי. ניסיונו זה נדון לכישלון הואיל והדברים מופרכים מאין כמותם. גם דבריו של הנאשם, שלפיהם בוריס התוודה בפניו שהוא זה שהזמין את מעשי השוד והציע כביכול לשלם לנאשם 100,000 דולר, ואילו הנאשם אמר לו שהכסף כבר לא מעניין אותו ושישלם מה שהוא יכול (ח"ר, ע' 2281-2283) – הם בלתי אמינים בעליל.

78. כפי שציינתי, לצד ניסיונותיו להציג עצמו כאדם טוב, התרשמתי כי הנאשם ניסה להשחיר את דמותו של בוריס, ללא כל בסיס, ולעיתים תוך סתירת דברים אחרים שאמר. זאת בנוסף לטענה החוזרת ונשנית על כך שבוריס הוא העומד מאחורי מקרי השוד הנטענים בעברו של הנאשם – טענה שלא הובאה לה כל ראיה, בין ביחס למעורבותו של המנוח, ובין ביחס לעצם התרחשותם של אירועי שוד כאמור. חשוב לציין כי במהלך חקירותיו הראשונות של הנאשם במשטרה, הוא שלל במפורש כל קשר של המנוח לאירועים אלה, ואף ציין כי השניים הם חברים טובים זה 20 שנה (ת/29א, ע' 9 ; ת/36א, ע' 1-2).

הנאשם טען בעדותו כי בוריס הוא המקור למטבעות המזויפים, בעוד שבמשטרה אמר כי הוא עצמו רכש אותם ברוסיה (ת/39א). אל מול גרסת הידידות, טען הנאשם כי בוריס התוודה בפניו על הזמנת מעשי השוד, ובבסיס גרסת היורים האלמונים עומדת כמובן הטענה המופרכת כי בוריס ניסה להתנקש בחייו של הנאשם. כבר עמדתי לעיל גם על הפער בין תשובת ההגנה לכתב האישום, כאילו הייתה מחלוקת כספית מסוימת בין הנאשם לבין בוריס, לבין טענותיו של הנאשם כי המנוח עומד מאחורי מעשי השוד הנטענים נגדו.

79. יצוין שלא פעם בכה הנאשם במהלך עדותו בבית המשפט (כך למשל בכה כשסיפר על "התגלית", שלה אין כל תימוכין, כי בוריס הוא הגורם אשר עמד מאחורי השוד – ע' 2553). כך גם במשטרה. אין ללמוד מבכיו מאומה.

80. המסקנה הבלתי נמנעת היא כי הנאשם אינו מהימן כלל ועיקר. ראיות התביעה בעניינינו אמנם אינן מחייבות תוספת ראייתית, אולם בפועל שקריו של הנאשם, בין השאר בנקודות מהותיות, בחקירותיו ובעדותו בפנינו מצטרפים לראיות האחרות העומדות לחובתו (ראה י' קדמי, **על הראיות**, חלק שני 2003 ע' 727). וכן ראו ע"פ 3880/17 **זיאדאת נ' מדינת ישראל**, פסקה 17 (31.12.2019).

האינדיקציות הנוספות שציננה ההגנה

81. אזכיר כי ההגנה העלתה מספר אינדיקציות התומכות לטענתה בגרסת היורים האלמונים. האינדיקציה הראשונה היא מציאת האקדח, כשהכוונה למקום ולעיתוי שבהם הוא נמצא. כזכור, לפני שהעלה את גרסת היורים האלמונים, הודה הנאשם ברצח ומסר תשובות שונות

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

לשאלה היכן זרק את האקדח. אין חולק כי בדבריו במשטרה שיקר רבות – גם כאשר הודה ברצח. האקדח נמצא במקום שאינו בין המקומות שהנאשם ציין, אך הוא מקום מוכר לנאשם ומצוי בסמוך למקום שבו מילא מיכל פלסטיק בבנזין, תוך שהאקדח עטוף בשקית של בית המאפה שבו ביקר הנאשם בלילה הקודם. ההסבר הפשוט לכך אינו במעורבותם של אחרים, כי אם בכך שהנאשם שיקר לגבי מקום זריקת האקדח כדי שהאקדח לא יימצא. האקדח התגלה כעבור מספר חודשים לא משום שאחרים טמנו אותו שם, אלא משום שהיה מוסתר.

עוד טענה ההגנה כי העובדה שהנאשם לא ידע לתאר במשטרה פעולה של דריכה של נשק, מלמדת כי הודאתו הייתה הודאת שווא. טענה זו יש לדחות, משום שגם בעניין דריכת הנשק סבור אני כי הנאשם שיקר. באמרתו ת/33א נשאל הנאשם אם דרך את האקדח, והשיב בשלילה, וכן ציין שלחץ על ההדק מבלי להסתכל (ע' 18). תשובתו זו אינה הגיונית הואיל וארבעת הכדורים פגעו פגיעה מדויקת במקבץ קרוב. הנאשם שיקר גם כשטען כי קודם לכן מעולם לא ירה באקדח. על כן, איני סבור כי ניתן ללמוד דבר מכך שהנאשם לא תיאר פעולה של דריכה.

82. ההגנה ציינה כאינדיקציה **נוספת** את השקית שהכילה את מסמכי המנוח, אשר נמצאה ברחוב בקרבת ביתו של הנאשם כחודש וחצי לאחר מעצרו. ההגנה טענה כי עיתוי מציאת השקית מלמד על מעורבותו של אדם אחר ברצח, באופן שעולה בקנה אחד עם הגרסה בדבר היורים האלמונים. איני סבור כך. הנאשם אישר בעדותו כי הארנק של בוריס, שבו היו גם כרטיסי האשראי שלו, היה בידו לאחר הירי בבוריס (ח"נ, ע' 2562). הכובע הירוק שנמצא בשקית הוא כובעו של הנאשם (דנ"א של הנאשם נמצא על הכובע – ת/49ב), והנאשם תועד מתרחק מאתר ההצתה בלוד כשהוא חובש כובע מצחייה ירוק (בעדותו עלה כי מדובר באותו כובע – ח"נ, ע' 2563). אין חולק אפוא כי הנאשם קשר עצמו לפריטים אשר בשקית, בזמן מאוחר לירי. אכן, לשאלה כיצד הגיעה השקית למקום הימצאה לא ניתן מענה. נבדקו מצלמות אבטחה באזור באותו יום, והפריטים שנתפסו נשלחו לבדיקה (עדותו של רס"ם רועי ברם, ע' 1321, 1325). ההגנה הלינה על כך שהאזרח שמצא את השקית והשכנים האחרים לא נחקרו על ידי הצח"מ, ואולם איני סבור כי יש בכך כדי לקפח את הגנת הנאשם, שכן הונחה תשתית ראייתית רבה להוכחת אשמתו (ע"פ 8965/18 מחאג'נה נ' מדינת ישראל (3.11.2019), פסקה 35). אין מדובר כלל במקרה שבו קיים חלל עלילתי משמעותי אשר משאיר ספק סביר בדבר אחריותו של הנאשם לירי (ראו למשל ע"פ 1577/10 שאמי נ' מדינת ישראל (12.9.2012)).

83. אשר לאינדיקציה **השלישית** הנטענת – הימצאות דנ"א זהה על אחד התכשיטים שנמצאו במחסן הפיראטי ועל אקדח אוויר שנוגע לתיק אחר – יש לקבל את טענת המאשימה שלפיה תכשיט הוא חפץ בעל ניידות גבוהה שמעצם טיבו עובר ידיים, ועל כן דין טענת ההגנה להידחות.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

84. ניתן לסכם ולומר כי אין בכוחן של האינדיקציות שהועלו על ידי ההגנה כדי לתמוך תמיכה כלשהי בגרסה בדבר היורים האלמונים.

הנאשם הוא שירה למוות במנוח

85. סיכומו של דבר, גרסת היורים האלמונים היא גרסה כבושה, שעברה שיפוצים והתאמות, ואשר העלתה תמיהות רבות ונתגלו בה שקרים רבים. הגרסה היא פנטסטית ומופרכת, המבוססת בלעדית על דברי הנאשם – שהתגלה כבלתי מהימן בעליל. באינדיקציות הנוספות שציננה ההגנה אין כדי לשנות את התמונה, כפי שהראיתי לעיל. **הגרס בדבר היורים האלמונים נדחית אפוא מכול וכול.**

משנדחית גרסת היורים האלמונים, אציע לחבריי לקבוע, לנוכח מכלול הראיות הרבות, לרבות הודאת הנאשם, העובדה שהוביל אל גופת המנוח, ושפע הראיות הפורנזיות – כי הנאשם הוא שירה למוות במנוח.

טענות ההגנה לנוכח הקביעה כי הנאשם הוא שירה במנוח

86. ההגנה טענה כאמור כי אם ייקבע שהנאשם הוא האדם אשר ירה במנוח, יש להרשיע אותו בעבירת הריגה, בטענה כי הנאשם לא התכוון לתוצאה הקטלנית של מעשיו. לחלופין, אם תידחה טענה זו, נטען כי יש להרשיעו בעבירת המתה בנסיבות של אחריות מופחתת כאשר היה נתון במצוקה נפשית קשה עקב התעללות חמורה ומתמשכת, לפי סעיף 301ב(א) לחוק העונשין בנוסחו החדש לאחר תיקון מס' 137. במסגרת חלופה זו, נטען כי הנאשם היה במצב נפשי קשה עקב מספר מעשי שוד שאירעו לו, כשלדבריו המנוח הוא מי שעמד מאחוריהם. לחלופי חלופין נטען כי יש להרשיע את הנאשם בביצוע עבירת הרצח ה"בסיסית", וגם בעניין זה הוזכר המצב הנפשי של הנאשם, שגרם לפי הטענה לירי ספונטני.

עבירת הרצח

87. העבירה המרכזית שבה הואשם הנאשם בכתב האישום, ואנו התבקשנו להרשיעו בעבירה זו, היא רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, שדינה מאסר עולם כעונש חובה. בפתח הניתוח המשפטי אציין כי גם אם נגיע למסקנה שהתמלאו יסודות עבירה זו, ונדחה את טענת ההגנה (החלופית), שלפיה יש מקום להרשעה בעבירת הריגה ולא בעבירת רצח, עדיין לא נשלמה המלאכה. זאת לאור הצורך לבחון האם לאחר תיקון מס' 137 לחוק העונשין חל על הנאשם "דין מקל" כפי שיוסבר להלן.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

88. ביום 10.7.2019 נכנס לתוקפו תיקון זה לחוק, שהגדיר מחדש את עבירות ההמתה, ויצר מדרג חדש ביניהן. עבירת הרצח ה"בסיסית" מצויה בסעיף 300(א) לחוק ("הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם, דינו מאסר עולם"). העונש של מאסר עולם הוא עונש מרבי ולא עונש חובה (סעיף 311א לחוק העונשין לאחר תיקונו).

החוק החדש מבחין בין עבירת הרצח ה"בסיסית" לבין עבירת הרצח בנסיבות מחמירות, הקבועה בסעיף 301א(א) לחוק, שדינה מאסר עולם כעונש חובה. להלן לשון הוראת החוק ושתי הנסיבות המחמירות הראשונות שפורטו בה:

301א. (א) הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם באחת מהנסיבות המפורטות להלן, דינו מאסר עולם ועונש זה בלבד:

(1) המעשה נעשה לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית;

(2) המעשה נעשה במטרה לאפשר ביצוע עבירה אחרת או להקל את ביצועה, או במטרה להסתיר את ביצועה של עבירה אחרת, או לאפשר הימלטות מן הדין לאחר ביצוע העבירה האחרת; לעניין זה, "עבירה אחרת" – עבירה שעונשה שבע שנות מאסר או יותר;

89. בהוראת המעבר שבסעיף 25 לתיקון נקבע כי החוק החדש יחול על עבירות שבוצעו מיום תחילתו, ואילו ביחס לעבירה שבוצעה לפני כן נקבע כדלקמן:

25. (ב) על עבירה שבוצעה לפני יום התחילה וטרם ניתן פסק דין חלוט בעניינה יחולו הוראות סעיף 5(א) לחוק העיקרי; לעניין זה, בבואו לקבוע מהו הדין המקל על העושה, יבחן בית המשפט את מלוא ההסדר הקבוע בחוק העיקרי כנוסחו בחוק זה לעומת ההסדר שהיה קבוע בחוק העיקרי לעניין גרימת מוות ערב יום התחילה (להלן – הדין הישן).

סעיף 5(א) לחוק העונשין קובע:

נעברה עבירה וטרם ניתן פסק-דין חלוט לגביה, חל שינוי בנוגע להגדרתה או לאחריות לה, או בנוגע לעונש שנקבע לה, יחול על הענין החיקוק המקל עם העושה; "אחריות לה" – לרבות תחולת סייגים לאחריות הפלילית למעשה.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

90. המנוח הומת ביום 30.5.2018, לפני תחילתו של תיקון מס' 137. אילו נקבע כי במעשיו עבר הנאשם את עבירת הרצח ה"בסיסית" בלבד, ולא חלות הנסיבות המחמירות שלפי סעיף 301א, כי אז היה מקום לקבוע שחל כאן "דין מקל" עם הנאשם, וזאת לאור הוראת סעיף 300(א) החדש לחוק.

התביעה טוענת כי לא חל כל "דין מקל" על הנאשם, וזאת משום שבבחינת מלוא ההסדר, בהתאם להוראת המעבר שבסעיף 25(ב) הני"ל, הרי שבמעשיו של הנאשם הוא ביצע למעשה עבירת רצח בנסיבות מחמירות, והכוונה הן לנסיבה המחמירה שבס"ק (1) – מעשה לאחר תכנון או שקילה, והן לנסיבה המחמירה שבס"ק (2) – "במטרה לאפשר ביצוע עבירה אחרת" או מטרה אחרת הקשורה לעבירה האחרת.

ההגנה טוענת לעומת זאת, כאמור, כי אם ייקבע שהנאשם הוא שירה במנוח, יש להרשיע אותו בעבירה של הריגה ולא בעבירת הרצח; לחלופין כי יש להרשיע אותו, לפי תיקון מס' 137 הני"ל, בגרימת מותו של המנוח כאשר היה נתון במצוקה נפשית קשה עקב התעללות חמורה ומתמשכת; ולחלופי חלופין כי יש להרשיע את הנאשם בביצוע עבירת הרצח הבסיסית, ולא בעבירת הרצח בנסיבות מחמירות.

91. עלינו לבחון אפוא תחילה האם במעשיו עבר הנאשם עבירה של רצח בכוונה תחילה, ורק אם ייקבע כך, עלינו לבחון האם חל על הנאשם "דין מקל". הווה אומר, האם במעשיו ביצע הנאשם את עבירת הרצח הבסיסית, שאז יחול הדין המקל, או שמא עבר הנאשם למעשה עבירה של רצח בנסיבות מחמירות, שאז לא יחול הדין המקל. כן יהיה עלינו לבחון את טענת ההגנה בדבר המתה בנסיבות של אחריות מופחתת (מצוקה נפשית עקב התעללות).

92. אפנה אפוא לשאלה הראשונה, האם עבר הנאשם במעשיו עבירה של רצח בכוונה תחילה.

סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין עובר לתיקונו קבע כדלקמן:

300. רצח

(א) העושה אחת מאלה יאשם ברצח ודינו – מאסר עולם ועונש זה בלבד:

(1) ...

(2) גורם בכוונה תחילה למותו של אדם...

בסעיף 301(א) לחוק נקבע:

301. כוונה תחילה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

(א) לעניין סעיף 300, יראו ממית אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו.

...

(ג) כדי להוכיח כוונה תחילה אין צורך להראות שהנאשם היה שרוי בהלך נפש מסויים במשך זמן פלוני או תוך תקופה פלונית שלפני ביצוע העבירה או שהמכשיר שבו בוצעה הוכן בזמן פלוני לפני המעשה.

93. שלושה הם היסודות של רצח בכוונה תחילה: א. החלטה להמית; ב. הכנת פיזית להמיתה; ג. היעדר קנטור.

94. סוגיית הקנטור לא נטענה ולא עלתה במקרה שלפנינו.

באשר להחלטה להמית, מדובר על חזות מראש של אפשרות התרחשות התוצאה הקטלנית (במישור השכלי), ורצון או שאיפה שהיא תתגשם (במישור הרגשי). על כוונת המבצע יש ללמוד ממכלול נסיבות המקרה, ובעניין זה נעשה פעמים רבות שימוש בחזקה שלפיה אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות הנובעות ממעשיו (ע"פ 2760/14 עדן אוחיון נ' מדינת ישראל (7.10.2015), פסקה 61).

בע"פ 8828/08 ניאזוב נ' מדינת ישראל (3.2.2011) נאמר (בפסקה 21):

... כיוון שההחלטה להמית היא למעשה מחשבה סובייקטיבית של הנאשם, קיים קושי להוכיחה. לפיכך, הוכרה בפסיקה "חזקת הכוונה" לפיה אדם מתכוון לתוצאות הנובעות באופן טבעי ממעשיו (ראו למשל ע"פ 228/01 כלב נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 365, 376 (2003)). כך, שימוש בנשק קטלני יכול להצביע על קיומה של כוונה:

"כוחה של התנהגותו של הנאשם בשעת מעשה להוכיח את ה"החלטה להמית", נעוץ במידתו, אופיו וטיבו של הסיכון שיוצר הנאשם לחייו של הקורבן... אשר על כן: שימוש בכלי או בחפץ קטלני (כלי יריה, סכין, כלי עבודה גסים) – ישמש גורם המצביע על קיומה של כוונת קטילה; ... שימוש "חוזר" בנשק קטלני או פגיעות "חוזרות באזורי גוף חיוניים (מספר דקירות, או מספר יריות, או מספר מהלומות) – מצביעים על קיומה של כוונת קטילה" (יעקב קדמי, על הדין בפלילים 1112-1113 (2005))."

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

לעניין זה אפנה גם לדבריו של כב' השופט נ' סולברג בע"פ 8667/10 ניג'ם נ' מדינת ישראל (27.12.2012), בפסקה 22 לפסק הדין :

בהיעדר יכולת להתחקות אחר נבכי נפשו של אדם, ומשהחלטה להמית הריהי מחשבה סובייקטיבית של נאשם, שלא תמיד ניתן להוכיחה בראיות ישירות, נעזרים בתי המשפט ב"חזקת הכוונה", אשר מניחה כי "אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות הנובעות ממעשיו" [...]. חזקה זו נובעת מן ההנחה שמי שגרם למותו של אדם על-ידי מעשה אשר על-פי טיבו מיועד לגרום לתוצאה קטלנית, גם התכוון בתוככי-נפשו להביא לתוצאה טבעית זו, שהיא פועל יוצא ממעשהו. באמצעות חזקת הכוונה ניתן להוכיח הן את צפיית האפשרות להשגת התוצאה הקטלנית, הן את רצון הנאשם כי תוצאה זו תתממש. לעתים די בהצטברותם של מאפיינים אובייקטיביים אחדים, כגון הכלי ששימש לגרימת החבלה ומיקום החבלה בגוף המנוח, כדי להסיק מסקנה באשר לכוונת הנאשם. חזקה זו מבוססת על ניסיון החיים; היא אינה חלוטה, ודי בכך שהנאשם יעורר ספק סביר בראיות המקימות את החזקה, על מנת להפריכה.

ועוד נפסק בע"פ 1159/13 מיכלוב נ' מדינת ישראל (6.1.2016) בפסקה 22 :

לצד חזקה זו, גיבשה הפסיקה מבחני עזר היכולים ללמד על קיומה של החלטה להמית, על פי מכלול נסיבות האירוע. בין היתר נשקלים מספר הפגיעות בגוף המנוח, מיקומן, הכלי שבו נעשה שימוש, צורת המעשה, ומבחנים נוספים הנסמכים על ראיות נסיבתיות [...]. בנוסף, ניתן למצוא חיזוק למסקנה כי התקיימה החלטה להמית בהתנהגות העושה לאחר המעשה [...]. בסופו של יום, ההכרעה בשאלה אם הייתה או לא הייתה החלטה להמית אינה נוסחה מתמטית אלא תלויה היא במכלול הנסיבות [...].

לפיכך הורשעו במקרים רבים, בעבירת רצח בכוונה תחילה, נאשמים אשר ירו מספר יריות בפלג גופו העליון של קורבנם (ראו לאחרונה ע"פ 3308/17 וחידי נ' מדינת ישראל (15.1.2020), פסקה 23 לפסק דינו של השופט א' שטיין). בפסק דין זה הפנה השופט גם לסעיף 20(ב) לחוק העונשין, שלפיו: "לענין כוונה, ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן" (שם, שם; וכן ראו לעניין הוראת חוק זו, באותו פסק דין, דברי השופטים י' עמית ו-ע' גרוסקופף)

95. במקרה שלפנינו אין כל קושי לקבוע כי הנאשם החליט להמית את המנוח ורצה בכך. הוא הוציא את האקדח שהיה בתיקו, כיוון אותו כלפי פלג גופו העליון של המנוח מטווח קצר מאוד, סחט

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

את ההדק פעם אחר פעם, וירה ארבעה כדורים במקבץ קרוב. די בכך כדי לקבוע את קיומה של כוונת הקטילה. גם הכנסתו של המנוח לתא המטען וקבורתו מצביעות על כך. **יצוין שהנאשם לא טען באמרת ההודאה שלו, ת/33א, כי לא התכוון להרוג את המנוח.**

96. באשר ליסוד **ההכנה**, הרי שמדובר ביסוד פיזי טהור "שענינו הכנה למעשה ההמתה או הכנת הכלי ששימש לביצוע הרצח שיכול לבוא בצמוד למעשה ההמתה, ואף להיבלע בתוכו" (עניין **אוחיון**, שם, פסקה 64). כאשר נטל הנאשם את האקדח, יצא מהרכב והלך לכיוון צידו של מושב הנהג שבו ישב המנוח, וכיוון את האקדח למנוח – התקיים יסוד ההכנה.

97. יש לדחות את טענתה החלופית של ההגנה, שלפיה אם ייקבע שהנאשם הוא שירה במנוח – מן הראוי להרשיעו בביצוע עבירה של הריגה חלף עבירת הרצח. אכן, ההגנה ציינה כי לאור מכלול הראיות שהציגה המאשימה, ובכללן מעשיו של הנאשם לאחר ביצוע העבירה, אפשר שהנאשם התכוון לגרום למותו של המנוח. ואולם, ההגנה הוסיפה כי הנאשם ביצע את הירי בעיניים עצומות, ועל כן ייתכן שהתכוון "רק" לפצוע את המנוח, משום שהכדורים יכלו לפגוע בכל חלק בגופו של המנוח, לרבות בפלג גופו התחתון (עמ' 35 לסיכומי ההגנה).

98. בהמשך הדברים אבקש להראות כי גרסתו של הנאשם ביחס **למציאת האקדח** איננה מתקבלת על הדעת. כך הדבר גם ביחס לדברי הנאשם כי ירה במנוח **בעיניים עצומות**, שהיא מופרכת על פניה. כאשר הנאשם עמד במרחק קרוב ביותר מול המנוח שישב במושב הנהג, לחץ ארבע פעמים על הדק האקדח ופגע פגיעות במקבץ קרוב בפלג גופו העליון של המנוח – אין לומר כי הכדורים יכלו לפגוע בפלג גופו התחתון, וכי הנאשם התכוון כביכול רק לפצוע את המנוח. כזאת, אפילו הנאשם לא אמר בחקירותיו שבהן הודה כי ירה במנוח.

99. **המסקנה אפוא היא כי הנאשם ביצע עבירה של רצח בכוונה תחילה, לפי הדין שהיה בתוקפו בעת ביצוע העבירה.**

כעת יש לבחון האם חל בעניינו "**דין מקל**", ולצורך כך יש לבחון האם ביצע הנאשם עבירה של רצח בנסיבות מחמירות לפי הדין החדש.

הסוגייה הראשונה שתידון היא גרסת הנאשם בחקירתו במשטרה בדבר מציאת האקדח בתא הכפפות של רכב המנוח. להכרעה העובדתית לגבי גרסת הנאשם יש, מטבע הדברים, חשיבות להכרעה בשאלה האם מדובר לפנינו ברצח לאחר תכנון, שהוא רצח בנסיבות מחמירות לפי הדין החדש.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

הטענה בדבר מציאת האקדח בתא הכפפות

100. המאשימה טוענת כי הנאשם הצטייד מלכתחילה בנשק שבו בוצע הרצח, וכי הנשק היה בתיקו בצאתו מביתו בבוקר. לעומת זאת טוענת ההגנה, במסגרת גרסה חלופית לגרסתו של הנאשם במשפט, כי יש אפשרות שהנאשם מצא את האקדח בתא הכפפות של רכב המנוח בעת שהייה ברחוב אלי כהן 7 בלוד, כאשר המנוח יצא מהרכב לקרובי משפחתו. ההגנה טוענת כי ההסתמכות על אמרתו של הנאשם שבה הודה בביצוע הרצח מצדיקה גם את קבלת דבריו של הנאשם באותה אמרה (ת/33א וכן בשחזור ת/34א) – בדבר מציאת הנשק בתא הכפפות – כ"תרחיש אפשרי" (עמ' 32 לסיכומי ההגנה).

101. הנושא של בחינת גרסה חלופית לגרסתו של הנאשם נדון רבות בפסיקת בית המשפט העליון, ואתייחס לכך להלן בפסקה 102.

דעתי היא כי יש לדחות את עמדת ההגנה, שלפיה קיימת אפשרות כי הנאשם מצא את הנשק בתא הכפפות של רכב המנוח, וזאת מהטעמים הבאים:

א. ראשית, יש להדגיש כי לגרסתו של הנאשם בעדותו בפנינו – אותם אלמונים הם אלה שהביאו את האקדח ולא הוא. דבריו בחקירתו במשטרה בדבר מציאת האקדח בתא הכפפות הם, לדברי הנאשם עצמו, אחד משקרי הרבים בעת חקירתו במשטרה. הנאשם לא העיד אפוא בפנינו כי מצא את האקדח בתא הכפפות, ולא ניתן היה למעשה לחקור אותו חקירה נגדית יעילה בנושא זה. כך למשל, לא ניתן היה לברר עם הנאשם מדוע פתח את תא הכפפות של הרכב כשהרכב אינו שלו, כיצד ידע כי האקדח טעון, דרוך ומוכן לירי, ושאלות נוספות לגבי תוכן אמרותיו (ראו להלן פסקה 132).

ב. מתבססים אנו על אמרתו של הנאשם במשטרה שבה הודה בביצוע הרצח ובקבורת הגופה, ואולם אין לדעתי כל מקום לייחס משקל לדבריו של הנאשם בדבר מציאת האקדח בתא הכפפות. אפרט זאת בהרחבה, ותחילה אעיר הערה בהיבט המשפטי.

ג. בזמנו שרר הכלל כי נאשם לא יוכל להסתמך על אמרותיו בחקירה שפועלות לזכותו, אלא אם כן העיד עליהן וגם אישר אותן במסגרת עדותו בבית המשפט. אם מסר בעדותו גרסה שסותרת את אמרותיו, לא יכול היה הנאשם להסתמך על אותם דברים שפועלים לטובתו (ע"פ 205/75 קרנץ נ' מדינת ישראל, פ"ד (2) 471, 475 (1976)). במרוצת השנים התפתחו שתי גישות בעניין זה: האחת, שלפיה אין לקבל אמרות לזכותו של נאשם שהועלו בהודאתו, כל עוד לא העיד עליהן ואישר אותן בבית המשפט; השנייה, שלפיה ככלל יש לקבל את ההודאה כולה, תוך

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

מתן התייחסות לכך שהנאשם לא חזר על הדברים בעדותו בבית המשפט רק בשלב של בחינת משקל האמור בהודאה (ע"פ 2592/15 פלוני נ' מדינת ישראל (6.7.2016), פסקה 9). בית המשפט העליון קבע כי יש להעדיף את הגישה השנייה (שם, פסקה 10). יחד עם זאת הדגיש בית המשפט:

...כידוע, קבילות לחוד ומשקל לחוד. לאחר שעברה ההודאה, על כל נדבכיה ורכיביה, את שלב הקבילות, יבחן בית המשפט את מידת המהימנות של כל חלק וחלק בה, בכדי להכריע במשקל הראוי שיש לייחס לה על חלקיה. בשלב ההכרעה, אף רשאי בית המשפט לנהוג במנהג של "פלגינן דיבורא", ולקבוע כי חלק מאמרות ההודאה מהימנות, ואילו חלק אחר של אותה הודאה עצמה עשוי להיקבע כלא מהימן ומשכך לזכות למשקל נמוך עד אפסי בשקלול הראיות העומדות לצורך ההכרעה (שם).

ביישמו את ההלכה על הנסיבות שלפניו, מצא בית המשפט העליון להפריד בין דברי הנאשם באמרתו ששימשו בסיס להרשעתו בביצוע עבירה של רצח חייל שיוחסה לו, לבין אותם חלקים באמרתו שלפיהם לא התכוון לרצוח את החייל המנוח אלא רק לחטוף אותו (שם, פסקה 11). בית המשפט הטעים כי קו זה של התכחשות המערער לאמרותיו "מנע אפשרות בפועל שייחקר על אותו חלק של העדות לפיו לא רצה להמית את החייל. משכך משפיע הוא באופן ישיר במישור המשקל, כך שקשה לייחס לאמרות המזכות הללו משקל משמעותי" (שם).

(והשוו ע"פ 3308/17 וחידי נ' מדינת ישראל (15.1.2020), פסקאות 25-30).

סבור אני כי גם במקרה שלפנינו, בבחינת משקלה של הודעת הנאשם יש להפריד בין הודאתו ברצח ובקבורת הגופה, לבין טענתו כי מצא את האקדח שבו בוצע הרצח בתא הכפפות של רכב המנוח. הנאשם לא חזר בעדותו במשפט על טענתו בדבר מציאת האקדח בתא הכפפות, וגרסה זו לא עמדה למעשה בפני חקירה נגדית. זאת ועוד, ההפרדה בין דברי הנאשם בהודעתו בדבר ביצוע הרצח ובקבורת המנוח לבין דבריו בדבר מציאת האקדח – אינה מעוררת חשש של עיוות דברי הנאשם בהודעתו, או הוצאתם מהקשרם, שהוא החשש הרלוונטי לענייננו (עניין וחידי, פסקה 25). השאלה מנין הגיע האקדח לידי הנאשם היא שאלה נפרדת, וברור שיש לנאשם אינטרס שלא לסבך להפליל את עצמו בעניין זה.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

102. הטעמים הנוספים שלפיהם אין לתת משקל לדברי הנאשם בדבר מציאת האקדח בתא הכפפות הם אלה:

א. שקריו של הנאשם לאורך כל הדרך בלטו גם באמרות שבהן הודה בביצוע הרצח. באמרות אלה ישנם שקרים מהותיים לא מעטים ודברים מופרכים:

1. **הכסף והתכשיטים** – הנאשם טען בהודעותיו כי לא נטל דבר מהרכב של בוריס, בעוד שאנו יודעים כי נטל את הכסף והתכשיטים שהיו בתיקו של המנוח. כשנשאל היכן התיק של בוריס, השיב כי התיק נשאר ברכב (שנשרף), כי הוא עצמו לא לקח את התיק, וכן ציין **"אני לא עשיתי בשביל כסף לא כלום"** (ת/36א). הנאשם מסר גרסה מצומצמת, לא גילה למשטרה את דבר לקיחת רכשו של בוריס, ורק בשלב מאוחר לאחר שהמשטרה גילתה את המחסן הפיראטי והטיחה בו את דבר התגלית, התייחס לעניין בלית ברירה.

2. **תיק הפומה** – כשנשאל הנאשם מה עשה עם תיק הפומה שלו (התיק שנמצא בסופו של דבר במחסן הפיראטי כשבתוכו כסף ותכשיטים של המנוח), השיב תחילה שאינו זוכר, לאחר מכן אמר שהכניס אותו הביתה, ובהמשך תיקן את עצמו ואמר שתיק הפומה נשאר ברכב של בוריס (ת/37א, ע' 26-27).

3. **ירי בעיניים עצומות** – הנאשם טען באמרתו **"רק לחצתי [על ההדק]. זהו. לא הסתכלתי אפילו. לא מבין מה עשיתי בכלל"** (ת/33א, ע' 18). טענה זו בדבר ירי של ארבעה כדורים בעיניים עצומות היא תמוהה ביותר, בוודאי כשהדבר סותר את העובדה שהכדורים פגעו במנוח בפלג גופו העליון במקבץ קרוב.

יוזכר גם כי הנאשם ניסה בחקירתו במשטרה להראות כי ידיעתו בנשק מצומצמת – הוא מסר ששירת בצבא רוסייה ללא נשק (אך כשנשאל אם ירה פעם, השיב "בגדול", ת/37א, ע' 26), ובהמשך טען כי החזיק נשק לשבוע אך לא ירה בו כלל (ת/39א, ע' 7-8). בעדותו טען תחילה כי לא ירה אי פעם בעבר בנשק (ח"ר, 2310; ח"י, ע' 2488) ואף ציין: **"אני בחיים לא ידעתי מה זה אקדח בכלל"** (ח"ר, ע' 2311). ואולם, בהמשך אישר שבטירונות ברוסיה, שנמשכה 10 ימים, ירה בנשק (ח"י, ע' 2488-2493). אעיר כי בחוות הדעת הרפואית נ/31 צוין כי הנאשם שירת שנתיים בצבא של חבר העמים.

בהקשר זה אזכיר כי לעיל (פסקה 81) גם התייחסתי לטענת ההגנה, שלפיה הנאשם לא ידע לתאר בעת חקירתו זו פעולת דריכה של דריכה של אקדח.

לדברים מופרכים אלה הנוגעים לאי הכרת כלי הנשק יש חשיבות כשמדובר בטענת ההגנה שלפיה אין לשלול את התרחיש כי לכתחילה, **"נפל הנשק מהשמיים"** לידיו של הנאשם, בעת שמצא אותו, באקראי, בתא הכפפות של רכב המנוח.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

4. **אמירת "סליחות"** – הנאשם מסר בהודאותיו כי נפל לרגלי המנוח ואמר "סליחות" במשך חצי שעה, דברים מופרכים בעליל, כפי שהוסבר לעיל בפסקה 77.
5. **הצתת הרכב** – בהודעותיו מסר הנאשם כי השאיר את רכבו של בוריס בלוד כמו שהוא, והלך משם (ת/33א, ע' 20 ; ת/36א, ע' 15). בעדותו בבית המשפט גרסתו בעניין הייתה שונה. הנאשם מסר כי הוא אינו זוכר אם הצית את הרכב, אם לאו (ח"נ, ע' 2404). זאת, כאשר אין כל קושי לקבוע כי הנאשם הוא שהצית את הרכב (ראו להלן פסקאות 148-142).
6. **מקום השלכת האקדח** – הנאשם מסר שהשליך את האקדח ביער וסימן לעבר האזור שבו נמצאה הגופה (ת/33א, ת/34א). מאוחר יותר מסר שהאקדח נמצא באזור הגופה או בלוד (ת/36א). בסופו של דבר אותר האקדח במקום אחר. קרי, הנאשם שיקר בדבריו לגבי מקום זריקת האקדח (ראו הניתוח בפסקה 81 לעיל). מדובר בשקר משמעותי ביותר שמהווה למעשה ניסיון לתעתע במשטרה, במטרה למנוע גילוייה של ראיה מרכזית מאוד בעניינו.
7. **מפתחות הרכב** – הנאשם מסר שהשאיר את מפתחות רכבו של בוריס ברכב (ת/36א), ומאוחר יותר מסר שהמפתחות נותרו בכיסו (ת/40ג).
8. **האם עלה הנאשם לביתו?** הנאשם נשאל בחקירה האם עלה לביתו לאחר הירי ולפני שנסע מהחניון ושלל זאת נחרצות (ת/36א, ת/37א). זאת כשידוע כי הנאשם עלה לביתו והחליף חולצות.
9. **מדוע יצא רגלית מהבניין לאחר הירי?** הנאשם נשאל בעניין וטען שאינו זוכר, וכן שאולי יצא להתאווור (ת/37א), ראו לעיל פסקה 72. בעדותו מסר שביקש ללכת למשטרה להתלונן, אך נתקף פחד (ח"נ, ע' 2501, ע' 2557-2558). ואילו אנו יודעים כי הנאשם נסע אל חשמלאי הרכב כדי להביאו לחניון.
10. **האם ביקש הנאשם עזרה?** הנאשם נשאל האם היה אתו באחד השלבים מישהו והשיב בשלילה (ת/36א) ואף נשאל מפורשות אם ביקש ממישהו לעזור לו "בלקחת אותו, בלהביא, בלנסוע?" וגם על כך השיב בשלילה (ת/37א, ע' 14). ואולם, ידוע כאמור כי הנאשם נסע אל החשמלאי כדי שהאחרון יעזור לו בהנעת הרכב.
11. **העברת גופתו של המנוח** – הנאשם ציין כי העביר את גופת המנוח למושב שליד הנהג (ת/34א, ת/36א), בעוד שבעדותו ציין כי העביר את הגופה לתא המטען (ח"ר, ע' 2303).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

ב. שקריו הרבים של הנאשם מלמדים כי אין לסמוך על עובדות שרק הוא אומר אותן, להבדיל מעובדות מוכחות. הדברים אמורים במיוחד בנוגע לגרסתו המופרכת של הנאשם בנושא מקור הנשק, שהוא במרכז ענייננו עתה.

אין לקבל כי המנוח, אדם נורמטיבי (ראו העדויות השונות בדבר תכונותיו הטובות – משה מוגלשווילי, ע' 230; פליקס זך, ע' 1148-1149, 1166; דוד צליאני ע' 1100, ועוד), החזיק ברשותו אקדח לא חוקי, לא רשום, וייתכן שמוברח מחו"ל, טעון ודרוך, מוכן לירי, בתא הכפפות של רכבו.

אילו היה מצוי נשק בידיו של המנוח, אין לקבל שהיה מפקיר אותו בתא הכפפות של הרכב, במקום לשאת אותו על גופו. הדברים אמורים בקל וחומר, אם הייתה לו סיבה לחשוש מהנאשם שאותו שדד כביכול, כגרסת הנאשם.

ג. ב"כ המאשימה ציין, **ובצדק**, כי **"מהלך האירועים הרגיל אינו כזה שאקדח ננטש בתא הכפפות של רכב במחיצת אחר, ושהלה פותח את תא הכפפות של הרכב שאינו שלו ומוצא אותו באקראי"** (עמ' 42 לסיכומים). אכן, גם גרסה זו של הנאשם בדבר מציאת הנשק בתא הכפפות סמוך לפני הרצח מתאימה לכלל גרסתו הפנטסטית של הנאשם בנושא מציאת הנשק והשימוש בו. לנאשם אין לדבריו ניסיון בשימוש בנשק, הוא לא מכיר את הנשק, הוא אינו יודע שהנשק טעון ומוכן לירי, הוא אף לא דורך את הנשק. ואז בא כאמור הירי "בעיניים עצומות", ומתברר שלנאשם דווקא יש דווקא הבנה בשימוש בנשק, כאשר ארבעה כדורים שנורים פעם אחר פעם פוגעים במנוח בפלג גופו העליון במקבץ קרוב. אין לקבל אפוא את עמדת ההגנה בנושא האפשרות של מציאת האקדח בתא הכפפות – שבעדותו במשפט חזר בו הנאשם ממנה – כשם שאין לקבל את כלל הגרסה השקרית והפנטסטית של הנאשם בנושא האקדח. **יש שוני גדול בין עצם ההודאה בירי על המנוח וההובלה אל הגופה, לבין דבריו של הנאשם, בחלק מאמרותיו, בנושא מציאת הנשק בתא הכפפות, שאיננה נתמכת בממצא או ראיה כלשהם.**

ד. ההגנה טענה כי הנאשם החליט לקחת את האקדח ולהחביאו בתיקו משום שחשב שהמנוח התכוון להמיתו ורצה למנוע זאת (עמ' 32 לסיכומיה). דא עקא, שהנאשם עצמו לא טען זאת בהודעותיו האמורות. זאת ועוד, במקרה של חשש כזה, יכול היה הנאשם לצאת מן הרכב בטרם שב אליו המנוח.

ה. בהודעתה של אשת המנוח שהוגשה בהסכמה נאמר כי לא היה למנוח אקדח, בהיעדר כל סיבה להחזיקו. כשנשאלה באופן ספציפי על האפשרות שהחביא נשק בתא הכפפות, השיבה **"אין**

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

דבר כזה (ת/366). לדברים אלה, שהוגשו כאמור בהסכמה, יש משקל מסוים לענייננו, גם אם מוגבל.

1. אשוב בשלב זה לאמרתו של הנאשם, ת/33א, הואיל ונסיבות מסירתה חשובות לענייננו. אמרה זו שבה הודה הנאשם לראשונה כי ירה בבוריס, ניתנה לאחר שחוקרי המשטרה אמרו לו מוקדם יותר באותו יום כי נמצאו בביתו בגדים ונעליים שלו שעליהם נמצא דם (ת/30א, ע' 3), ולאחר שמדובב שעמו שהה בתא המעצר אמר לו שמצבו רע, ושהסיכוי היחיד שבית משפט ירחם עליו הוא אם יגלה היכן נמצאת הגופה. הנאשם השיב למדובב כי הוא מודע לכך. המדובב הוסיף שאם לפחות יביאו את המנוח לקבורה, לא יסתכלו על הנאשם בכלא כמו על "חיה" (ת/45א, ע' 64-66). היינו, הנאשם **הבין שהחבל מתהדק סביב צווארו, וכי יש לו סיכוי להיטיב את מצבו**. מסקנה זו מתחזקת לנוכח העובדה שבתחילת החקירה הבאה, שבה הודה ברצח, שאל הנאשם: **"מצאתם או לא?"** (ברור כי התכוון לגופתו של בוריס), והחוקר השיב שאינו יכול לענות לו על שאלתו (ת/33א, ע' 1). בהמשך, הביע הנאשם חשש מפני מה שמחכה לו בכלא (ת/33א, ע' 6). ההודאה נמסרה אמנם בסמוך לפגישת הנאשם עם בתו, שהייתה אמוציונלית, ואולם, הנאשם ביקש למסור הודיה עוד לפני הפגישה.

2. כל המתואר לעיל משתלב במסקנה הכללית שצוינה עוד קודם, בדבר **אי מתן אמון בדבריו של הנאשם אלא אם כן יש להם תימוכין**. לדבריו של הנאשם בעניין מציאת האקדח בתא הכפפות של המנוח אין כל תימוכין, גרסתו בעניין האקדח היא מופרכת, כאשר כל הודעתו רצופה בשקרים רבים. נכון הדבר כי בית המשפט אינו פטור מן החובה לבדוק גרסה חלופית, שלא הועלתה על ידי הנאשם עצמו בעדותו בבית המשפט, אלא על ידי ההגנה (בדרך כלל על בסיס דברי הנאשם בחקירתו). אך משעה שהגעתי למסקנה כי הגרסה החלופית **מופרכת מתוכה**, הרי שאין ניתן לקבלה, ואין בה כדי לעורר ספק סביר שמא מצא הנאשם את האקדח ברכבו של בוריס.

אכן, כאשר קו ההגנה החלופי אינו מעוגן בחומר הראיות או אינו סביר, לשקריו של הנאשם עשוי להיות מחיר ראייתי (ראו ע"פ 8704/09 באשה נ' מדינת ישראל (11.11.2012), פסקה 11 לפסק דינו של השופט י' עמית, והפסיקה הנזכרת שם; ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל (10.11.2011), פסקאות 163-181). וכפי שנפסק: **"אין די בהעלאתה של אפשרות חלופית, שאינה מעוגנת במציאות.... כפי שיארע בנסיבות שונות, שעה שמועלית גרסה מן הגורן ומן היקב"** (ע"פ 9613/04 בן סימון נ' מדינת ישראל (4.9.2006), פסקה ט' לפסק הדין). **גרסה מופרכת איננה גרסה אשר "מעוגנת במציאות"**.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

נקודה משפטית זו משלימה את מה שנאמר בסעיף 101ג. לעיל. הודעתו של הנאשם שבה הודה ברצח המנוח היא קבילה כולה, וחובה עלינו לבדוק את גרסת הנאשם המצויה בה, ושלא חזר עליה בחקירותיו המאוחרות ובבית המשפט, שלפיה מצא את האקדח בתא המטען של רכב המנוח. ואולם בדיקה זו שנעשתה בקפידה מלמדת כי אין לתת משקל לגרסה זו שהיא מופרכת ושקרית.

103. המנוח נרצח באמצעות אקדח שהיה בידי הנאשם. משנדחת האפשרות בדבר מציאת האקדח ברכבו של המנוח, המסקנה הברורה היא כי הנאשם הוא שהצטייד באקדח מבעוד מועד ונפגש עם המנוח בלוד, בבוקר יום הרצח, כאשר האקדח ברשותו. מטבע הדברים, לעובדה זו יש חשיבות בבחינת יסוד התכנון.

אכן, בהמשך הדברים אדגיש כי גם אילולא נשללה גרסתו של הנאשם בחקירה במשטרה בדבר מציאת האקדח בתא הכפפות, גם אז היה לדעתי מקום לקבוע שמעשה הרצח בוצע "לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית" (להבדיל מ"תכנון"), היינו שעדיין מדובר בביצוע רצח בנסיבות מחמירות לפי סעיף 301א(1) לחוק העונשין (ראו להלן, פסקה 126 ואילך).

האם תכנן הנאשם את הרצח?

104. לאחר שקבעתי כי הנאשם הוא שרצח את המנוח, עולה השאלה האם הנאשם תכנן את הרצח, ולדעתי התשובה לשאלה זו היא חיובית, וזאת לנוכח הצטברותן של שורת ראיות נסיבתיות המוליכות למסקנה זו.

כפי שנקבע בפסיקה, בחינתן של ראיות נסיבתיות נעשית בשלושה שלבים:

בשלב הראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה מימצא עובדתי; בשלב השני נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה אם היא מערבת לכאורה את הנאשם בביצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך; בשלב השלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר באשר להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. בית-המשפט מניח את התזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תזה של ההגנה ובוחן אם מכלול הראיות הנסיבתיות

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בנימינוב

שולל מעבר לכל ספק סביר את גירסתו והסברו של הנאשם (ע"פ 497/92 נחום

(קנדי) נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 5).

(ע"פ 9372/03 עמוס פון וייזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745, 753-754 (2004); ראו גם ע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' קריאף (21.1.2015), פסקה 95 לפסק דינו של השופט נ' סולברג).

אפנה עתה אל פירוט הראיות הנסיבתיות ובחינתן :

105. **הצטיידות בנשק** – ראשית, יוזכר כי דחיתי את גרסת הנאשם, שלפיה האקדח שבו בוצע הרצח הוא אקדח שהיה ברשות המנוח, ואשר הגיע לידיו של הנאשם באקראי זמן לא רב לפני ביצוע הרצח, לאחר שראה אותו בתא הכפפות של רכב המנוח. לא כך היה הדבר, אלא שהנאשם הגיע לפגישתו עם המנוח בלוד, בבוקר הרצח, כאשר האקדח ברשותו. הצטיידות מוקדמת בכלי נשק היא כאמור נסיבה חשובה כאשר נדונה השאלה האם היה הרצח מתוכנן.

106. **הכנת נתיב מילוט** – נסיבה חשובה נוספת שהוכחה היא העובדה שביום שלפני הרצח הקדיש הנאשם זמן רב לבירור הנוגע לעזיבתו את הארץ לקייב, לבדו, בהקדם האפשרי, ולמעשה למחרת. מבדיקת הטלפון הנייד של הנאשם עלה כי ביום 29.5.2018 ביצע הנאשם פעולות לאיתור כרטיסים החל מהשעה 13:58 ועד לשעה 18:01: ניסיון לחייג למספר טלפון השמור תחת השם "בלה כרטיסים"; חיפוש באינטרנט "טיסות לקייב"; ביקורים באתר elal.com; ביקורים באתר flyuia.com; שיחות לטלפון השמור תחת השם "גידי כרטיסים" (אחת מהן באורך כ-6.5 דקות); שיחות נכנסות מטלפון השמור תחת "בלה" (ת/287). יצוין כי לפי מזכר ת/118 בעניין שיחה שקיים רועי ברם עם מר גדעון ברשדסקי מ"גידי כרטיסים" – מזכר שהוגש בהסכמה לעצם אמירת הדברים – מסר ברשדסקי כי הנאשם מוכר לו מהזמנה קודמת, ושזכורה לו השיחה עם הנאשם לבירור כרטיס טיסה לקייב לעצמו ליום למחרת, שיחה שלא הסתיימה בהזמנה.

הנאשם לא הכחיש כי התעניין בנסיעה זו לקייב – כאשר נשאל בחקירה הנגדית מדוע חיפש טיסות לקייב, השיב הנאשם: "סתם", וכן: "אין סיבה לזה" (ח"נ, ע' 2523). כמעט מיד לאחר מכן ציין: "סתם התקשרתי אולי לצאת עם אשתי" (ח"נ, ע' 2524), ובהמשך, לאחר שאישר כי היחסים ביניהם ב"בלאגן", הוסיף: "אולי רציתי למצוא ולהגיד, לדבר איתה שאולי ניסע, בוא נתחיל חיים חדשים מהתחלה" (ח"נ, ע' 2524). ואולם, בחקירה מיום 25.6.18 (ת/41א), כשנשאל מה הייתה מטרתו כשגלש באינטרנט וחיפש כרטיסי טיסה, השיב: "לצאת קצת לטייל..." "לצאת בכלל..." "בכלל לצאת..." רציתי להתגרש עם אשתי וזהו לצאת. די אין לי כלום, בשביל מה...?" (ע' 30). כשנשאל אם תכנן לרצוח את בוריס ולברוח, הכחיש זאת הנאשם, וכשנשאל אם

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

רצה באופן כללי לטוס ולעזוב את הארץ, השיב בחיוב (ע' 30-31). היינו, במשטרה ציין הנאשם שרצה לנסוע לבד, ואילו בבית המשפט סיפר שרצה לטוס עם אשתו. כשעומת עם סתירה זו, השיב הנאשם: "שם [במשטרה] אני שיקרתי הרבה" (ח"נ, ע' 2527). גם בהמשך עדותו בעניין, בישיבה הבאה, עמד על כך שמטרת הטיסה הייתה נסיעה זוגית (ח"נ, ע' 2568).

הווה אומר, **הנאשם סתר את עצמו ולאחר מכן בחר בעדותו בגרסה משוללת היגיון**, שכן באותם ימים היה הנאשם במצב נואש מבחינה משפחתית וכלכלית. מצבו הכלכלי הוא כזכור בגדר עובדה מוסכמת. אשר למצבו המשפחתי, בשבועיים שלפני הרצח נפגשו הנאשם ורעייתו עם עורך דין לצורך עריכת הסכם גירושין, וביום 14.6.2018 אכן התגרשו, כשלפי עדותה של נליה בינימינוב היא דחתה את הגירושין ביותר משנה, בשל חתונת הבת ובר המצווה של הבן (ע' 2118-2119, 2160). **נמצא כי הנאשם הסתבך בשקרים גם בנושא זה, ולא היה לו הסבר מניח את הדעת לחיפוש אחר כרטיס טיסה.**

הנאשם אומנם לא הזמין כרטיס טיסה במסגרת חיפושיו, ואולם זאת יכול היה לעשות גם בשובו לביתו או עם הגיעו לשדה התעופה. יש לזכור כי המשטרה הגיעה אל הנאשם ביום הרצח, זמן קצר לאחר שחזר אל ביתו (הנאשם חזר לביתו בשעה 16:45 ובשעה 17:36 לווה משם על ידי שוטר – ראו ת/284 דו"ח צפייה במצלמות האבטחה בבניין מגוריו).

ההגנה טענה כי היה על המאשימה לחקור את סוכן הנסיעות, ובכך שלא עשתה כן נפל מחדל חקירתי של ממש. נכון הדבר כי ניתן היה לחקור יותר בעניין המידע שעלה מהמזכר ת/118, ואולם, **הנאשם עצמו אישר את ביצוע הבירור**, ציין כי ביקש לטוס לבדו כשהעניין עלה לראשונה בחקירת המשטרה, ורק מאוחר יותר, בעדותו, העלה את הטענה כי מדובר בנסיעה זוגית.

107. **הנאשם יצא מהבית בבוקר האירוע כשדרכו עליו** – לנסיבה האחרונה באשר לתכנון הנסיעה לחו"ל, יש לצרף את העובדה שלדברי הנאשם עצמו, כאשר יצא מביתו בבוקר הוא החזיק ברשותו דרכון. גם לכך לא ניתן הסבר מניח את הדעת בחקירתו. כשנשאל האם לקח עמו את הדרכון כדי לברוח מהארץ, השיב: "לאן לברוח? תגיד לי אולי צריך לברוח אני הייתי חוזר הביתה?" (ח"נ, ע' 2585). אך בהמשך, כשנאמר לו שלקח את הדרכון כדי לעזוב את הארץ, השיב: "לא יודע" (ח"נ, ע' 2586). בהמשך החקירה הנגדית טען הנאשם כי לא רק באותו יום היה הדרכון ברשותו, כי אם מאז שחרורו מבית החולים (כשבועיים קודם לאירוע) (ח"נ, ע' 2607). מדובר בדברים חסרי פשר, שהועלו בשלב מאוחר, לא ניתן להם הסבר של ממש, ויש לדחותם.

108. **גניבת התכשיטים ואריזת הדרכון איתם** – לשתי העובדות האחרונות יש לצרף את העובדה שמיד לאחר ביצוע הרצח, נטל הנאשם את הכסף ואת התכשיטים יקרי הערך שהיו בתיקו של

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

המנוח, ארז את הכסף והתכשיטים באמצעות מסקינג טייפ עם הדרכון יחדיו, והחביא אותם בתוך תיק הפומה, במחסן הפיראטי שבחניון. על כך שהדבר נעשה אין מחלוקת, וגם בעניין זה לא סיפק הנאשם הסבר לפעולתו. הדברים בהצטברותם מלמדים על כוונה לעשות שימוש בכסף ובתכשיטים בעת הנסיעה לחו"ל.

109. **הנאשם ידע שהמנוח נע עם מזומנים ותכשיטים בעלי ערך בתיקו** – יצוין כי בניגוד לטענת ההגנה, יש לקבוע כי הנאשם ידע – או הניח ברמה גבוהה של ודאות – שהמנוח נע עם מזומנים ותכשיטים בעלי ערך בתיקו. הנאשם הכיר את בוריס כ-20 שנה שבמהלכן סחר עמו בתכשיטים. עדים שונים העידו כי המנוח נהג להסתובב עם תיק ובו מזומנים ותכשיטים, וגם הנאשם עצמו העיד כי המנוח נהג תמיד להסתובב עם תיק, ושהשניים נהגו למכור ולקנות תכשיטים זה מזה. הנאשם תיאר פגישה עם בוריס במפעל שלו ברמת גן, שבה נשא בוריס כהרגלו את התיק שלו ובתיק היו שקיות עם תכשיטים (ראו לעיל בפסקה 27(ג)). הנאשם ידע שגם בנסיעתו עם המנוח לפני הרצח, עצר המנוח כדי לקבל סכום כסף מקרוב משפחה. בנסיבות אלה, אין לקבל את טענת ההגנה כי הנאשם לא ידע שבוריס נושא רכוש יקר ערך בתיקו.

110. **שורת הפעולות לאחר הירי** – על כך שאין מדובר בפעולה ספונטנית "בלהט הרגע" ניתן ללמוד משורת הפעולות שעשה הנאשם לאחר הירי, שנראה כי היו שקולות ביותר ובוצעו בקור רוח רב (כך גם לפי תיעוד הנאשם במצלמות אבטחה שונות, ראו פסקה 39 לעיל – הנאשם לא נראה כאדם הנמצא בסערת רגשות). כזכור יצא הנאשם מהרכב כשאקדח בידו וירה במנוח ארבע פעמים במקבץ קרוב בפלג גופו העליון והרגו. לאחר מכן ביצע את הפעולות הבאות :

א. גניבת תכשיטים ומזומנים של המנוח, שליפת הדרכון מתיק הפומה ואריזתם של התכשיטים, המזומנים והדרכון ביחד, ולאחר מכן הטמנתם במחסן הפיראטי שלו.

ב. העברת גופתו של המנוח לתא המטען של הרכב.

ג. כיבוי מכשיר הטלפון הנייד של הנאשם (אם לא כובה לפני כן).

ד. כיבוי והסתרת הטלפון הנייד של המנוח.

ה. נסיעה לחשמלאי וחזרה אתו לחניון כדי לאפשר את הנעת הרכב.

ו. החלפת בגדים והסתרתם.

ז. שטיפת החניון (לדברי הנאשם במשטרה).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

ח. קבורת המנוח ביער מודיעין.

ט. החבאת האקדח במקום נפרד.

י. הסעת הרכב ללוד והצתתו בבניין נטוש (כפי שאראה להלן), לאחר קניית בניין בתחנת דלק.

אין מדובר בפעולות אשר יש בהן כדי להעיד רק על ניסיונו של הנאשם למלט עצמו מאחריות לרצח ועל יצר ההישרדות שלו, אלא בפעולות המעידות במובהק על תכנון. הפעולות שבוצעו מעידות כמובן על רצונו של הנאשם שלא לתת את הדין על מעשיו. אך מעבר לכך, סבור אני כי הפעולות הרבות שבוצעו, פעולות מורכבות בעיקרן, שנעשות באופן מאורגן, בקור רוח, בשליטה ובנחישות, **אינן עולות בקנה אחד עם רצח ספונטני שבוצע מתוך סערת נפש.** כל שכן כשמדובר באדם המצוי במצב נפשי לא קל (ראו להלן פסקאות 136-137).

כך, ציינתי לעיל (בפסקה 56) את העובדה שהנאשם עטף את התכשיטים והכסף במסקינג טייפ יחד עם דרכונו שלו כמלמדת על תפקוד מחושב וקר רוח. בכך יש **חיבור בין פעולות שבוצעו לפני הרצח, היינו בירור אפשרות הנסיעה לחו"ל והיציאה עם הדרכון בבוקר, לבין פעולה שבוצעה לאחר הרצח – עטיפת התכשיטים והכסף יחד עם הדרכון.**

בהקשר זה של **חיבור נושא הדרכון – לפני הרצח ואחריו** – לא למותר יהיה לציין כי בסוגיה זו, שעניינה האם ואימתי אומרים, מבחינה משפטית, **"הוכיח סופו על תחילתו"** – יש מחלוקת במספר נושאים בתלמוד (בבא בתרא קלח, א – זכיה במתנה במקרה מסוים; חולין לט, ב – זיכוי עבדים במתנה על ידי אחר לכהן; שחט בהמה ואחר כך חשב לזרוק דמה או להקטיר אמוריה לעבודה זרה; גיטין סו, א – תוקפו של גט במקרה מסוים; נדרים מח, א – מודר הנאה מחברו שקיבל מתנה מידי אחר). דרך הפותרת את המחלוקת היא כאשר יש **צירוף של "הוכיח סופו על תחילתו" יחד עם "הוכיח תחילתו על סופו"**.

כך, אדם בריא שאמר לשניים: **"כתבו גט לאשתי"** ולא אמר **"תנו"** – אין השניים נעשים שליחים לגרשה. לעומת זאת, אם לאחר מכן **"עלה לראש הגג ונפל ומת"** – הרי לדברי רבן שמעון בן גמליאל: **"אם מעצמו נפל – הרי זה גט"** (גיטין פרק ו' משנה ו'). הגמרא במסכת חולין (שם) מסבירה כי בנסיבות מעשה זה, כאשר הפיל עצמו, אומרים אנו שהוכיח סופו על תחילתו, וכי גם מלכתחילה התכוון לעלות וליפול. לפיכך היה בהול, ומחמת כך לא הספיק לסיים דבריו ולהוסיף **"תנו"** ל"כתבו", הגם שבוודאי התכוון לכך. וכפי שמסביר רש"י (חולין לט, ב), דיבור המתחיל **"ודילמא"**: **"דקאמר ברישא כתבו ואיכא קצת הוכחה בתחילה ונפילתו גילויי מילתא בעלמא הוא דהאי דאמר ברישא כתבו על מנת ליתן קאמר"**. ובדומה לכך בשו"ת החת"ם סופר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

(אבן העזר, סימן סט, וכן סימן נו): "...אלא באומר כתבו גט ואח"כ נפל לפנינו מן הגג אמרינן הוכיח סופו על תחילתו ותחילתו על סופו של עצמו, כיון שהוא עצמו אמר כתבו גט והוא עצמו נפל ומת, אם כן ב' המעשים שעשה הוא בעצמו מוכיחים זה על זה".
והוא הדין לענייננו, כאשר הנאשם, יום לפני הרצח בירר אפשרות נסיעה דחופה לחו"ל, למחרת בבוקר יצא מביתו עם דרכונו בתיקו - וכאשר מיד לאחר הרצח שלף את דרכונו מן התיק ועטף בו את התכשיטים והכסף ששדד מן המנוח. שני המעשים מוכיחים זה על זה.

במקרה שלפנינו יש גם להוסיף ולציין את פיזור הראיות בזירות שונות (גופת המנוח, אקדח, רכב, מפתחות, טלפון נייד של המנוח ועוד), המעיד על קור רוח בניסיון לחמוק מאחריות.

וכתובנה כללית: כשם שניתן במקרים מתאימים ללמוד על החלטה להמית מפעולות שבוצעו לאחר מעשה ההמתה (ע"פ 11082/04 אברמוב נ' מדינת ישראל (25.10.2006), פסקה 39 לפסק דינו של השופט ד' חשין), כך ניתן ללמוד על תכנון מעשה ההמתה מראש – מהתנהגותו של הרוצח לאחר הרצח.

111. **דברי הנאשם לרפ"ק וקנין** – חיזוק נוסף למסקנה שהרצח היה מתוכנן ניתן למצוא בדברים שאמר הנאשם לרפ"ק וקנין, אשר הובאו לעיל בפסקה 31. לשאלת החוקר, האם בדיעבד היה חוזר על הפעולה והורג את בוריס שוב, השיב הנאשם בשלילה, וכשנשאל מה היה עושה אחרת, הסביר כי היה "לוקח אנשים" כדי שיהרגו את המנוח. דברים אלה בדבר רצח באמצעות אחרים מצביעים לדעתי בבירור על רצח מתוכנן.

112. **כיבוי הטלפון הנייד של הנאשם** – הנאשם אמר בחקירתו במשטרה כי כיבה את מכשיר הטלפון הנייד שלו בבוקר האירוע. בעדותו טען כי הוא אינו זוכר מתי (באיזו שעה) כיבה את המכשיר. עיון מדוקדק בהודעה ת/37 א שבה נאמרו הדברים מעלה את האפשרות שכיבוי הנייד נעשה מיד לאחר הרצח, ולא לפניו (הגם שההגנה לא טענה זאת). הראיות מעלות כי הנאשם נמנע מעשיית שימוש בטלפון הנייד שלו ביום הרצח, ומעדותו של ציליאני עולה כי הוא התקשר לטלפון של הנאשם סמוך לשעה 09:00 באותו בוקר (אז עוד היו הנאשם ובוריס בעיר לוד) והמכשיר היה מנותק. מדובר אמנם באינדיקציות לכיבוי הטלפון הנייד לפני הרצח, אך אין ראיה חד משמעית לכך.

113. אציין כי ישנן ראיות שהובאו על ידי המאשימה, שאותן אינני רואה כמעידות בהכרח על תכנון. אינני סבור כי שיחות הטלפון שהתקיימו בין הנאשם למנוח ביום שקדם לרצח, וכן הגעת הנאשם ללוד ערב הרצח, כאשר בחקירתו טען שהיה אז במקום אחר – יש בהן כדי ללמד בהכרח על תכנון. כך גם מציאת האקדח בתוך שקית של "ליו בית הפיתה" אינה ראיה המלמדת בהכרח

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

על תכנון, שכן ייתכן שהשקית נשארה בידי הנאשם לא במטרה לעטוף בה למחרת אקדח, אלא למטרה אחרת, או במקרה, והנאשם עשה בה שימוש למחרת כשהניח את האקדח בתוכה.

114. למעט מספר ראיות שלגביהן הבעתי הסתייגות, סבור אני כי מסכת הראיות שהובאה עד כה – הידיעה שהמנוח נע עם דברי ערך בתיקו, ההצטיידות בנשק, הכנת נתיב מילוט, היציאה בבוקר עם הדרכון, גניבת התכשיטים והכסף ואריזת הדרכון איתם, שורת הפעולות לאחר הירי שאינן מתיישבות עם ירי ספונטני, דברי הנאשם לרפ"ק וקנין – מצביעה על כך שהנאשם תכנן את הרצח, וכי לא היה מדובר ברצח ספונטני. **הנטל עובר אפוא אל הנאשם, להציע הסבר חלופי שיותיר ספק סביר בשאלה האם תכנן את הרצח.**

115. הסבר כזה לא הוצע על ידי הנאשם עצמו, שכן הנאשם טען לכל אורך משפטו כי הרצח בוצע על ידי יורים אלמונים. ואולם, סנגוריו של הנאשם הציעו בשמו הסבר חלופי, המתבסס על דבריו של הנאשם בהודעותיו המוקדמות במשטרה, ולפיו, הרצח היה רצח ספונטני ולא רצח מתוכנן, והוא בוצע בעקבות מציאה מקרית של האקדח בתא הכפפות של רכבו של המנוח. **ההסבר החלופי מתבסס בעיקר על הטענה בדבר מציאת האקדח, ואולם כאמור, טענה זו נדחתה לעיל.**

116. עוד ביקשה ההגנה להראות כי הרצח לא היה מתוכנן, בהצגת הטענה כי אילו היו הרצח או השוד מתוכננים, כי אז לא היה הנאשם הולך לפגוש את המנוח כשמכשיר הטלפון שלו ברשותו, וכן לא היה מבצע את העבירות דווקא בחניון של ביתו הפתוח לכול, וכאשר אחד הדיירים יכול היה להגיע לחניון או לצאת ממנו ולתופסו בעת מעשה. סביר הרבה יותר היה, לפי הנטען, לקחת את המנוח למקום הרחוק מביתו.

אכן, לא תמיד אפשר לתת הסבר להחלטות ולטעויות הנעשות על ידי עבריין. יש לזכור גם את מצבו הנפשי הלא קל של הנאשם בעת ביצוע המעשים. אשר ליציאה מהבית כשהטלפון ברשותו, ייתכן כי התשובה לכך טמונה בכיבוי הטלפון דווקא (ראו לעיל בפסקה 112). כמו כן, ייתכן בהחלט שהתוכנית הייתה לנסוע למקום אחר, ואולם הדבר תלוי היה גם **ברצונו של מי שנהג ברכב, הוא המנוח, שהתכוון להסיע את הנאשם לביתו ולהמשיך בדרכו.** בסופו של דבר הגיע הנאשם לחניון מינוס 2 שהוא למעשה מקום די מבודד, שממנו לא נשמעו קולות הירי (ת/259, עדותו של רס"מ שי פלס, ע' 861). בהיבט המעשי הצליח הנאשם לבצע את המעשה מבלי שנתפס בשעת מעשה, ואף הצליח להחביא את גופת המנוח.

117. טענה נוספת שהעלתה ההגנה היא, שהנאשם עמד למכור בבוקר האירוע את שלוש המכונות ששימשו לפרנסתו בבית היציקה שאותו סגר לפעילות. הטענה היא שסביר יותר כי אילו ביקש הנאשם להצטייד בסכומי כסף משמעותיים, כי אז היה מבצע את מכירת המכונות תחילה, כדין.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

לפי הטענה, בכך שלא מכר את המכונות תחילה יש אינדיקציה לכך שלא מדובר היה בשוד וברצח מתוכננים.

ואולם, העיון בראיות מלמד כי הנאשם צפוי היה לקבל תשלום חלקי בלבד באותו יום. דוד צליאני, שעמד לרכוש את המכונות עבור המעסיק שלו, העיד כי המעסיק התעתד לרכוש אותן בעסקת תשלומים (ע' 1095-1097). גם הנאשם ציין בעדותו כי צליאני אמר לו שהוא לא יכול לקנות את המכונות משום שאין לו די כסף, ושהנאשם עצמו אמר לצליאני שייקח את המכונות, ושישלם כשיהיה לו כסף, "לאט לאט" (ח"ר, ע' 2278). לפיכך אין נראה שנושא מכירת המכונות שולל את יסוד התכנון.

118. העיון באמרות ההודאה של הנאשם מלמד כי לאחר שהשתכנע כי עליו להודות בביצוע הרצח ולהוביל למקום קבורת המנוח, הקו המאפיין אמרות אלה הוא הרצון להציג את מעשיו **כבלתי מתוכננים וללא כוונה לשדוד את המנוח**. ייתכן אומנם כי חשוד אשר חוזר וטוען שלא תכנן את מעשיו, אומר בכך את האמת. ואולם, לא כך בענייננו, כאשר אמירות רבות של הנאשם שילבו בתוכן שקרים, וחלק מדבריו נאמרו כששקרים רבים "סובבים" אותם.

אמירה שמשלבת בתוכה שקר ניתן למצוא בטענתו של הנאשם באמרת הודאתו הראשונה כי ירה בעיניים עצומות: **"... לא הסתכלתי... אני לא יכול לראות כאלה דברים. סגרתי [עצמתי את העיניים]**. זה בן אדם מתי עושה תכנון הוא מסתכל... " (ת/א33, ע' 10). הטענה כי הירי נעשה בעיניים עצומות היא כאמור מופרכת ושקרית (לעיל פסקה 102(א)(3)), והניסיון לבסס עליה טענה בדבר היעדר תכנון נדונה לכישלון (אדרבה, מאחר שברור כי הנאשם ראה את קורבנו בשעה שירה לעברו 4 כדורים לפלג גופו העליון במקבץ קרוב, עולה למעשה לשיטת הנאשם עצמו כי היה כאן תכנון).

כך גם דברי הנאשם לרס"מ שי פלס: **"אני לא לקחתי התיק שלו. אני לא עשיתי בשביל כסף לא כלום"** (ת/א36, ע' 14); **"אני ראיתי את התיק שלו. אבל לא עשיתי בשביל כסף עוד פעם"** (ת/א36, ע' 15); **"שי. לא עשיתי כלום. אני אומר לך לא בכוונה. אתה יודע זה"** (ת/א36, ע' 23). דברים אלה נאמרו בשלב שבו טרם אותרו התכשיטים והכסף במחסן הפיראטי. הנאשם שיקר באומרו כי לא נגע בהם, כדי לבסס את טענתו כי המעשה לא היה מתוכנן ולא היה למטרת שוד. הידיעה כי הנאשם נטל את התכשיטים ואת הכסף, בניגוד לדבריו אלה, בוודאי משליכה גם על יתר הדברים שאמר הנאשם "באותה נשימה". אשר ליתר האמירות בדבר היעדר תכנון, סבורני כי הימצאותן בסביבה של הודעה מגמתית רצופת שקרים אינה מאפשרת לקבל אותן כפשוטן, והניסיון של הנאשם להדגיש היעדר תכנון מצידו בנסיבות אלה – דווקא פועל לחובתו.

119. ההסבר החלופי שהועלה **על ידי ההגנה**, ולא על ידי הנאשם, בדבר רצח ספונטני, נשען כאמור על מציאת האקדח בתא הכפפות, טענה שנדחתה בפירוט רב, ועל טענות נוספות שלא ראיתי מקום לקבל, כאמור לעיל. דבריו הבלתי כנים והמגמתיים של הנאשם במשטרה, בעניין היעדר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

תכנון, מחלישים גם הם את ההסבר החלופי שהציעה ההגנה. ההסבר החלופי לא הותיר ספק סביר אפוא בעניין היותו של הרצח מעשה מתוכנן מראש, ולכן תוצאתה של הבדיקה התלת-שלבית היא כי הראיות הנסיבתיות מלמדות על כך שרצח המנוח היה מעשה שהנאשם תכנן מראש.

120. המאשימה טוענת כי הצטברות כל הראיות האלה מלמדת גם על כך שהרצח היה מתוכנן מראש למטרת שוד, ועל כן מתקיימת כאן "נסיבה מחמירה" נוספת של רצח במטרה לאפשר ביצוע עבירה חמורה אחרת, לפי סעיף 301א(2) לתיקון החדש לחוק העונשין. ההגנה (בטענותיה החלופיות) לא שללה חד משמעית אפשרות זו – "ייתכן שכן וייתכן שלא" (עמ' 34 לסיכומיה), אך עמדתה היא כי הירי במנוח היה מתוך רצון לנקום בו, כאירוע ספונטני ובלתי מתוכנן, ברגע של כעס ואיבוד עשתונות. על כן מדובר לעמדתה בעבירת הרצח ה"בסיסית", ולא בעבירת רצח הנסיבות מחמירות.

121. אני סבור שהצדק עם המאשימה. הראיות הנסיבתיות שפורטו בהצטברותן מצביעות כאמור על רצח מתוכנן ולא על פעולה ספונטנית. לדעתי, הן מצביעות על כך שהמטרה הייתה לשדוד את הנאשם ולצאת עם השלל לחו"ל. הנאשם היה במצב נואש מבחינה כלכלית ומשפחתית. יום לפני האירוע הוא ביקש להכין עצמו לנסיעה בהקדם האפשרי לקייב, למעשה למחרת, והקדיש לכך זמן רב. הוא לא נתן הסבר מניח את הדעת לרצונו זה לצאת מיידית לחו"ל.

הנאשם יצא מן הבית בבוקר של יום האירוע והחזיק ברשותו דרכון. כשנאמר לו בחקירתו הנגדית, כי לקח את הדרכון כדי לעזוב את הארץ, השיב: "לא יודע". הוא ידע שהמנוח מחזיק בתיקו מזומנים ותכשיטים בעלי ערך. מיד לאחר שרצח את המנוח הוא נטל את התכשיטים יקרי הערך והכסף הרב שהיו בתיקו של המנוח, וכן הוציא את הדרכון מתיקו, ארז אותם יחדיו באמצעות מסקינג טייפ והחביא אותם במחסן הפיראטי שבחניון, שרק לו הייתה גישה אליו (ראו ת/44א, ע' 94). כל הנסיבות האלה מצביעות על כך שהרצח אשר בוצע באמצעות אקדח שבו הצטייד הנאשם מראש – ולא אקדח שמצא אותו באקראי ברכב המנוח סמוך לפני הרצח – נעשה כדי לשדוד את המנוח ולעשות שימוש בשלל השוד בעת נסיעתו לחו"ל. לכך יש לצרף את אי מהימנותו של הנאשם בכלל, ולגבי כל אחד מהנושאים בפרט. לדעתי לא נותר ספק סביר בעניין, ועל כן אציע לקבוע כי הרצח המתוכנן היה למטרת שוד.

השוד הוא "עבירה אחרת", היינו עבירה חמורה שעונשה מעל 7 שנים. לעניין ההשוואה בין סעיף 301א(2) לחוק העונשין לאחר התיקון, לבין סעיף 300א(3) לחוק העונשין שלפני תיקון מס' 137 – ראו ע"פ 4594/18 פרידלין נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (18.11.2020); ע"פ 3510/16 אבו דקה נ' מדינת ישראל, פסק' 50-51 (17.7. 2019). בשני יסודות נוספים – מעבר לחידוש בדבר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

ה"עבירה האחרת" – נבדלת ההוראה החדשה מסעיף 300(א)(3) לחוק הישן: **האחד**, ברצח לפי הסעיף הקודם די היה ביסוד נפשי של "מזיד", שהוא אדישות או קלות דעת; היום מדובר באדישות בלבד (ואולם כאשר היסוד הנפשי היה יסוד של "כוונה תחילה" או "כוונה", כי אז אין הבדל בין הדין הישן לדין החדש). **השני**, הוראת החוק החדשה דורשת זיקה תכליתית בין ההמתה לבין העבירה האחרת ("המעשה נעשה במטרה לאפשר ביצוע עבירה אחרת..."). בדין הישן, בהוראה המקבילה בסעיף 300(א)(3), מדובר היה על המתה "תוך ביצוע עבירה, או תוך הכנות לביצועה או כדי להקל על ביצועה". הווה אומר, בכל הנוגע לזיקה שבין ההמתה לבין ביצוע העבירה האחרת או ההכנות לביצועה (להבדיל מהקלת ביצוע העבירה האחרת (או ההימלטות מן הדין שבסעיף 300(א)(4) לדין הישן) – די היה בזיקה בזמן ("תוך") ולא זיקה תכליתית ("במטרה"). וראו דברי ההסבר להצעת החוק, וכן מ' קרמניצר וח' גנאים, "על יסודות העברה של המתת אדם במטרה לאפשר או להקל את ביצועה של עברה אחרת, להסתירה או להימלט מעונש, לפי סעיף 301(א)(2) לחוק העונשין", **משפט וממשל** כא תש"ף 311, 313).

שלושת היסודות החדשים מתקיימים במקרה שלפנינו: מעשה הרצח נעשה מתוך כוונה להמית. הוא נעשה במטרה לאפשר את ביצוע "העבירה האחרת". ה"עבירה האחרת" הייתה העבירה החמורה של שוד בנסיבות מחמירות.

מן הראוי לציין כי אין מדובר בעניינו בשוד שהתפתח לרצח (שוד ש"הסתבך"). הדבר לא נטען, ואף אין הוא הגיוני בנסיבות הנדונות, כשהנאשם והמנוח מכירים 20 שנה, והנאשם אינו יכול להסתכן בחשיפת זהותו.

122. בפסקה 118 לעיל הדגשתי כי הקו המאפיין את הודעותיו של הנאשם שבהן הודה ברצח הוא הרצון להציג את מעשיו כבלתי מתוכננים וללא כוונה לשדוד את המנוח. הסברתי מדוע הניסיון של הנאשם להדגיש את היעדר התכנון פועל למעשה לחובתו על רקע ההודעות מלאות השקרים. הדברים אמורים במשנה תוקף באשר למניע לרצח. הנאשם הדגיש כי לא לקח את תיקו של המנוח, וכי מעשיו לא נעשו "בשביל כסף". רק בשלב מאוחר התברר השקר של הנאשם, כאשר אותרו התכשיטים והכסף במחסן הפיראטי, ואז כבר הכחיש הנאשם את ביצוע הרצח ונולדה הטענה בדבר היורים האלמונים.

123. ההגנה (בטענותיה החלופיות) ביקשה לבסס את המניע לרצח על רצון לנקום במנוח על מקרי השוד, שלטענת הנאשם היה המנוח אחראי להם. לטענות אלה לא נמצא בסיס, כפי שכבר ציינתי לעיל, ועוד יובהר להלן. ואולם, גם אילו מדובר היה ברצח שנעשה מתוך מניע משולב של שוד ונקם במנוח מתוך כעס עליו, גם אז מתקיימת הייתה הנסיבה המחמירה של רצח במטרה לאפשר את ביצוע השוד.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

124. בשלב זה נמצא אפוא שמתקיימות בענייננו שתי נסיבות מחמירות לפי תיקון מס' 137 לחוק העונשין, היינו **רצח לאחר תכנון ורצח במטרה לאפשר ביצוע שוד**. לפיכך יש להרשיע את הנאשם בעבירה שבה הואשם לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, וזאת בהיעדר "דין מקל" (שהוא סעיף 300(א) לחוק העונשין כפי שתוקן בתיקון מס' 137 לחוק).

125. למען השלמת התמונה, אוסיף ואומר כי גם אילו היה נקבע – בניגוד לעמדתי – שהירי של הנאשם במנוח לא היה למטרת שוד (לא כמניע בלעדי ולא כמניע משולב), גם אז עדיין מדובר היה לדעתי ברצח לאחר תכנון. אבאר את דבריי: נצא עתה מתוך הנחה שהיה בליבו של הנאשם על המנוח, וכי הוא ירה בו למוות כדי לנקום בו מטעם כלשהו, ולא כדי לשדוד אותו. נניח גם שנטילת הכספים והתכשיטים לא בוצעה כמהלך מתוכנן מראש, אלא כניצול הזדמנות שנקרתה לנאשם לאחר שירה במנוח למוות. גם אז, ההצטיידות בנשק מראש, הכנת נתיב המילוט לנסיעה מידית לחו"ל, היציאה בבוקר האירוע עם הדרכון, שורת הפעולות שבוצעו לאחר הירי שאינן מתיישבות עם ירי ספונטני, ודבריו של הנאשם לרפ"ק וקנין – שאליהם מצטרפים אי מהימנותו של הנאשם, שקריו הרבים, ואי מתן הסברים להתנהגותו – **כל אלה מלמדים על רצח שבוצע לאחר תכנון**.

הווה אומר, בין אם הרצח היה למטרת שוד, בין אם היה כדי לנקום במנוח, ובין אם מתוך מניע שאינו ידוע במדויק – הרצח היה מתוכנן מראש.

"הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית"

126. הגעתי לכלל מסקנה כי הנאשם לא מצא באקראי את האקדח, שבו ביצע את הרצח, בתא הכפפות ברכבו של המנוח, כטענת ההגנה, אלא שהוא הצטייד בו מראש.

ואולם, כפי שציינתי לעיל, סבור אני כי גם אילו לא נדחתה טענת הגנה זו בדבר האפשרות לקיומו של תרחיש שלפיו מצא הנאשם, באקראי, את האקדח בתא הכפפות – עובדה שהנאשם לא חזר עליה בעדותו בפנינו – **גם אז היה מקום לקבוע כי הנאשם עבר עבירה של רצח בנסיבות מחמירות לפי הדין החדש. זאת משום שהמעשה נעשה "לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית"**.

127. אפנה שוב לסעיף 301א לחוק העונשין שהוסף בתיקון מס' 137 לחוק העונשין:

(א) **הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם באחת מהנסיבות המפורטות להלן, דינו – מאסר עולם ועונש זה בלבד:**

(1) **המעשה נעשה לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית;**

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

החוק החדש רואה אפוא כרצח בנסיבות מחמירות לא רק מקרה שבו תוכנן הרצח מראש. די בקיומו של הליך ממשי של שקילה וגיבוש ההחלטה להמית, וזאת להבדיל מרצח שבו הרצון להמית נוצר באופן ספונטני ובלהט הרגע. **שלושה "זמנים" הם** אפוא על ציר הזמן שלפני הרצח, מבחינת היסוד המבטא את ה"הכנה" בחוק החדש: **הראשון**, רצח שתוכנן זמן מראש. **השני**, רצח לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש ההחלטה להמית, גם אם הליך ממשי זה היה זמן לא רב לפני הרצח. **השלישי**, רצח שהוחלט עליו ממש לפני ביצועו. רק ה"זמן" האחרון יביא לכך שמעשה ההמתה המכוונת יהיה בגדר עבירת הרצח ה"בסיסית". השניים האחרים יהיו בכלל עבירת הרצח בנסיבות מחמירות. כך ניתן ללמוד בפירוש מדברי ההסבר להצעת החוק הממשלתית שעמדה בבסיס התיקון (הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 124) (עבירות המתה), התשע"ו-2015 ה"ח 972), שם נאמר (בע' 170):

מוצע לקבוע כנסיבה מחמירה מצב שבו המעשה נעשה לאחר תכנון או הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית. זהו מקרה מובהק שמבטא חומרה מיוחדת. יודגש, כי לא מדובר אך במקרים של התנקשות המתוכננת זמן-מה מראש, אלא במקרים שבהם הממית שקל והחליט לקטול את קורבנו, להבדיל ממקרים שבהם הרצון להמית נוצר באופן ספונטני ובלהט הרגע.

החוק הקיים ביקש לבטא רעיון זה באמצעות המונח "כוונה תחילה" ... מוצע לנסח מחדש רעיון זה, כדי שמקרים של המתה בכוונה שנוצרה באופן ספונטני, כגון לאחר קנטור סובייקטיבי ששלל תכנון ושקילה, לא ייכנסו בגדר החלופה המוצעת בפסקה (1).

128. מדברי ההסבר להצעת החוק בנוגע לס"ק (1) עולה, כי המחוקק רצה להוציא מחוץ לגדרי הנסיבות המחמירות את מקרי הרצח הספונטניים, שבהם מעשה ההמתה מתבצע בלהט הרגע ללא יכולת אמיתית של גיבוש החלטה ממשית. הדוגמה לכך היא מעשה המתה לאחר קנטור סובייקטיבי שהביא להתפרצות העושה "בלהט הרגע".

129. בספרם של מ' קרמניצר וחי' גנאים "הרפורמה בעבירות ההמתה" (2019) התייחסו המחברים לחלופה של הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית, וציינו כי אין מדובר אומנם על שקילה כלשהי של העושה במחשבה חולפת **כהרף עין**, ואולם:

מנגד, ברור כי אין טעם ואין מקום לתבוע תהליך שקילה ממושך מאוד, רב איכות ואינטנסיבי ביותר. הדרך הנכונה היא דרך האמצע, שבה נדרש תהליך שקילה משמעותי ורציני שיכול להימשך דקות אחדות ואינו דורש שעות של חשיבה (בע' 375).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

130. באחד מפסקי הדין שהתייחסו להליך השקילה, ציין בית המשפט המחוזי בתל אביב כי "עוצמת כוונת הקטילה" יכולה ללמד על התקיימותן של הנסיבות המחמירות, גם כאשר אין מדובר בתכנון זמן רב מראש. גם במקרה של זעם על הקורבן יכולים להתקיים שקילה וגיבוש ההחלטה להמית (תפ"ח (ת"א) 57564-12-15 **מדינת ישראל נ' רם גרנות** (11.7.2019), פסקה 64.

בפסק דין אחר של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, שבו נקבע כי התקיים הן יסוד התכנון והן יסוד השקילה, ציין בית המשפט כי **"התכנון בו מדובר לא צריך להיות ברמה של תכנון מבצע צבאי על מפה או שולחן חול וגם הליך השקילה לא חייב להיות על פי המודל הרציונאלי הכלכלי לקבלת החלטות וגם החלטה אינטואיטיבית יכולה להתקבל לאחר הליך ממשי של שקילה"** (תפ"ח (ב"ש) 35846-05-17 **מדינת ישראל נ' היילמייקל טספאי זרסנאי** (8.7.2019), בפרק הניתוח המשפטי של הדין החדש, עמ' 52-54 לפרסום בנבו). בית המשפט ציין כי **"לנאשם הייתה אפשרות לשקול את מעשיו ואף לחזור בו מתכניתו"**. פרק הזמן שבו התקיימו יסוד התכנון ויסוד השקילה באותו מקרה ארך עשרות דקות.

ראו אף תפ"ח (חי') 37706-12-17 **מדינת ישראל נ' ואסאם טאהא** (15.7.2020), שם היו שלושת השופטים בדעה כי פרק זמן קצר ביותר (הנמדד בשניות!) **עשוי** להספיק להליך ממשי של שקילה (פסקה 36 לפסק דינו של השופט כ' סעב, פסקה 18 לפסק דינה של השופטת ג' ציגלר, פסקה 421 לדעת המיעוט של השופט י' ליפשיץ). מזכיר אני פסק דין זה, אם כי אינני בטוח בנכונות העמדה האמורה.

אעיר כי אינני מפנה בהקשר זה – של יסוד השקילה וגיבוש ההחלטה – לע"פ 3880/17 **זיאדאט נ' מדינת ישראל** (31.12.2019). באותו מקרה **חלף פרק זמן קצר** מעת הריב שבין המערער והמנוח עד להחלטת המערער להמית את המנוח – ראו פסק' 1-2 (המקרה שם דומה למקרה שבפנינו, בין השאר, מבחינת ריבוי גרסאותיו של המערער, מבחינת הניסיון של המערער להתאים את גרסאותיו לראיות שהוצגו בפניו, ומבחינת הניסיון לטעון למעורבותו של גורם אלמוני). בית המשפט העליון קבע שגם אם יוחל הדין שלאחר תיקון מס' 137, הרי שאין בכך כדי להשליך על הרשעת המערער או להביא לשינוי בענישה, וזאת משום שהרצח היה בנסיבות מחמירות לפי ס"ק (א)(1) לסעיף 301 החדש (היינו מעשה רצח לאחר תכנון או הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית). הטעם לכך שאינני מפנה לתקדים זה הוא שבית המשפט העליון התבסס בהנמקתו על יסוד **"ההחלטה להמית"** ולא על יסוד **"התכנון או השקילה"** (פסק' 32-34 לפסק הדין).

131. אם נחזור למקרה שבפנינו, הרי שגם לפי התרחיש הפנטסטי, שלפיו מצא הנאשם את האקדח באקראי, טעון ומוכן לירי, בתא הכפפות של רכבו של המנוח, סבור אני שגם אז – לפי הראיות

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

– בוצע הרצח בנסיבות מחמירות, היינו לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית (להבדיל מתכנון).

132. אביא תחילה את דברי הנאשם המתאר באמרתו ת/33א את תגובתו למראה הנשק בתא הכפפות :

**...אמרתי מה זה אלוקים שלח לי ונכנסתי ב...אגרסיה. מה לעשות? לקחת. מה לקחתי?
לקחתי החזרתי. לקחתי החזרתי. בסוף לקחתי. שמתי בתיק שלי. וזה אחר כך ברחתי.
הכל יצא בספונטני כאילו מישהו הכין לי שיהיה איזה מצב שהוא (ע' 8).**

ובשחזור מיד לאחר מכן, ת/34א, אמר הנאשם כי כאשר פתח את תא הכפפות וראה את האקדח :

**אמרתי לא יכול להיות, למה הוא צריך אקדח...אני הייתי עצבני על בוריס שמה שהוא
עשה לי. לא יכולתי להגיד לו. לקחתי החזרתי לקחתי החזרתי לקחתי החזרתי לא לא
רוצה. בסוף לקחתי שמתי בתיק (ע' 5).**

מוכן אני להניח, בניתוח אפשרות חלופית זו, שהנאשם כעס על בוריס מסיבה כלשהי. המשפטים **"אלוקים שלח לי"**, ושמשהו הכין לנאשם **"איזה מצב שהוא"**, מצביעים בפשטות על כך שנקרתה בפניו הזדמנות, נדירה, לבצע מעשה כנגד המנוח (ההגנה עצמה מציינת כי ניתן להתרשם שהנאשם האמין כי **"משמיים שלחו לו את האקדח על מנת שיהרוג אותו"** [את המנוח] – ע' 25 לסיכומי ההגנה). הנאשם עצמו מספר על הליך ממשי של התלבטות ושקילה בשאלה האם לקחת את האקדח, בעודו **"עצבני על בוריס"** ("לקחתי החזרתי, לקחתי החזרתי לא לא רוצה. בסוף לקחתי..."). התלבטות זו התרחשה עוד בהיותו בלוד. יש לזכור כי לאחר שהנאשם לקח את האקדח לפי גרסה זו והכניסו לתיקו, **הייתה עוד נסיעה של כ-18 דקות למודיעין, כאשר האקדח בתיקו של הנאשם. זהו פרק זמן משמעותי, שבמהלכו ישב הנאשם ברכב, לצידו של בוריס, כשהוא יודע כי יש בידיו כלי הרג קטלני.**

מה אירע לפי אפשרות זו במהלך הנסיעה ועד לירי בבוריס? הנאשם מסר רק כי היה עצבני על בוריס, וכי בתום הנסיעה, לאחר שכיוון את בוריס לחניון בקומת מינוס 2 של ביתו, יצא מן הרכב, הוציא את האקדח מתיקו, הקיף את הרכב, נעמד לצד בוריס וירה בו. הנאשם לא מסר פרטים נוספים לגבי מהלך הנסיעה. הוא לא תיאר כל סיטואציה שתגרום לו לעשות שימוש באקדח באופן פתאומי, ולא טען כי ההחלטה לירות במנוח עלתה בראשו רק ברגע האחרון. הוא גם לא אמר כי חשש באופן אישי, כאשר ראה שלבוריס יש אקדח ברכבו. ב-ת/34א אמר הנאשם כי **"לא קרה כלום"** מעת שלקח לטענתו את האקדח בלוד, מרכבו של המנוח, ועד שהם הגיעו למודיעין (עמ' 6 ש' 6). לאחר תיאור כניסת הרכב הנהוג בידי המנוח לחניה, אמר הנאשם : **"אני**

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

יצאתי שמה, באתי והרגתי אותו (עמ' 10 ש' 14). מה קרה אפוא קודם לכן? כאמור, חזר בו הנאשם מגרסתו זו, וטען כי דבריו במשטרה על אודות מציאת האקדח בתא הכפפות הם גרסה שקרית, כך שנמנעה האפשרות לחקור אותו בחקירה נגדית על אודות גרסה זו.

סבור אני כי בנסיבות הדרמטיות שתוארו – אקדח ש"נפל מן השמיים" כביכול, ולקיחתו לרשותו לאחר התלבטות רבה, כשהנאשם "עצבני על בוריס" וב"אגרסיה" – לפי דבריו – **ברור כי הימצאות האקדח ברשותו של הנאשם תמשיך להעסיק אותו במהלך כל הנסיעה למודיעין**. במשך הנסיעה היה לנאשם די זמן לגבש דעתו ולהחליט להמית את המנוח (והיה לו די זמן גם לחזור בו מהרעיון). בסוף הנסיעה יצא הנאשם מהרכב, הוציא את האקדח מהתיק, הקיף את הרכב, ניגש אל הנאשם וירה בו ארבע יריות בפלג גופו העליון מטווח קצר. גם לפעולות אחרונות אלה יש משמעות לענייננו.

בנסיבות אלה משוכנע אני כי במהלך הנסיעה מלוד למודיעין התקיים אצל הנאשם הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית את בוריס.

ואם תמצא לומר: גם אילו מוכן הייתי להניח לטובת הנאשם, כבקשת ההגנה, כי הוא מצא את האקדח באקראי בתא הכפפות, כפי שמסר בשלב מסוים בחקירתו – ואינני סבור כך כאמור – אין כל סיבה להניח לטובתו הנחה נוספת, שלפיה הוא ירה במנוח "בלהט הרגע", מסיבה כלשהי, כשהוא עצמו לא אומר זאת כלל.

לכך יש לצרף את שורת מעשיו של הנאשם בעקבות הרצח, שהצבעתי עליהם קודם לכן, ואשר בוצעו בקור רוח. ניתן להתחשב גם בהם לצורך ההחלטה האם בוצע הרצח לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש ההחלטה להמית (ראו בהקשר זה גם את הדברים האמורים לעיל בפסקה 110).

133. **לסיכום, אף לפי התרחיש שבו מצא הנאשם את האקדח באקראי בתא הכפפות ברכבו של בוריס – דבר שאינני סבור כלל כי כך היה – הרי שגם אז מדובר במעשה רצח לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית, קרי רצח בנסיבות מחמירות לפי סעיף 301א(א)(1) לחוק בנוסחו החדש.**

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

טענת ההגנה – המתה בנסיבות של אחריות מופחתת

134. ההגנה טענה כטענה חלופית נוספת, כי יש להרשיע את הנאשם בהמתה בנסיבות של אחריות מופחתת, לפי סעיף 301ב(א) לחוק החדש, שזו לשונו:

על אף האמור בסעיפים 300 ו-301א, הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם והמעשה נעשה כשהנאשם היה נתון במצב של מצוקה נפשית קשה, עקב התעללות חמורה ומתמשכת בו או בבן משפחתו, בידי מי שהנאשם גרם למותו, דינו – מאסר חמש עשרה שנים.

על אודות עבירת ההמתה בנסיבות של אחריות מופחתת ראו בהרחבה, במותב זה, תפ"ח-67108-07-18 **מדינת ישראל נ' חיים** (12.7.2020), פסקאות 43-71.

ההגנה טענה כי הנאשם היה נתון במצב של מצוקה נפשית קשה על רקע מקרי השוד שעבר. לטענת הנאשם, מי שעמד מאחורי מקרי השוד הוא המנוח, ולפי הנטען יש לראות את הנאשם בנסיבות נטענות אלה כמי שסבל מהתעללות חמורה ומתמשכת שנגרמה על ידי המנוח. המאשימה טענה כי דברי הנאשם, שלפיהם המנוח עומד מאחורי מקרי השוד הנטענים שבוצעו כלפיו בעבר נעדרי כל תימוכין, והם מצטרפים לשורה ארוכה של שקרי הנאשם.

135. אזכיר כי הנאשם העלה במהלך עדותו ובמהלך החקירה במשטרה טענות בדבר מקרי שוד שעבר לכאורה, שכללו גם איומים על חייו ועל חיי משפחתו. המקרה הראשון התרחש לפי עדותו בשנת 2015, כשנשדד על ידי רעולי פנים חמושים בעת שעסק בפינוי תכולתה של חנות תכשיטים שהייתה לו במודיעין. לדבריו נשדדה ממנו סחורה בשווי 3 מיליון ₪, תוך איומים על חייהם של בני משפחתו כדי שלא יתלונן במשטרה (ח"ר, ע' 2229-2230). המקרה השני התרחש לדברי הנאשם מספר שבועות לפני אשפוזו שהיה ביום 28.4.18, כשהואשם על ידי לקוחות במכירת מטבעות זהב מזויפים. הם החליטו להטיל עליו קנס, וכשהבחינו שהקליט אותם – היכו אותו ולקחו את תכולת הכספת שלו. הנאשם אולץ להתחייב כי לא יפנה למשטרה, נתן המחאות לתשלום הקנס, אך גם ביטל אותן משום שהמטבעות לא הוחזרו לו, ובשל כך ספג איומים נוספים (ח"ר, ע' 2245-2251). המקרה השלישי התרחש כחודש לפני הרצח, כשהנאשם נחטף לדבריו מחניון ביתו על ידי רעולי פנים, הוחזק על ידי חוטפיו במשך יומיים, ובשל כך נעדר מחגיגת בר המצווה של בנו (ח"ר, ע' 2254-2257). הנאשם מסר לפסיכיאטר שאליו פנה כחודש לאחר מכן, ביום 24.5.2018, כי נחטף ונשדד (נ/32). כפי שכבר ציינתי (לעיל בפסקה 50), ההגנה התייחסה בסיכומיה אל המקרה האחרון כאל ניסיון התאבדות (ראו ע' 42 לסיכומי ההגנה, וכן ע' 36 לסיכומי ולאמירה "ניסה להתאבד, ייתכן שנחטף...").

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

136. מוכן אני לקבל את טענת ההגנה כי מצבו הנפשי של הנאשם בתקופה עובר לאירוע נושא כתב האישום היה לא טוב. בולטת בעניין זה היעלמותו של הנאשם למשך יומיים במהלך שבוע חגיגות בר המצווה של בנו. הנאשם נמצא לאחר יומיים בחניון ביתו, כשאזיקון כרוך סביב צווארו (עדות עדינה, בתו של הנאשם, ע' 2040; ת/265 – מכתב סיכום מחלה מיום 9.5.2018 בסיום אשפוזו של הנאשם, בהסכמה לשבועיים, במחלקה הפסיכיאטרית של בית החולים "הדסה" בירושלים). כפי שטענה המאשימה, גרסת הנאשם לסיבת היעלמותו בתזמון זה (חטיפה) היא גרסה כבושה ללא הסבר סביר, שכן הנאשם לא סיפר עליה לרופאים המטפלים במהלך האשפוז בעקבות אירוע ההיעדרות, וגם אשתו ובתו התרשמו כי פעל מתוך **מצוקה פנימית ולא חיצונית** (ראו ת/265; עדותה של עדינה ע' 2040-2042, 2059; עדותה של אשתו נליה, ע' 2178-2179).

אחזור ואציין כי אף ההגנה התייחסה אל האירוע כאל ניסיון התאבדות. היעדרותו של הנאשם במועד זה מבלי שהדבר נגרם על ידי גורם חיצוני עשויה בהחלט להעיד על מצב נפשי לא תקין באותם ימים. במכתב סיכום מחלה בתום האשפוז מיום 9.5.2018 (ת/265) צוין תחת "סיכום-רפואי": "...בתום אשפוז של שבועיים שהיו בהסכמותו, התברר גודל המצוקה הכלכלית, לצד מורכבות בתא המשפחתי – כל אלו העיבו על הנ"ל למשך תקופה ארוכה שבמהלכה היה ללא טיפול פסיכולוגי או פסיכיאטרי. באשפוז נזקק לטיפול פסיכולוגי ללא טיפול תרופתי". ובהמשך, תחת "דיון": "נראה כי מדובר ב- ADJUSTMENT DISORDER WITH DEPRESSED MOOD, שהיו הרקע לה[נ]עלמות ולהנחת האזיקון. עדיין האם מדובר במעשה דמונסטראטיבי, או ברצון אמיתי למות. בשלב זה אין רושם כי מדובר בהפרעה דיפרסיבית מגורית. השתחרר מהמחלקה... איננו פסיכיאטרי, ללא אובדנות פעילה, ללא מסוכנות מיידית. יש להמשיך טיפול פסיכולוגי, ומעקב פסיכיאטרי במסגרת הקהילה...". הנאשם אכן פנה ביום 24.5.2018 לפסיכיאטר, אשר ציין תחת "דיון ואבחנה מבדלת" כי האבחנה אינה ברורה והמליץ על בירור אורגני (CT או MRI) (נ/32). עוד ידוע כי הנאשם פנה ערב הרצח לרופא משפחה, אשר קבע "ייתכן וקיי[ם] סיכון של ממש, פסיכיאטר דחוף", הזמין את הנאשם לביקורת שבוע לאחר מכן, ונתן לו מרשמים לשתי תרופות (נ/33 מיום 29.5.2018).

יצוין גם כי אשת הנאשם, נליה, מסרה בעדותה כי בתקופה של כשנה לפני האירוע הפך הנאשם לאדם אחר לגמרי: "כמו תינוק. חוסר ביטחון, בוכה, הייתה לו תמונה של אמא בבית. היה לוקח, בוכה, מוריד. לא יודע מה קורה" (ע' 2131). הוא עבד חלק מהתקופה בחברת "ניסקו", אך לאחר שפוטר המצב התדרדר עוד יותר (2133). גם מדברים אלה מתקבלת תמונה של מצב נפשי לא טוב.

137. עם זאת חשוב לציין כי הנאשם נבדק בשלב מוקדם של ההליך המשפטי בלשכת הפסיכיאטר המחוזי, ונקבע כי איננו סובל ממחלת נפש, לא ידוע על קיום מחלת נפש בעברו, והוא אינו זקוק לטיפול ואשפוז פסיכיאטרי (נ/31). כפי שכבר הוזכר, בתום פרשת ההגנה עבר הנאשם לבקשת

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

ההגנה בדיקת MRI, אך סנגוריו הודיעו כי הם אינם מבקשים להסתמך על תוצאותיה של בדיקה זו.

לסיכומו של עניין זה, ייתכן בהחלט כי הנאשם היה במצב נפשי לא טוב בזמן הרלוונטי לכתב האישום, אך לא כזה המשפיע על אחריותו הפלילית. כאמור לעיל, אין מחלוקת כי הנאשם היה במצב כלכלי ומשפחתי נואש.

138. הנאשם תיאר במשטרה ובעדותו מקרי שוד שעבר בשנים האחרונות. **ואולם, אין ראיות חיצוניות לכך שמקרים אלה אכן התרחשו.** אשר למקרה הראשון (השוד של החנות במודיעין שנסגרה), הנאשם לא התלונן על שוד למשטרה ולא סיפר עליו בזמן אמת. הוא אמנם סיפר לאשתו כי נשדד, אך זאת כ-9 חודשים לאחר סגירת החנות, וכדי לקבל את אישורה למכירת החנות, הואיל והחנות הייתה רשומה על שמה. הדבר אינו משמש ראיה לכך שהשוד התרחש בפועל. כך גם בנוגע לדברי העד דימיטרי גוטקין, שמסר כי הנאשם סיפר לו כשלוש שנים קודם לכן ששדדו אותו בכביש (נ/26, ע' 1863).

אשר למקרה השני, נראה כי אכן הייתה עסקה שהסתבכה (עסקת המטבעות המזויפים, ראו עדותו של יורי כהנוב, ע' 1882-1889), ואולם, אין ראיה לכך שהנאשם נשדד בהמשך לעסקה זו. לגבי המקרה השלישי, שאותו תיאר הנאשם כאירוע חטיפה ושוד, רבים סימני השאלה, ואף ההגנה התייחסה למקרה זה כאל מקרה של ניסיון התאבדות. גם בסיכומים שבעל פה (21.4.2020) התמקד הדיון בשני המקרים הנטענים הראשונים, ולא במקרה הנטען השלישי.

139. על כל פנים, אפילו היינו מניחים שמקרי השוד, כולם או חלקם, אכן קרו, **הרי שאין כל ראיה למעורבותו של המנוח בהם.** תחילה, כשסיפר הנאשם למשטרה שהוא נשדד ונחטף, הוא שלל במפורש את הקשר של המנוח לאירועים אלה (ת/29א, ע' 9). כשנאמר לו שנמצאו בגדים ונעליים עם דם בביתו, טען הנאשם: "הוא עשה לי משהו", והוסיף ששמע כי בוריס עומד מאחורי האירוע שבו חטפו אותו (לפי טענתו) ומצאו אותו עם אזיקון על הצוואר (ת/30א, ע' 6 – אירוע שאליו התייחסה ההגנה עצמה, כאמור, כאל ניסיון התאבדות, ושאין כל ראיה הקושרת את בוריס אליו). לאחר מכן אמר הנאשם שראה טבעות שלו אצל בוריס, כשבוע או שבועיים קודם לכן (ת/30א, ע' 9). ואולם, בעדותו מסר גרסאות שונות באשר למועד שהחל לחשוד בבוריס – אמצעי מאי 2018 או מרץ 2018 (ראו פסקה 72 (א) לעיל). יצוין כי גם אילו היינו מניחים שהנאשם אכן ראה אצל בוריס טבעות שנגנבו ממנו, הרי שייתכן בהחלט שהטבעות נסחרו והגיעו אל בוריס בסופו של דבר באופן חוקי.

זאת ועוד, הנאשם סתר את עצמו בשאלה מי סיפק את המטבעות המזויפים ("הזהב השבור") – האם קיבל אותם מבוריס או שרכש אותם בעצמו ברוסיה. אין כל ראיה לכך שהאנשים

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

המעורבים בעסקת המטבעות המזויפים פעלו בשליחותו של בוריס. העד יורי כהנוב אף העיד על עצמו כמי שתיווך במסגרת עסקה זו, וציין כי לבוריס לא היה כל קשר אליה (ע' 1898). ההגנה ביקשה להראות כי כהנוב פעל מטעמו של בוריס, והצביעה על אירוע שהתרחש לאחר הרצח, שבו כהנוב הורה לניסנוב, שחב לבוריס כספים, לתת לו אבנים יקרות כדי שיוכל למסור אותן למשפחתו של בוריס (עדויותו של כהנוב, ע' 1935-1939; עדותו של ניסנוב, ע' 1688-1689). ואולם, אין באירוע זה כדי ללמד על כך שכהנוב פעל באופן בלתי חוקי בשליחותו של בוריס.

כמו כן, אין לתת אמון בטענת הנאשם, שלפיה בוריס התוודה בפניו כי עמד מאחורי מקרי השוד. **אין כל ראיה אפוא שתתמוך בטענת ההגנה כי מצוקתו הנפשית של הנאשם הייתה עקב מעשי שוד נטענים שבוצעו על ידי המנוח או מטעמו** (ער אני כמובן לכך שאין אנו מכירים את כל מערכת היחסים בין הנאשם לבין המנוח במשך עשרות שנות ההיכרות ביניהם). **כמו כן, בהיעדר קשר בין המקרים הנטענים, גם אין בהם משום "התעללות מתמשכת".**

140. במסגרת הסיכומים בעל פה השמיע הסנגור טענה חדשה, ולפיה אם טעה הנאשם בחושבו שהמנוח התעלל בו (באמצעות אחרים), יש להחיל עליו את סעיף 301ב(א) האמור בשילוב הסייג בדבר טעות במצב דברים, המופיע בסעיף 34ח(א) לחוק העונשין ("העושה מעשה בדמותו מצב דברים שאינו קיים, לא יישא באחריות פלילית אלא במידה שהיה נושא בה אילו היה המצב לאמיתו כפי שדימה אותו"). בעניין זה עולה השאלה האם ניתן להחיל את הסייג הקבוע בסעיף 34ח(א) על הנסיבה "עקב התעללות חמורה ומתמשכת" הקבועה בסעיף 301ב(א). על כל פנים, עניין זה אינו דורש הכרעה במקרה הנדון, וזאת משום שאינני סבור כי מתקיימת בענייננו "התעללות חמורה ומתמשכת" או טעות כנה מצד הנאשם (ראו למשל ע"פ 5184/14 פלוני נ' מדינת ישראל (3.8.2016), פסקה 83). הנאשם הרבה לספר שקרים, ביניהם שקרים בדבר מעורבותו של בוריס במקרים הנטענים ווידויו של בוריס בפניו. את שקריו אלה דחיתי מכול וכול.

לנוכח האמור לעיל, יש לדחות את טענת ההגנה שלפיה יש להרשיע את הנאשם בעבירה של המתה בנסיבות של אחריות מופחתת, לפי סעיף 301ב(א) לחוק העונשין.

עבירת הרצח – סיכום

141. **אציע לחבריי להרשיע את הנאשם בעבירה של רצח בכוונה תחילה בהתאם לסעיף 300(א)(2) לחוק העונשין בנוסחו הקודם, ולקבוע כי לא חל כל "דין מקל" עם הנאשם בהתאם לתיקון מס' 137 לחוק העונשין.**

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

142. אציין כי אין כל מקום להחיל בעניינו של הנאשם את הוראת סעיף 301א(ב) לחוק בנוסחו החדש, הקובע: **"על אף הוראות סעיף קטן (א), התקיימה נסיבה מחמירה כאמור באותו סעיף קטן, אך מצא בית המשפט, מנימוקים מיוחדים שיירשמו, כי מתקיימות נסיבות מיוחדות שבשלן המעשה אינו מבטא דרגת אשמה חמורה במיוחד, רשאי הוא להרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 300"**.

הוראה זו מיועדת למקרים יוצאי דופן שבהם מתקיימות נסיבות ייחודיות שבשלן המעשה (הנופל בגדר עבירת הרצח בנסיבות מחמירות לפי החוק החדש) אינו מבטא דרגת אשמה כבדה. וראו ע"פ 3308/17 **וחידי נ' מדינת ישראל** (15.1.2020), פסקה 34, שם מדובר על **"מקרים חריגים במיוחד"**. ודאי שאין לומר כך על המקרה שבפנינו, וגם ההגנה לא העלתה טענה בעניין זה.

ההצתה

143. הנאשם הואשם גם בהצתת רכבו של המנוח, עבירה לפי סעיף 448א(א) רישא לחוק העונשין, הקובע: **"המשלח אש במזיד בדבר לא לו, דינו – מאסר חמש עשרה שנים"**. ישנן די והותר ראיות נסיבתיות המוליכות למסקנה חד משמעית שהנאשם הצית את הרכב. בעדותו בבית המשפט הנאשם לא שלל זאת. הוא טען כי השאיר את הרכב מחוץ למבנה הנטוש ולא הכניס אותו פנימה, וכי **הוא אינו זוכר** שהצית את הרכב (ח"ר, ע' 2304 ; ח"נ, ע' 2404-2406). זאת כשבמשטרה טען הנאשם כי לא הצית את הרכב (ת/33א, ע' 20 ; ת/36א, ע' 15). חשוב לציין בעניין זה כי גם ההגנה בסיכומיה אינה חולקת על האפשרות שהנאשם הצית הרכב (ע' 9 לסיכומים). אסקור להלן את עיקרי הראיות בעניין זה.

144. הרכב נמצא בתוך מבנה נטוש שמצוי במפגש הרחובות בית"ר, החלוץ ונורדאו בעיר לוד, כשהוא שרוף כליל (ת/6, ת/25, ת/26, ת/57, ת/61). הנאשם תועד בסמוך לשעת הצתת הרכב סביב השעה 16:00, נכנס ברכב לכיוון אתר ההצתה ויוצא מכיוונו ברגל (ת/277, ת/278). הנאשם נצפה חובש כובע ירוק בצאתו מזירת ההצתה. אותו כובע (כך לפי עדות הנאשם, ח"נ, ע' 2563) אותר מאוחר יותר בשקית עם מסמכי המנוח, ועל הכובע נמצא דנ"א של הנאשם (ת/49א, ת/19, ת/24). 145. הנאשם תועד בשעה 13:13 מתדלק מיכל פלסטיק בבנוזין בתחנת דלק ביער מודיעין, בין מועד ביצוע הרצח לבין מועד הצתת הרכב (ת/283, ת/283א). הנאשם מסר בעדותו כי קנה דלק (ח"ר, ע' 2304).

146. על נעליו של הנאשם נמצאו שרידי בנוזין (ת/1, ת/5, ת/51, ת/59, ת/59א, ת/194, עדותו של רס"ר יבגני צ'ודנוביץ', ע' 40). רפ"ק דן מילר, מומחה לבדיקת חומרים נדיפים ומומחה להצתות, העיד כי הסבירות למצוא בנוזין באקראי על מי שעבר ותדלק בתחנת דלק היא נמוכה (ע' 794-795).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

147. מפתחות הרכב של בוריס מוחבאים במרפסת הדירה של הנאשם (ת/25, ת/26, ת/8-ת/10, ת/53, ת/366).

148. כאמור, הנאשם הודה שהסיע את הרכב למקום שבו הוצת והשאיר אותו שם, לטענתו מחוץ למבנה. לא היה בפיו הסבר לשאלה כיצד נכנס הרכב אל תוך המבנה כשהמפתח לרכב נשאר בידיו (או כפי שתיארה זאת המאשימה – "כיצד הצליח הרכב 'לעופף' בלא המפתח"). גם ליתר הראיות הנסיבתיות לא נמצא הסבר בדבריו. יצוין גם כי כשהגיע הנאשם במסגרת שחזור (ת/32א) למקום שבו הוצת הרכב, הוא החל לבכות והיה נסער (ת/32א, ע' 7-8; עדותו של רפ"ק וקנין, ע' 1479).

149. מכל האמור לעיל עולה כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר כי הנאשם הצית את רכבו של המנוח. אציע אפוא לחבריי להרשיע את הנאשם גם בעבירה של הצתה.

שוד בנסיבות מחמירות

150. סעיף 402 לחוק העונשין קובע:

(א) הגונב דבר, ובשעת מעשה או בתכוף לפניו או לאחריו מבצע או מאיים לבצע מעשה אלימות באדם או בנכס כדי להשיג את הדבר הנגנב או לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה, הרי זה שוד, ודינו של השודד – מאסר ארבע-עשרה שנים.

(ב) היה השודד מזויין בנשק או במכשיר שיש בהם כדי לסכן או לפגוע, או שהיה בחבורה, או שבשעת השוד או בתכוף לפניו או לאחריו הוא פצע אדם, הכהו או השתמש באלימות אחרת כלפי גופו, דינו – מאסר עשרים שנים.

151. הנאשם היה מצויד באקדח, והוא ירה בבוריס למוות כדי לגנוב ממנו את כספו ואת התכשיטים שנשא בתיקו. בכך התקיימו יסודות העבירה הקבועה בסעיף 402(ב) לחוק העונשין. אציע אפוא לחבריי להרשיע את הנאשם גם בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות.

שיבוש מהלכי משפט

152. לפי סעיף 244 לחוק העונשין:

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו – מאסר שלוש שנים; לענין זה, "הליך שיפוטי" – לרבות חקירה פלילית והוצאות לפועל של הוראת בית משפט.

153. הנאשם קבר את גופת המנוח והצית את רכבו של המנוח. במעשיו אלה הסתיר הנאשם ראיות וכן פגע בראיות (ברכב ובפריטים שהיו בתוכו) בכוונה למנוע או להכשיל את חקירת המשטרה בעניינו, ועל כן אציע לחבריי להרשיע אותו בעבירה האמורה.

סיכום

154. לאור כל זאת, אציע לחבריי להרשיע את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

מנחם פינקלשטיין, שופט
אב"ד

השופטת ליאורה ברודי, סגנית הנשיאה:

אני מצטרפת לחוות דעתו המעמיקה והיסודית ולמסקנות שאליהן הגיע השופט מנחם פינקלשטיין, אב"ד.

ליאורה ברודי, שופטת
סגנית הנשיאה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

השופט רמי אמיר:

1. קראתי את חוות דעתו המפורטת והמנומקת של חברי האב"ד, השופט פינקלשטיין, ואני מסכים לתוצאה וגם לעיקרי ההנמקה.
2. כמו חברי, אף אני התרשמתי, שהנאשם הוא שקרן בלתי נלאה, אין לסמוך על דבריו, ואין לקבוע ממצאים לטובתו על יסוד דבריו ללא תימוכין חיצוניים.
השופט פינקלשטיין ציין, ובצדק, ששקרי נאשם אינם יוצרים יש מאין, ושהרשעה אינה יכולה להתבסס רק על שקריו של הנאשם. ואולם, כפי שהראה חברי באופן משכנע, הוכח בפנינו חד-משמעית ובמארג ראיתי שלם ומכריע, שגם הודאת הנאשם במשטרה משתלבת בו, שהנאשם הוא זה שרצח בכוונה תחילה את המנוח.
3. מלכתחילה התחבטתי רק בשאלה של קיום הנסיבות המחמירות לרצח לפי הדין החדש. הנטל להוכחת נסיבות אלה הוא, כידוע, על המאשימה, משום שעבירת הרצח בנסיבות מחמירות היא עבירה נפרדת וחמורה יותר מעבירת הרצח "הרגיל" לפי הדין החדש. וככל שלא הוכיחה זאת המאשימה מעבר לספק סביר, אזי דין הנאשם הוא כרוצח "רגיל" לפי הדין החדש. אלא שבמקרה כזה יחול דין זה כדין מקל, משום שהעונש בגין רצח "רגיל" לפי הדין החדש הוא מאסר עולם שלא כעונש חובה, לעומת מאסר עולם חובה בגין עבירת הרצח בכוונה תחילה לפי הדין הישן.
4. הקושי העיקרי בעיניי היה בעניין מקור הנשק – האם הנאשם מצא אותו בתא הכפפות של רכבו של המנוח? או שהנאשם הוא זה שהביאו לאירוע?
ברור לי, שגרסת תא הכפפות לא הוכחה במידה מספקת כדי לקבוע פוזיטיבית שאכן כך הוא. כל שתמך בגרסת תא הכפפות הם דברי הנאשם במשטרה בהתוודות הראשונה שלו ברצח. מאז חזר בו הנאשם מגרסה זו גם במשטרה, ואף בפנינו העיד שהיה זה שקר.
ואולם השאלה היא איננה כלום ניתן לקבוע פוזיטיבית שכך היה, אלא אם ניתן לשלול למעלה מספק סביר שכך היה. ובהקשר לכך, אינני רואה בעדותו של הנאשם בפנינו, ששיקר במשטרה בעניין תא הכפפות, משום אסמכתא לשלילת הגרסה – הרי הנאשם הכחיש בפנינו שהוא הרוצח, והעיד שאלמונים הביאו את הנשק וירו בו; ומכאן ברור שהיה חייב להכחיש גם כי נטל את הנשק מתא הכפפות.
5. ואולם על אף השאלה האמורה, השתכנעתי מדברי חברי השופט פינקלשטיין, שיש לשלול את גרסת תא הכפפות למעלה מכל ספק.
ראשית, מובן שניתן לפלג בין הדברים שנאמרו באותה הודאה של הנאשם במשטרה, לקבל את החלק בו הודה בירי, ולא לקבל את המרכיבים האחרים כמו מציאת הנשק בתא הכפפות

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

או בעניין התכשיטים. אין מדובר כאן בהכרח ב"עסקת חבילה", שאחת מן השתיים היא: או שלוקחים אותה במלואה, או שדוחים אותה לחלוטין. מדובר כאן בעניין של הערכה כוללת של עדות, ושל שיקולי מהימנות ביחס למרכיביה השונים ולאופן אימוצה. כאשר אנו רואים אצל הנאשם התנהלות מניפולטיבית בעדותו באופן עקבי, וכאשר בכל שלב, גם במשטרה וגם בבית המשפט, הוא מנסה להתאים את עצמו לראיות ולמזער אחריות במידת האפשר – אזי כל מרכיב ממזער אחריות, גם מקום שהודה בגרימת מותו של המנוח, לא יעמוד לזכותו, אפילו לא ברמת ספק, כל עוד לא יהיו לכך תימוכין נוספים. כך למשל, הרי ממש באותה הודאה שיקר הנאשם באופן ממזער אחריות גם בעניין התכשיטים, כאשר הכחיש את נטילתם מהמנוח. והנה, אותה הכחשה של נטילת התכשיטים הופרכה, והתכשיטים נמצאו ארוזים במחסנו הסודי של הנאשם יחד עם דרכונו. לכן, באותה מידה שאין להסתמך על דבריו בעניין התכשיטים, כך ניתן ונכון שלא להסתמך על דבריו הממעטים באחריותו לעניין מציאת הנשק בתא הכפפות. ומשלא היו כל ראיות חיצוניות התומכות בעניין זה של תא הכפפות, הרי הדבר לא הוכח אפילו ברמה של העלאת ספק סביר.

6. בהיעדר כל תשתית ותמיכה לגרסת תא הכפפות, צדק חברי כשקבע שהדבר מביא למסקנה בלתי איו, שהנאשם הוא זה שהביא את הנשק לאירוע.

אלא שגם בהבאת הנשק כשלעצמה, לא די כדי להוכיח תכנון של הרצח. אין לקבל חזקה חלוטה, שכל מי שהביא נשק תכנן גם להשתמש בו כדי לרצוח, וזאת גם אם בסופו של דבר כך היה והוא ירה בנשק. ניתן להביא נשק גם כדי להתגונן, או כדי לאיים, או כדי לפגוע אך לא להמית.

ואולם כאשר אדם מביא נשק ויורה בפלג הגוף העליון וגורם למותו של הקורבן, מעביר אליו הדבר את הנטל הטקטי להפריך את המסקנה המתבקשת של תכנון להשתמש בנשק באופן כזה. דא עקא, שהנאשם לא הפריך את החזקה העובדתית האמורה. יתרה מכך, הובאו בפנינו מכלול של ראיות נסיבתיות שמצביעות על תכנון כפי שהראה חברי בחוות דעתו. במיוחד אדגיש את מכלול ההתנהגות המורכבת וקרת הרוח של הנאשם לאחר הרצח, בבחינת סוף מעשה המעיד על ראשיתו.

לפיכך, הנאשם לא השיב ואפילו לא יצר ספק ביחס למסקנה העובדתית הנובעת גם מהראיות הנסיבתיות וגם מהבאת הנשק על ידיו – שמדובר ברצח לאחר תכנון.

7. המסקנה המשפטית המתבקשת מהאמור לעיל היא, שהתקיימה בנאשם הנסיבה המחמירה של רצח "לאחר תכנון" לפי סעיף 301א(1) רישא לחוק העונשין, כנוסחו המתוקן. אשר על כן, החוק החדש איננו מהווה דין מקל בעניינו של הנאשם, ויש להרשיע אותו בעבירה של רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300א(2) לחוק העונשין בטרם תיקונו.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

8. כמו כן, וכמו חברי, אף אני בדעה, כי גם אילו גרסת תא הכפפות לא הייתה נשללת למעלה מספק סביר, כפי שנשללה – אזי גם לפי גרסה זו עצמה ומתוכה, התקיים כאן הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית. לשון אחר, התקיימה בנאשם גם הנסיבה המחמירה לרצח המנויה בסעיף 301א(א)(1) סיפא לחוק העונשין לאחר תיקונו; ולפיכך גם מטעם זה לא מדובר בדין מקל, ויש להרשיע את הנאשם בעבירה של רצח בכוונה תחילה לפי הדין הישן.
9. מה המשמעות המצטברת של נטילת הנשק מתא הכפפות ונסיעה של 20 דקות כשהנשק מוחזק בתיקו של הנאשם בהיחבא?
- לדעתי, אין בדברים אלו כשלעצמם כדי להוכיח למעלה מספק סביר, שהתקיים כאן הליך ממשי של שיקול וגיבוש החלטה כאמור לעיל. כך, למשל, ניתן היה לעשות זאת רק כדי להבטיח שהמנוח לא ישתמש בנשק לפגוע בנאשם, בין היתר בשים לב לחוב הנטען של הנאשם למנוח.
- אך כמו בעניין התכנון, כך גם כאן. מדובר במסקנה מסתברת, שהתקיים אצל הנאשם הליך ממשי של שיקול וגיבוש החלטה להמית; והדבר מעביר לנאשם את הנטל הטקטי להפריך זאת. דא עקא, לא רק שהנאשם לא הרים את הנטל ולא נתן הסבר כלשהו – הנאשם אף נתן באותה הודאה במשטרה, בה העלה את נושא תא הכפפות, חיזוק משמעותי לאותו הליך של שיקול וגיבוש החלטה להמית.
- "אלוהים שלח לי ונכנסתי באגרסיה ... לקחתי החזרתי בסוף לקחתי".** דברים אלו, בהם תאר הנאשם את תחושותיו ואת המהלך הנפשי שעבר בעת שמצא את הנשק בתא הכפפות ונטלו לידיו – דברים אלו נותנים אינדיקציה ברורה להליך ממשי של שיקול וגיבוש החלטה להשתמש בנשק באופן אגרסיבי, דהיינו לירות ולהמית.
10. לנוכח הוכחת הנסיבות המחמירות, גם של תכנון וגם של הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית, אינני סבור כי צריך להחליט בעניין הנסיבה המחמירה של מטרת שוד לפי סעיף 301א(א)(2) לחוק העונשין, כנוסחו לאחר התיקון. שהרי די בנסיבה מחמירה אחת על מנת שהנאשם יהיה אחראי ברצח בנסיבות מחמירות לפי הדין החדש; ואז אין לראות בדין החדש כדין מקל, ויש להרשיע את הנאשם בעבירה של רצח בכוונה תחילה לפי הדין הישן.
- ואולם כיוון שחברי ראה לקבוע ממצא פוזיטיבי גם בעניין זה של כוונת השוד והיותו של הרצח במטרה מלכתחילה לאפשר את השוד, אבקש להסתייג ואומר שדעתי אינה כדעתו בנושא זה. אני מסכים, כי בהחלט אפשרי שהנאשם תכנן מראש לברוח לחו"ל, כפי שעולה מחומר הראיות. בנסיבות כאלה, סביר שאף רצה ליטול עמו כסף או רכוש זמין ונזיל אחר. כמו כן, אינני שולל חד-משמעית את האפשרות, שהנאשם אף תכנן מראש לשדוד את המנוח, וכי רצח אותו לשם מטרה זו, כפי שקבע חברי. רק שבעניין אחרון זה אינני סבור שהדבר הוכח למעלה מספק סביר.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

הבירור הטלפוני יום קודם לכן לגבי כרטיס טיסה והיציאה מהבית בבוקר עם דרכון, אכן יכולים להצביע יחדיו על כוונה להימלט מהארץ. כך במיוחד לאור מצב כלכלי קשה בו היה נתון הנאשם. ואולם לדעתי, שני הנתונים הללו אינם מספיקים בנסיבות המקרה שבפנינו כדי להוכיח מעבר לספק סביר כוונה לשוד, וכוונה לרצוח במטרה לשדוד.

גם אם התכנית להימלט מהארץ באופן פתאומי מתיישבת עם צורך או רצון להשיג רכוש זמין ונזיל, שניתן יהיה לקחת אותו לחו"ל – אי-אפשר להתעלם מהעובדה המוכחת, שהנאשם היה אמור לקבל באותו בוקר תשלום כדין מצד שלישי בגין מכירת המכונית שלו. אמנם הוכח שהקונה התכוון לשלם בשלב זה תשלום ראשון בלבד. ועדיין, ניתן "לחבר" את התכנית להימלט מהארץ ביום הרצח (על יסוד הראיות בעניין הדרכון והבירור המוקדם לגבי טיסות) עם הכסף שצפוי היה להתקבל באותו בוקר כדין (על יסוד הראיות בעניין מכירת המכונית). לא הוכח, ולו לכאורה, מהו אותו סכום, וכי סכום זה איננו מספיק באופן סביר למי שנמלט מהארץ. אין גם שום סיבה להעריך ולקבוע למעלה מספק סביר, שדווקא שוד התכשיטים, במיוחד כשהוא כרוך ברצח, היה הבחירה המועדפת של הנאשם להשגת כסף או רכוש נזיל כדי להימלט איתו לחו"ל.

לפיכך, אינני סבור שניתן לקבוע מעבר לספק סביר, שהתקיימה בנאשם הנסיבה המחמירה לרצח לפי סעיף 301א(2) לחוק העונשין לאחר תיקונו: "במטרה לאפשר ביצוע עבירה אחרת". אלא שכאמור, הדבר אינו נחוץ, משום שהתקיימו בנאשם הנסיבות המחמירות שבסעיף 301א(1) לחוק.

11. בצד דברים אלו אבהיר, כי בשונה מתכנון מראש של שוד, ומרצח למטרת שוד – מסכים אני עם חברי השופט פינקלשטיין, שבפועל שדד הנאשם את המנוח בנסיבות מחמירות, ויש להרשיעו גם בכך.

סעיף 402 לחוק העונשין, המגדיר את עבירת השוד, דורש גם זיקת זמן וגם זיקה סיבתית בין מעשה האלימות לבין מעשה הגניבה.

הזמן יכול להיות "בשעת מעשה או בתכוף לפניו או אחריו"; ולא יכול להיות חולק, שהנאשם נטל את תכשיטי המנוח לכל המאוחר בתכוף לאחר מעשה הרצח.

הקושי מתעורר לכאורה רק בקשר לזיקה הסיבתית שבסעיף 402 לחוק: "בדי להשיג את הדבר הנגנב או לעכבו אצלו או בדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או בדי להתגבר עליה".

תיבת הסיבתיות הזו, "כדי", התפרשה בהלכה הפסוקה כחלק מהיסוד הנפשי. מדובר במטרה, בכוונה מיוחדת. אך בצד זאת נפסק, שאין צורך במטרה מכוונת מראש. אפשר שמלכתחילה הייתה האלימות לשמה, ורק בהמשך הדברים נעורה בלב התוקף ההחלטה לגנוב. וראו: ע"פ 2894/02 שטיינר נ' מ"י (13.6.02).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

לפיכך, התקיימו בנאשם כל יסודות עבירת השוד הרגילה. כן התקיימו בנאשם גם הנסיבות המחמירות של עבירת השוד: הנאשם היה מצויד בנשק, והוא ירה במנוח למוות. אשר על כן, יש להרשיע את הנאשם גם בעבירת שוד בנסיבות מחמירות.

12. בעניין עבירות השיבוש וההצתה אין כל שאלה, והכול הוא כמפורט וכמוסבר בחוות דעתו של השופט פינקלשטיין: הנאשם קבר את המנוח ביער והסתיר זאת, וכן הצית במקום אחר את הרכב ואת חולצתו המוכתמת בדם המנוח, ובמעשים אלו התקיימו שתי העבירות האמורות.

13. לסיכום, אני מסכים ומצטרף להצעתו של האב"ד, השופט פינקלשטיין, כי יש להרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

רמי אמיר, שופט

התוצאה

לפיכך, כאמור בפסקה 154 לפסק דינו של האב"ד, השופט פינקלשטיין, מורשע הנאשם, פה אחד, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום:

א. רצח, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין (כנוסחו בעת ביצוע העבירה).

ב. הצתה – לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 67082-06-18 מדינת ישראל נ' בינימינוב

ג. שוד בנסיבות מחמירות – עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין.

ד. שיבוש מהלכי משפט – עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ז' בכסלו התשפ"א, 23.11.2020, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם עצמו.

רמי אמיר, שופט

ליאורה ברודי, שופטת
סג"נ

מנחם פינקלשטיין, שופט
אב"ד